

Tặc Nhân

Contents

Tặc Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	25
4. Chương 4	36
5. Chương 5	47
6. Chương 6	59
7. Chương 7	66
8. Chương 8	74

Tặc Nhân

Giới thiệu

Edit:TieumanulkChuyện này không phải uống vài chén trà định thần là có thể tiêu trừ tâm bệnh, ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-nhan>

1. Chương 1

Hà Nam Lạc Dương Tư Đồ phủ

“A ——” Một tiếng kêu sợ hãi phá vỡ đêm yên tĩnh, bóng người phút chốc từ trên giường ngồi lên, mái tóc dài xõa tóc xuống gương mặt tái nhợt như tờ giấy.

Hắn cầm chặt y phục ngay ngực,ngực lớn thở hổn hển, mồ hôi lạnh đã thấm ướt áo đơn.

“Thế nào, Trúc Lưu? Vừa nằm ác mộng sao?” Tư Đồ Dịch đẩy cửa đi vào, lo lắng nhìn hấn kể từ ngày mất tích sau khi trở về, đệ đệ vẫn thần sắc không yên.

“Không có..... đệ không sao.”

Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức lắc đầu giống như cố gắng đuổi đi bóng người đuổi theo khắc sâu trong đầu. Nhưng hấn bởi vì ác mộng mà tim đập loạn nhịp không cách nào trong khoảng thời gian ngắn trở lại bình thường, mỗi một cái đều hung hăng va chạm vào ***g ngực hấn, giống như là muốn đung ra một cái lỗ thủng to.

“Có muốn huynh cho người chuẩn bị một chén trà định thần để em ngủ ngon một chút không?” Tư Đồ Dịch không yên lòng lại hỏi.

Tư Đồ Trúc Lưu chỉ là ngay lập tức lắc đầu cự tuyệt.”Không cần, đại ca, em sẽ khỏe thôi.”

Chuyện này không phải uống vài chén trà định thần là có thể tiêu trừ tâm bệnh, ngủ thiếp đi ngược lại dễ dàng mơ thấy cảnh tượng kinh khủng kia. Nếu không phải sợ đại ca lo lắng, hấn chấp nhận không cần ngủ.

Tâm bệnh cần phải có thầy thuốc, nhưng chỉ sợ bệnh này không có thầy thuốc nào chữa được..... Hấn kinh ngạc nghĩ tới.

Thấy Tư Đồ Trúc Lưu đề nghị ngốc, Tư Đồ Dịch thở dài nặng nề, “Trúc Lưu, trong lòng nếu có chuyện có thể nói cho đại ca, đại ca sẽ tìm biện pháp giúp đệ giải quyết.” Thấy đệ mình một ngày so với một ngày càng sa sút, hấn thân huynh trưởng có thể nào không nôn nóng?

“Đệ không sao.” Tư Đồ Trúc Lưu chẳng qua là ngoan cường lắc đầu, “Đệ lập tức sẽ khỏe thôi, đại ca huynh mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai huynh còn phải xử lý chuyện Mặc Khắc phường, đừng ngủ quá trễ.”

“Haiz.....” Theo dõi khuôn mặt nhỏ nhắn hấn một lát rõ ràng sắc mặt còn rất yếu ớt vẫn quật cường như cũ không nói nửa lời, Tư Đồ Dịch cũng chỉ có thể thở dài, vỗ vỗ bả vai Tư Đồ Trúc Lưu, xoay người rời đi.

Tiểu đệ hấn tuy còn nhỏ tuổi nhưng tính tình rất cố chấp, nếu không phải là chính hấn nguyện ý nói ra, chỉ sợ không có ai có thể khuyên được hấn.

Đến tận cùng năm ngày đệ ấy mất tích đã xảy ra chuyện gì? Tư Đồ Dịch trong lòng lo lắng nghĩ tới, nhưng không có phát hiện khi hấn đưa tay Tư Đồ Trúc Lưu dưới thân thể ý thức mỉm cười nói, trong mắt lóe ra kinh hoàng làm sao cũng không thể che dấu.

Thấy Tư Đồ Dịch rời đi, Tư Đồ trúc lưu mới xuống giường mặc vớ, đi tới bên cửa sổ đẩy ra cửa sổ, nhìn trên đất ngân bạch ánh trăng.

Một chiều kia cũng là ánh trăng như vậy

Nghĩ tới đây,tim của hắn đột nhiên co rút lại.

Đã qua, tất cả đều đã qua. Hắn vội vàng an ủi mình.

Đưa tay cảm thụ không khí thắm lạnh, hắn kéo căng nụ cười,trực tiếp vịn chấn song cửa sổ muốn nhảy ra ngoài,tấn bộ trong viện.

Ai ngờ hai chân vừa mới rơi xuống đất,hắn liền lập tức bị bóng đen ngăn lại.

Vừa thấy được mặt người nọ,Tư Đồ Trúc Lưu theo bản năng thét chói tai,nhưng người này che lại miệng của hắn cúi đầu cười bí ẩn,tiếng cười tà tứ và cuồng ngạo hắn quen thuộc .

“Oa nhi,chúng ta lại gặp mặt.”

.....

Một tháng trước

Sáng sớm,Tư Đồ Trúc Lưu ăn mặc chỉnh tề đứng ở trước mặt Tư Đồ Dịch.

“Đại ca, hôm nay chùa Bạch Mã Thành Tây có một pháp hội,đệ muốn thay cha mẹ đến đó cầu phúc.” Trên mặt hắn còn mùi ngây thơ, là vị thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần .

Tư Đồ Dịch vội vàng từ giữa đồng sách ngẩng đầu lên”Huynh sẽ cho A Phúc đi theo đệ,thuận tiện gọi cỗ kiệu để ngồi đi.”

“Không cần,đệ một mình đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ được rồi.” Chẳng qua chỉ đi chùa Bạch Mã, cũng không phải đi đến chỗ nào nguy hiểm.

“Nhưng.....” Tư Đồ Dịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Tư Đồ Trúc Lưu có chút không yên lòng.Hắn mới mười sáu tuổi mà thôi, tuy nói bình thường có Võ Sư dạy hắn luyện võ cường thân,nhưng chỉ sợ không đủ năng lực tự vệ.

“Không có chuyện gì.” Tư Đồ Trúc Lưu lấy ra chủ thủ hộ thân,tự tin cười một tiếng.”Đệ có thể bảo vệ mình.” Hắn thường ngày luyện võ cũng không phải là uống công.

“Hãy để người đi theo.....”

“Đại ca, đệ sợ đến không kịp pháp hội.” Tư Đồ Trúc Lưu sợ Tư Đồ Dịch nổi cáu, phát phát tay liền lập tức chạy ra cửa.

Chỉ đi đến chùa Bạch Mã, qua lại không quá nửa ngày, có cái gì lo lắng như vậy? Đại ca nếu còn nóng nảy trong bụng như vậy nhất định rất nhanh sẽ biến thành lão đầu.

Tư Đồ Dịch bận rộn muốn gọi hắn, nhưng thấy hắn nhanh như chớp chạy trốn không thấy bóng dáng, đành phải thở dài thả tay xuống. A! Quả nhiên còn là một tiểu hài tử.....

Thành Lạc Dương tây giao.

“Nhị gia, chúng ta ở chỗ này mai phục lâu như vậy, ngay cả Quỷ Ảnh tử cũng không thấy, rốt cuộc tin tức có đúng hay không?” Một hán tử che mặt bị nắng gắt cuối thu phơi đến nao muốn mê muội, nói ra trong lòng nghi ngờ ở đây hai canh giờ.

“Tình báo không có lầm, tiếp tục giám thị.”

“Phải ” Mắt hán tử kia nhìn thẳng đáp lại, cố gắng mắt xem mũi, mũi nhìn tâm.

“A..... Ừ.....”

Không được, hắn sắp chảy máu mũi, hay là ngồi xuống nghỉ ngơi chút ít.

“A a..... Nhị gia, thật khỏe..... A ừ.....”

Bật hơi, bật hơi, bật hơi, bật hơi..... Ô ô, tại sao hắn hôm nay phải đứng vị trí này? Hắn ai oán trừng mắt nhìn đồng bọn bên cạnh một cái, bất quá người nọ thật ra thì cũng không tốt hơn chỗ nào, một người trắng noãn đang chống đỡ trên lưng run rẩy của hắn, miếng vải đen che ở mặt ngoài đã sớm rỉ ra một vết máu.

Thật đáng thương, xuất sư không nhanh thân chết trước..... hán tử che mặt vội vàng cúi đầu thay mình bận mình mặc niệm. Thì ra so với hắn còn thảm hơn.

Hán tử che mặt mặc niệm xong sau đó ngẩng đầu chỉ thấy phương xa vùng lên một mảnh cuộn cuộn cát vàng, hắn vội vàng kêu: “Nhị gia, tới, tới!”

Sở Liệt nghe vậy lập tức ngồi dậy.

“Mặc quần áo.” Hai trông mắt sắc bén như ưng ngó chừng phía trước, mà một thiếu niên thanh tú tuổi còn nhỏ cũng đứng dậy giúp hắn mặc y phục vào, buộc lại vạt áo.

“Người hồi mã xa.” Sở Liệt đẩy hắn ra đứng lên.

Mới vừa rồi kịch liệt hoan ái thật giống như chẳng qua là một loại ảo ảnh, hiện tại hắn thần sắc đã như bình thường có một loại cuồng ngạo, trong mắt thiêu đốt ngọn lửa bởi vì sắp đến giết chóc mà hưng phấn không thôi, giống như đã nhắm trúng con mồi, như điều hâu vận sức chờ phát động sắp sửa đáp xuống.

“Mọi người nhớ kỹ, — nhất định phải nhất cử thành công!”

“Dạ!” Mọi người cùng kêu lên trả lời.

“Như vậy, lên đi!”

Ra lệnh một tiếng, mọi người lập tức nhảy xuống ——

Kỳ quái, đây là cái gì?

Tham gia xong pháp hội đang muốn về nhà Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì nghe nói cây phong thành Lạc Dương rất đẹp, liền hăng hái bừng bừng tính nhân lúc rồi rảnh đến Tây Giao thưởng thức một phen. Quả thật một mảng lớn rừng Phong đỏ như ngọn lửa thiêu đốt, trùng điệp có khoảng hai dặm dài làm lòng người say mê.

Hắn tham lam nhìn cảnh đẹp càng chạy càng xa, đợi đến lúc quá giờ mới nhớ tới nên sớm về nhà, bằng không lại bị đại ca cầm rơm.

Tư Đồ Trúc Lưu vội vã tăng nhanh cước bộ, lại đột nhiên nghe một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, hắn vội vàng muốn nghiêng người tránh ra, cũng đang nhìn về phía mặt đất, rõ ràng thấy đỉnh đầu có bóng đen rơi xuống.

“Có người cướp tiêu, cẩn thận!” Ngồi trên lưng ngựa nam nhân cầm đầu hét lớn: “Người ngăn cản thì chết!”

Tiếp theo trong nháy mắt một trận lại một trận âm thanh sát phạt như sóng biển truyền đến, Tư Đồ Trúc Lưu chưa từng thấy màn tràng diện này, bị làm cho sợ đến lui cũng mềm nhũn.

Không ngừng có người ở bên cạnh hắn kêu thảm thiết té xuống, đao kiếm sắc bén lại thẳng hướng hắn vung chém mà đến, hắn vội vàng trốn đông trốn tây, muốn lui cách vòng chiến. “Người là ai?” Nam nhân cầm đầu phát hiện Tư Đồ Trúc Lưu xuất hiện, bèn huy kiếm thay hắn đỡ đại đao phía sau bổ tới.

“Ta.....” Tư Đồ Trúc Lưu sợ choáng váng, lắp bắp không biết nên phản ứng như thế nào.

Lại có một thanh đao phát sáng nhắm hướng hắn bỏ tới, nam nhân bận rộn huy kiếm đỡ ra.

“Người nhanh một chút rời khỏi nơi này,tìm một chỗ an toàn núp đi!” Hắn nhìn hắn vươn tay, Tư Đồ Trúc Lưu còn không kịp phản ứng, người nọ đã nắm lên cổ áo của hắn ném ra bên ngoài.

Đau quá a!

Cái mộng nặng nề rơi xuống đất,Tư Đồ Trúc Lưu bị đau nhứt mảy,ngọ ngoáy muốn đứng dậy, chỉ thấy bên cạnh có một rương gỗ lớn bị rơi trên mặt đất,nắp hòm đã bị vén lên, có một đồng cây bông rơi ra bên ngoài, bị gió thổi tung bay chung quanh.

Cái này hắn là có thể sao?

Hắn sử dụng tay và chân đưa vào trong rương,khê mở nắp trở tay,trốn vào trong rương gỗ đợi bên ngoài phân tranh kết thúc,thân thể nhỏ gầy vẫn bởi vì hình ảnh máu tanh mới vừa rồi mà run rẩy không dứt.

Thật là khủng khiếp,hắn chưa từng tận mắt thấy tràng diện tàn nhẫn lại xảy ra ở ban ngày ban mặt như vậy, thật là thật là đáng sợ!

Ngoài rương gỗ kêu thảm thiết cùng thanh âm sát phạt không ngừng truyền vào trong tai Tư Đồ Trúc Lưu, trong lòng hắn không đành lòng,vội vàng thấp giọng niệm a di đà phật,muốn cho những người chết kia được dễ chịu một chút.

Thanh âm bên ngoài từ từ biến mất,rương gỗ bỗng nhiên lắc lư, Tư Đồ Trúc Lưu liên tục không ngừng mở mắt ra, kinh hoàng nhìn bốn phía tối như mực, không biết xảy ra chuyện gì.

“Nhị gia, nhiều cái rương như vậy,đến tốt cùng là cái rương nào?”

“Mở ra từng rương là được.”

“Nhưng..... Nhưng quan binh sẽ đến.”

“Vậy trước tiên đem toàn bộ về sơn trang.”

Chuyện gì xảy ra?

Tư Đồ Trúc Lưu sợ đến cơ hồ muốn thét chói tai lên tiếng, nhưng nhớ tới bên ngoài những người đó giết người không chớp mắt, hần vội vàng che lại miệng, nhưng tim đập vừa vội vừa nhanh, mồ hôi lạnh cũng giọt giọt rơi xuống.

Làm sao bây giờ? Hần nên làm thế nào cho phải?

Rương gỗ lung la lung lay được nhắc lên, Tư Đồ trúc lưu trong bất an, không biết mình sắp sửa bị mang đến nơi nào.

Khiếu Minh sơn trang

“Đồ đã đoạt đến tay, ta muốn trở về phòng.” Sở Liệt chỉ chỉ trên mặt đất bốn rương lớn, kéo thiếu niên bên cạnh muốn trở về gian phòng.

“Chờ một chút.” Tề Diễn đứng dậy ngăn lại hắn, “Trước tiên phải mở những rương này ra, xem một chút Bằng Lưu Ly có tồn tại hay không, chẳng lẽ đệ không muốn xem bộ dáng gì sao?”

Cũng đúng, dùng nhiều khí lực như vậy đoạt được nó, cũng nên xem một chút nó rốt cuộc có bộ dáng gì. Sở Liệt thật là bị vén lên tò mò, khom người mở ra trước một rương.

Bên trong chỉ có một đồng sợi bông.

“Xem ra không phải cái này.” Tề Diễn cũng mở ra rương phải bên chân mình, “Lại là cây bông?”

Hần nhăn lại chân mày đẹp mắt, vừa đi mở tiếp. Lần này bên trong ngoại trừ một đồng sợi bông, còn có một phong thư danh nhãn cho hắn.

“Đáng ghét!” Tề Diễn vừa nhìn bút tích cũng biết là tên kia viết, hần hỏa cả vùng đất đem tín dụng dùng lực vặn lại, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Bị chơi xỏ!”

Khó trách dễ dàng tới tay như vậy, thì ra tên kia sớm có tính toán!

“Toàn bộ đều trống không, hồn trưởng kia!” Tề Diễn phẫn hận đá một cước lên rương bên cạnh, rống to lên tiếng. “Dám dùng kẻ điều hổ ly sơn, nói rõ giáng một đoàn cho ta, tốt, vậy thì để xem một chút là hắn lợi hại hay là ta kỹ năng cao!”

Trên mặt hắn nụ cười vào thời khắc này hoàn toàn biến mất, có chăng qua là bị kích khởi tức giận, chỉ thấy hắn một cước đá văng nắp gương duy nhất không có mở ra.

“Đây là cái gì?” Tề Diễn tạm ngừng tức giận, tò mò ngồi xổm người xuống nhìn người bên trong giống như con nít.”Sở Liệt,đến xem nhìn đệ đoạt lại đồ gì đây.” Hắc cũng không nghe nói qua Băng Lưu Ly thật ra là người.

Sở Liệt nghe vậy cũng đi lên trước ngồi xổm người xuống, nhìn Tư Đồ Trúc Lưu trong rương đã sớm ngủ mê man, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và..... xinh đẹp.

Ngũ quan thật mềm mại, giống như phấn điêu ngọc mài vừa đụng sẽ vỡ.

“Ha hã, là một oa nhi!” Tề Diễn liếc Sở Liệt một cái, “Làm sao, đồ đã mất, hay là lấy về phòng người thường thức?”

Sở Liệt câu khởi khoe môi tà tứ.”Của ta.” Là hắc đoạt lại dĩ nhiên chính là đồ của hắc.

Hắc không chút nghĩ ngợi đã đưa tay ôm lấy Tư Đồ Trúc Lưu, sải bước đi tới phòng mình.

Oa nhi xinh đẹp như vậy chết thật đáng tiếc, đương nhiên là nếm thử mùi vị trước tiếp mới định đoạt.”A, người nên phân đúng mực.” Tề Diễn ở phía sau không yên lòng kêu lên.

Nhị đệ hắc thích thiếu niên xinh đẹp, nhưng oa nhi kia không biết là con cái nhà ai, hi vọng chờ gặp chuyện không may.

Nhìn Sở Liệt cười đến thoải mái như vậy, hại Tề Diễn trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác tội ác, hắc tựa hồ không nên đem oa nhi kia giao cho Sở Liệt, bởi vì kia quả thực chính là đưa dê vào miệng cạp!

Sở Liệt chẳng qua là đưa lưng về phía hắc phát tay một cái, tỏ vẻ mình có nhìn tình huống xử lý, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Tề Diễn nhìn chằm chằm bóng lưng của hắc biến mất ở cửa quẹo, không giải thích được vớ vớ cảm suy tư.

Tại sao oa nhi kia nằm trong gương? Nghĩ đến rương, hắc tự nhớ lại lá thư bị ném ở một bên, lại đi tới khom người nhặt lên nó.

Nhìn bút tích quen thuộc trên phong thư, Tề Diễn câu khởi môi đẹp nở nụ cười, trong mắt nổi lên một tầng sương lạnh.

Lần này cho dù tên kia thắng một hồi, nhưng trận tiếp theo hắc phải trả giá thật nhiều!

.....

Đây là nơi nào?

Tư Đồ Trúc Lưu vừa mở mắt, đã nhìn thấy trên đỉnh đầu lều vải xa lạ.

Hắn cũng không phải ở trong phòng mình, vậy trong này..... Hắn nghi hoặc nháy mắt mấy cái, chợt nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Hắn trốn vào trong rừng, sau đó rừng đám người kia nâng lên.....

Tư Đồ Trúc Lưu vội vàng ngồi thẳng người, lại đột nhiên nhìn thấy một đôi tròng mắt đen, còn thiếu chút đụng vào gương mặt.

“A!” Hắn sợ hãi kêu một tiếng, dưới thân thể ý thức hướng lên, thiếu chút nữa ngã xuống giường.

Nhưng thấy người nọ nhấc cánh tay lên, đã kéo Tư Đồ Trúc Lưu đến phía trước, hơn nữa tiếp cận quá gần, hơi thở nóng hổi vù vù phun lên trên mặt trắng bệch hắn.

“Oa nhi, ngươi tên là gì?” Sở Liệt nhiều hứng thú nhìn cặp con ngươi xinh đẹp trước mắt kia. Oa nhi này phản ứng thật là thú vị, đợi lát nữa không biết sẽ xuất hiện phản ứng thú vị gì?

“Tư..... Tư Đồ trúc lưu.” Tư Đồ Trúc Lưu run rẩy nói: “Ngươi, ngươi là ai?” Là người tốt, hay là người xấu?

“Sở Liệt.” Sở Liệt tà tứ cười, “Ngươi cần phải nhớ rõ đấy, oa nhi.”

Bàn tay đỡ lấy eo nhỏ Tư Đồ Trúc Lưu vừa dùng sức thu lại, một tay khác cũng tập thượng vạt áo của hắn, bởi vì bên trong phòng một mảnh đen nhánh, Tư Đồ Trúc Lưu cũng không biết hắn đang làm cái gì.

“Sở Liệt?” Hắn nghi ngờ mở miệng.

“Không sai.” Sở Liệt trầm thấp cười một tiếng, “Trúc Lưu hai chữ viết như thế nào?”

Tư Đồ Trúc Lưu không trả lời hắn, chẳng qua thanh âm run rẩy hỏi: “Ngươi rốt cuộc là người nào?” Hắn muốn biết người trước mắt này đến cùng có phải kẻ xấu trong đám người kia không.

“Ta tên là Sở Liệt, Sở là Sở bá vương, Liệt là Hỏa Liệt.” Sở Liệt âm điệu đột nhiên trầm xuống, “Còn ngươi? Tên của ngươi viết như thế nào?”

Thanh âm của hắn khàn khàn như bóng tối thần bí làm mê hoặc lòng người, khiến cho Tư Đồ Trúc Lưu khi bị hắn dụ dỗ, bất tri bất giác trả lời vấn đề của hắn.

” Trúc là Thiên Trúc,Lưu là Lưu Ly .”

“Lưu Ly?” Sở Liệt đưa tay xé một cái, vạt áo Tư Đồ Trúc Lưu lập tức lỏng ra.”Xem ra ta lần này không có đoạt sai,cũng là Lưu Ly, hơn nữa so với món đồ chơi gọi là Băng Lưu Ly còn muốn làm người ta mong đợi hơn. Lưu Ly oa nhi.....”

Hắn bỗng nhiên đem Tư Đồ Trúc Lưu đẩy ngã xuống giường, cả người quỳ gối trên hắn.

Tư Đồ Trúc Lưu bị động tác đột nhiên này làm sợ đến giãy dụa.”Người làm cái gì?” Tại sao bỗng nhiên đè hắn xuống giường?

Hắn muốn khép lại lui về phía sau, nhưng bên tai truyền đến thanh âm cười khê khàn khan của Sở Liệt,để cho lỗ tai hắn cảm giác nóng lên.

“Nếu là ta đoạt tới chính là đồ của ta, ta muốn làm sao thì phải làm theo ta.”

Bàn tay Sở Liệt mơn trớn trước ngực Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì giãy dụa mà mở rộng,tà tứ dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa nắn nụ hoa non mềm trước ngực hắn.

“Đừng mà!” Tư Đồ Trúc Lưu cuối cùng ý thức được xảy ra chuyện gì, hắn sợ đến hét to lên tiếng, giơ chân lên hướng Sở Liệt đá vào, lại bị một phát bắt được,hướng bên cạnh kéo mở thêm.

Sở Liệt động tác thô lỗ cạy mạnh, để cho Tư Đồ Trúc Lưu đau kêu một tiếng, suýt nữa cho là mình bị hắn kéo gãy.

“Lưu Ly oa nhi, người rất không ngoan đó!” Sở Liệt vừa cúi đầu cười một tiếng,vừa dùng sức xé mở quần.

Thanh âm vải vóc xé rách làm cho Tư Đồ Trúc Lưu càng thêm sợ hãi, liều mạng vùng vẫy.

“Tên khốn này, mau buông,ưm.....”

Tiếng rống giận dữ của Tư Đồ Trúc Lưu bị Sở Liệt đặt lên môi cắn nuốt hầu như không còn,hắn chẳng bao giờ cùng người khác hôn môi, chỉ có thể cứng ngắc mở miệng, Sở Liệt tùy ý thô lỗ không hiểu thương tiếc xâm phạm hắn, không ngừng giày xéo cánh môi mềm mại,hoàn toàn đã quên giãy dụa.

Sở Liệt khê rời khỏi hắn, cười nói: “Xem ra là không có kinh nghiệm! Bất quá, chơi như vậy làm ta có cảm giác thành tựu.”

Tư Đồ Trúc Lưu vừa nghe cả khuôn mặt phút chốc trắng xanh. Ý những lời của hắn là.....

Sở Liệt rất nhanh làm cho hắn biết câu nói kia có nghĩa là gì.

“A ——” Một tiếng đau triệt tâm kêu thảm thiết quanh quẩn trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn Tư Đồ Trúc Lưu đau đến uốn éo.

Khi Sở Liệt đưa tay đến cầm địa hắc thính thoảng gãi trên chọc thính thoảng thăm dò.

“Dừng mà,dừng!” Tư Đồ Trúc Lưu kêu khóc thành tiếng, ngón tay dùng sức bắt được cái chân bên cạnh, “Dừng lại!” Tại sao muốn lãng nhục hắn như vậy?

Tại sao?

Sở Liệt đang cao hứng,căn bản không để ý tới Tư Đồ Trúc Lưu khóc la, phác thảo dự hoặc càng thêm hăng say.

“A a ——” Khuôn mặt Tư Đồ Trúc Lưu đều là nước mắt, cảm giác thân thể mình sắp bị xé nát.

“Tốt lắm.” Sở Liệt lại dùng lực khê chống, làm cho mình vận sức chờ phát động gắng gượng thăm dò vào.

“A ——” Khi Tư Đồ Trúc Lưu phát ra một tiếng kêu thảm thiết giống như dã thú sắp chết,tiếp theo không dám lộn xộn nữa.Hắn ngậm lớn thở hổn hển,khuôn mặt nhỏ nhắn chết trắng.

Hắn không dám động,bởi vì vừa động giống như loại khó chịu muốn chết.

“Người rất thông minh, biết không nên lộn xộn nữa.” Sở Liệt nhẹ giọng cười một tiếng,dùng sức đi phía trước đỉnh đầu, thật sâu đoạt lấy hắn.

Tư Đồ Trúc Lưu căn bản kêu không ra tiếng, trước mắt tối sầm, cả người cũng bị mất tri giác.....

“Buông,hu hu..... Dừng lại, dừng lại!”

Tư Đồ Trúc Lưu không biết đã qua bao lâu, chỉ biết khi hắn trong hôn mê lần nữa tỉnh lại,Sở Liệt đang không ngừng dùng sức rung chuyển thân thể hắn.

Nguyên lai là đau đớn như vậy làm cho hắn phải tỉnh lại, khiến cho hắn phải mở mắt ra đối mặt kẻ thô bạo cướp đoạt hắn.

“Đừng..... đừng a!”

Nước mắt chảy chảy xuống vì bị sỉ nhục, con người Tư Đồ Trúc Lưu vốn là trong trẻo bởi vì không chịu nổi thống khổ quá lớn mà hiện đầy sợ hãi.

Hắn như muốn ép khô tất cả dưỡng khí trong cơ thể mình,hắn cầu xin tha thứ nhưng Sở Liệt ở trên hoàn toàn bất vi sở động.

“Thật giỏi.....” Sở Liệt thân thể vừa dùng sức, “Thật chặt.” Mùi vị này thật là quá tuyệt vời!

“A ——” Động tác của hắn để cho Tư Đồ Trúc Lưu kêu thảm thiết một tiếng.

Tư Đồ Trúc Lưu đau đến trước mắt tối sầm muốn bất tỉnh đi, lại bị Sở Liệt phát hiện,dùng sức nắm lấy cằm hắn.

“Tĩnh!” Hắn dung giọng bình tĩnh khàn khàn ra lệnh.

“Không ——” Tư Đồ Trúc Lưu run rẩy nâng lên,muốn tránh thoát bàn tay của Sở Liệt. Hắn tình nguyện không cảm giác,tình nguyện chết đi!

Hắn mím chặt đôi môi,cố gắng tụ tập khí lực lưu thất,liều mạng muốn đẩy ra bàn tay kim chặt như sắt của Sở Liệt,nhưng tổn công vô ích.

“Gọi ra.” Sở Liệt nhú mày,dùng sức giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn Tư Đồ Trúc Lưu .”Không cho phép ngậm miệng!” Hắn không có làm tình với thi thể.

“Ừm.....” Tư Đồ Trúc Lưu chau chặc lông mày tỉ mỉ,sau khi hiểu ra nam nhân trước mắt không thể nào bỏ qua cho hắn,sợ hãi ban đầu đã bị lửa giận hừng hực đốt cháy hầu như không còn,chiếm lấy ý niệm trong đầu là cùng chết với hắn.

Hắn cắn chặt hàm răng, từng câu từng chữ từ hận ý trong lòng nói ra: “Ta sẽ giết tên cầm thú này!” Hắn chưa từng hận qua một người như vậy, là hắn, là tên cầm thú trước mắt này cho hắn biết thống hận một người là cảm giác gì.

Hắn sẽ giết hắn,cái tên cầm thú chà đạp tự ái của hắn,đùa bỡn hắn !

Nghe vậy,Sở Liệt chẳng qua là cười ha ha.

“Giết ta?” Hắn giương lên mày rậm,trên tay bỗng nhiên lại thêm một món đồ, “Người là nói dùng cái này sao?”

Một thanh chủy thủ xuất hiện ở trước mắt Tư Đồ Trúc Lưu, chính là chủy thủ hắc dùng để hộ thân.

Chỉ thấy Sở Liệt đem nó nhét vào trên tay Tư Đồ Trúc Lưu.

“Thử nhìn một chút! Nếu như..... Người thật có biện pháp làm được lời mình nói.” Trong mắt hắc tràn đầy cuồng tử, ngôn ngữ trong lúc tràn đầy tự tin.

Tư Đồ Trúc Lưu này đã vén lên hứng thú của hắc, hắc cũng muốn nhìn một chút Lưu Ly oa nhi vừa đứng liền vỡ có thể phản kích như thế nào.

Trong mắt Tư Đồ Trúc Lưu hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó hắc dùng hết khí lực nắm chặt chủy thủ trong tay, không chút nghĩ ngợi liền hướng Sở Liệt đâm tới ——

Đột nhiên, thân thể hắc chấn động.”A!” Còn chôn ở trong cơ thể Tư Đồ Trúc Lưu Sở Liệt chợt động, làm cho hắc suýt nữa cầm không được chủy thủ trong tay.

“A.....”

Đau đớn thật lớn làm cho mồ hôi lạnh trên trán chảy nhiều hơn, Tư Đồ Trúc Lưu cắn chặt hàm răng, run rẩy giơ lên cánh tay cầm chủy thủ.

Hắc muốn giết hắc, giết hắc.....

Cầm tức nhìn con người trước mắt lạnh lẽo đầy *** và khinh bạc, Tư Đồ Trúc Lưu miễn cưỡng lại muốn đưa chủy thủ trong tay đâm xuống. Nhưng Sở Liệt cũng vào lúc này tăng nhanh động tác, đột nhiên lay động thân thể mảnh mai Tư Đồ Trúc Lưu, một lần so sánh với một lần tăng thêm lực đạp dùng sức đụng chạm hắc.

Cuối cùng, cánh tay Tư Đồ Trúc Lưu giơ lên cao mềm nhũn, ngay cả cơ hội cầm chủy thủ lần nữa cũng không được, chỉ có thể để cho chủy thủ rơi xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng tiếng vang thanh thúy.

Nương theo mà đến là vô tận bóng tối...

2. Chương 2

Thật là khổ sở, đau quá.....

“Tỉnh lại! Oa nhi, mau tỉnh lại!”

Tư Đồ Trúc Lưu miễn cưỡng mở ra hai mắt chua xót, dùng thật nhiều khí lực mới để cho con người mất đi tiêu cự nhắm ngay người đang không ngừng vỗ nhẹ mặt hắn

Là Sở Liệt!

Tư Đồ Trúc Lưu vừa nhìn thấy hắn, lập tức trang bị võ trang lên mình, trợn mắt nhìn chằm chằm hắn.

“Người.....” Thanh âm của hắn mất tiếng cơ hồ khiến hắn nhận không ra giọng của mình.

“Uống nước.” Sở Liệt không cho Tư Đồ Trúc Lưu cự tuyệt chén trà cầm trong tay hướng miệng hắn bên, cậ mạnh rót vào miệng hắn một ngụm lớn.

Nước trong suốt chảy qua cổ họng như vết lửa cháy, như trời hạn mưa làm hắn thấy dễ chịu, nhưng ngay sau đó hắn giơ tay lên xoa sạch tay Sở Liệt, chén trong tay của hắn cũng rơi xuống trên mặt đất, vỡ nát bầy.

Sở Liệt cũng không có tức giận, chẳng qua là nheo lại con ngươi sắc bén nhìn Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức chống thân thể gầy yếu, nhặt lên y phục rách rưới trên mặt đất phủ lên người, run rẩy từng bước đi về phía bên cạnh bàn ngồi xuống, đưa tay cầm lấy bình trà trên bàn .

Cho dù là động tác đơn giản như thế cũng làm cho hắn đau đến sắc mặt trắng bệch, phía dưới bị xé nứt đau đớn đang giương nanh múa vuốt cuồng tứ kêu gào muốn hắn dừng động mạnh, tiếp nhận Sở Liệt giúp đỡ, nhưng hắn vẫn cắn chắc hàm răng không kêu một tiếng. Hắn chết cũng sẽ không tiếp nhận bất kỳ trợ giúp hay bố thí từ tên cầm thú kia .

Tay tựa như buộc lên tảng đá nặng, tay Tư Đồ Trúc Lưu run rẩy cầm lên cái chén, đem hết khí lực đem nó tiến tới gần miệng rót xuống.

Sở Liệt thấy thế, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười yếu ớt.

Oa nhi này tính tình cứng rắn làm hắn giật mình, nhưng hắn tối hôm qua vẫn không chút lưu tình, không nghĩ tới oa nhi này hôm nay cũng có thể đứng dậy phản kháng.

Hắn đi về phía Tư Đồ Trúc Lưu, từ trong ngực lấy ra một bình thuốc, đi phía trước chuyển cho hắn “Cầm đi.”

Sở Liệt không tiếng động đến gần khiến cho Tư Đồ Trúc Lưu đưa lưng về phía hắn uống nước bị làm cho sợ đến rung động ngã xuống, thân thể mất thăng bằng cái ghế lại muốn ngã, may được Sở Liệt nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy.

“Không nên đụng ta!” Ngồi xuống vững chắc, Tư Đồ Trúc Lưu lập tức kinh sợ bàn tay to Sở Liệt đang vuốt

ve lưng hắn.

Bị bàn tay buồn nôn vừa đụng đến,làm cho hắn nghĩ đến tối hôm qua bị xâm chiếm đến chịu không nổi!

Sở Liệt vén lên lông mày, lơ dềnh rút tay về, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn con người xinh đẹp nhưng hiện đầy sợ hãi và phẫn hận.

Bên trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh trầm mặc,chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập của Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì mới vừa rồi kinh sợ mà vẫn không cách nào bình phục.

Hai người im lặng không lên tiếng nhìn nhau hồi lâu,đột nhiên Sở Liệt nhanh chóng vươn tay,dùng sức nắm lên thân thể mảnh gầy Tư Đồ Trúc Lưu,một bàn tay cường ngạnh nắm được cằm hắn, hung hăng hôn lên đôi môi đang muốn gào thét.

“Để..... Ừm.....”

Tư Đồ Trúc Lưu mới phát ra một tiếng gào thét ngắn ngủi, sau chỉ có thể bị buộc tiếp nhận lưỡi Sở Liệt cướp đoạt.

Chịu nhục ủy khuất để cho đáy mắt hắn ban đầu đã khô khốc lại nổi lên một tầng hơi nước,nhưng hắn cố nén không muốn yếu thế ở trước mặt Sở Liệt.

Qua một lúc lâu,Sở Liệt cuối cùng rời đi Tư Đồ Trúc Lưu đôi môi bị giày xéo đến sưng đỏ,môi của hắn tà mị câu khởi cong lên,cười vừa tự tin vừa cuồng vọng.

“Không muốn ta đụng người?” Bàn tay Sở Liệt không lưu tình mơn trớn toàn thân hắn,liều lĩnh biểu thị công khai cường thế và quyền sở hữu của hắn.”Đừng nói như thật giống người có rất nhiều biện pháp, trên thực tế ngay cả một chút phản kích cũng làm không được.”

Lời khiêu khích của hắn làm cho Tư Đồ Trúc Lưu mặt đỏ lên,lại chỉ có thể vừa giận vừa hận cắn chặt răng,trùng mắt nhìn nam nhân trước mắt không ai bì nổi,nói không ra bất kỳ lời phản bác,càng vô lực đẩy ra cánh tay không ngừng lưu luyến xâm lược trên người mình.

Sở Liệt thấp giọng cười một tiếng buông ra Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì khuất nhục mà vành mắt đỏ. Đùa Tư Đồ Trúc Lưu khiến cho tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Hắn lấy bình thuốc kia nhét vào trong ngực Tư Đồ Trúc Lưu.

“Thuốc này là để xử ‘ nơi đó ’ bị thương.” Nhìn thấy trên mặt Tư Đồ Trúc Lưu rõ ràng xấu hổ,khóe môi Sở Liệt nở nụ cười càng thêm sâu, “Muốn phản kháng ta, trước hết dưỡng tốt vết thương của mình!”

“Hu hu....”

Bên trong gian phòng lớn, cửa sổ gỗ điêu khắc hoa,giường lớn gỗ lim và mạn giường màu xanh thêu,phác họa cảnh tượng xa hoa.

Một trận gió thổi đến lay động mạn giường,ngoài cửa sổ ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên giường vén lên hình ảnh người trên người.

Cuồng liệt thô bạo tiến vào,rút khỏi, mỗi một động tác cũng kèm theo một tiếng buồn bực, còn có tổn công vô ích giãy dụa.

Mùi hoan ái và mồ hôi vị hiện đầy bên trong phòng, xen lẫn thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc, trầm trọng đến làm cho người cơ hồ ba ngày không thể đứng dậy.

Tư Đồ Trúc Lưu chẳng qua cắn môi, dùng sức nắm cái chăn phía dưới, không muốn như Sở Liệt mong muốn phát ra bất kỳ thanh âm gì. Hắn hiện tại cả người bị đặt ở trên giường, đưa lưng về phía Sở Liệt thừa nhận hắn xâm phạm.

Nhưng mà loại này không tuân theo hành động,làm cho hắn đau đến mồ hôi lạnh rơi xuống, cắn chặt cánh môi từ lâu bởi vì hắn quá độ dùng sức mà thấm ra máu tươi.

“Lưu Ly oa nhi,người nhìn, người chảy máu.....” Sở Liệt ác liệt đưa ngón tay dùng sức thăm dò vào hàm răng cắn chặt của Tư Đồ Trúc Lưu.”Mở ra!” Hắn muốn nghe một chút thanh âm tuyệt đẹp kia.

Kèm theo hắn cường ngạnh ra lệnh ngón tay dùng lực khê chống,cùng kịch liệt làm cho giường lớn lay động.

“A!” Tư Đồ Trúc Lưu đau kêu một tiếng,há mồm hết sức,Sở Liệt đem ngón tay quanh năm luyện võ có nốt phỏng dày dò vào càng sâu, cơ hồ muốn cho hắn nôn khan lên tiếng.

Miệng không cách nào khép lại, nước bọt dọc theo khóe môi chảy xuống,nhanh dính đầy cảm dưới và bàn tay to ngăm đen của Sở Liệt,chất lỏng trong suốt tuyệt hảo mê hoặc lòng người.

Con người óng ánh hiện ra nước mắt, thủy chung bốc cháy lửa hận,nhưng bất luận hận ý nồng đậm như thế nào,dù ý niệm trả thù trong đầu hùng mạnh như thế nào, nhưng hiện tại hắn khuất nhục tình huống này, hắn Tư Đồ Trúc Lưu,bất quá là người thân phục đáng thương,tay trái gả không chắc mặc người khác độc chiếm.

Báo thù?Theo hắn bây giờ mà nói, là một giấc mộng không thể chạm vào, nhưng hắn như cũ cố gắng phản kích.

Tư Đồ Trúc Lưu phản hận quay đầu trừng mắt nhìn nam nhân bị ối ức hiếp hắn, mở miệng dùng sức,dùng

sức cần xuống ——

Bí mật mang theo cảm giận ngút trời đáp lại, lại chỉ rước lấy nam nhân phía trên nhẹ nhàng giương lên lông mày.

“Oa nhi, người như vậy là không được.....” Sở Liệt tà tứ cười một tiếng coi thường loại phản kích bé nhỏ không đáng kể này.

Hắn bắt đầu chuyển động ngón tay ở trong miệng Tư Đồ Trúc Lưu làm hắn buồn nôn, lật quấy, trêu chọc, nhẹ dè..... Không ngừng càn rỡ khiêu dụ nơi mềm mại nhạy cảm nhất của hắn.

“Ừm!” Tư Đồ Trúc Lưu cả người run lên, hai tròng mắt trong nháy mắt mở lớn.

“Nơi này.....” Sở Liệt phút chốc cắn vành tai của hắn, ở tai khuếch dậm thở nhẹ phun ra hơi nóng, “Có đúng hay không?”

Cực tuyệt không đáp lại, cổ họng lúc này cũng bị đột nhiên nẩy lên đồng cảm tịch quyển, một tiếng lại một tiếng vang lên, ngay cả hắn cũng hoảng sợ thanh ngâm xa lạ này!

Nóng bỏng còn chôn ở trong cơ thể hắn bỗng nhiên chuyển động, vốn là khó chịu cùng thống khổ nhưng lại hóa thành không khỏi vui mừng, mãnh liệt chấn động thần trí hắn, làm bối rối giác quan hắn!

“Ừm ừm.....”

Cảm thấy then đã hoàn toàn không cách nào ngăn lại ngâm nga ngọt ngào bật ra, bên trán nổi lên không phải là mồ hôi lạnh đau đớn, mà là để cho một luồng sóng nóng nổi lên.

Nhưng một ... bàn tay khác tiến vào dưới thân thể hắn, chiếm lấy dục vọng đã đứng thẳng, tiếp theo trong nháy mắt, làn sóng đầy trời tiến tới bao phủ như muốn đánh tan hắn!

“Ừm..... A.....”

Tư Đồ Trúc Lưu mắt to xinh đẹp khẽ nheo lại, như Sở Liệt mong muốn phun ra mập mờ kiều ngọt, đủ để kích thích tất cả dục vọng phái nam.

Đôi môi đỏ tươi mê hoặc người, đầu lông mày nhú chặt, hai gò má đỏ hồng bởi vì quá kích động mà ngón tay tinh tế nắm chặt chần, còn có thân thể tuyệt mỹ phóng đảng chủ động nghênh hưởng của mình, khiến cho Sở Liệt gọi lên nụ cười khoái ý.

Tư Đồ Trúc Lưu xinh đẹp cỡ nào, ngây ngô và quyến rũ, quật cường và nhu nhược, mâu thuẫn tổng hợp ở

bên trong thân thể tinh tế nhạy cảm,thật là dụ dỗ người phạm tội.....

Sở Liệt lại càng ra sức trêu đùa Lưu Ly oa nhi dưới người hấn, hơn nữa hấn hoàn toàn nở rộ quyến rũ yêu thích cuồng liệt.

Rốt cục Tư Đồ Trúc Lưu lần đầu tiên ở phía dưới Sở Liệt đạt tới cao trào hấn vĩnh viễn cũng không muốn thừa nhận.

.....

Sáng sớm tỉnh lại,Tư Đồ Trúc Lưu vẫn ngu ngơ ngồi ở mép giường,thất thần nhìn chăm chăm phía trước.

Sở Liệt không có ở đây..... vậy tốt nhất, bằng không y nhất định sẽ đùa cợt đến hấn xấu hổ và giận dữ.

Cánh tay lạnh như băng vòng sang thân thể phát run,dùng sức chặt lại, nhưng không cách nào ổn định tim hấn đập cuồng loạn.

Hồi tưởng lại tối hôm qua so với trước khi tối càng thêm làm hấn không chịu nổi.....

Hấn bỗng nhiên dùng sức che lỗ tai của mình,thống khổ muốn mảnh liệt lắc đầu.

Trên người hấn còn mùi vị mặt trời thuộc về Sở Liệt,trong tai còn không ngừng quanh quẩn tiếng cười nhạo khàn khan của Sở Liệt khi hấn sau khi giải phóng.

Tại sao..... Tại sao hấn lại đồng cảm nam nhân xâm phạm mình? Tại sao còn sót lại một tia tự ái cũng bị tước đoạt, lưu lại thân thể hèn hạ dơ bẩn này để cho Sở Liệt đùa bỡn, hạ tiện hơn là trong thời gian thật ngắn học xong lựa ý hùa theo hấn xâm chiếm? Tại sao?

Cửa bỗng nhiên được nhẹ nhàng mở, tự đứng ngoài đi vào bóng người có vẻ thon dài .

“Oa nhi,hôm nay Sở Liệt không có ở đây, ta tới làm công đưa cơm.....” Tề Diễn bụng giả bộ xới cơm món ăn trên khay bước vào,lời thoải mái nhưng bởi vì Tư Đồ Trúc Lưu nước mắt đã chảy xuống mà dừng lại.

Tư Đồ Trúc Lưu căn bản không có để ý tới là ai đi vào, chẳng qua là hu hu nức nở khóc nức nức,khóc đến giống như là muốn đem tim của mình vỡ bể.

“Ack.....” Tề Diễn lại bước về phía trước một bước, đem cái mâm cầm trong tay đặt lên bàn, sau đó cẩn thận xem kỹ người bị Sở Liệt đoạt đi,hấn nhìn cũng chưa từng nhìn qua Lưu Ly oa nhi.

Hắn ngũ quan tỉ mỉ, mở mắt ra con ngươi đen như ngọc, nhưng trên mặt mang theo thống khổ làm người ta nhìn tan nát cõi lòng. Quả nhiên làm người thương yêu, giống như vừa đụng sẽ vỡ, đích thực làm cho lòng người ngứa ngáy muốn đụng vào.

Bất quá hắn rơi vào trong tay Sở Liệt, cũng chỉ có thể bị đùa bỡn.

Tầm mắt Tề Diễm lại rơi xuống, thấy Tư Đồ Trúc Lưu y phục xốc xếch không ngay ngắn dưới đó còn lộ ra dấu vết bị hôn đến hồng hồng tím tím, càng thêm chứng thật hắn bị Sở Liệt đùa bỡn hoàn toàn.

Còn như vậy nữa không biết có sinh ra chuyện gì không, có nên sớm đi ngăn cản Sở Liệt hay không?

Liếc thấy bình thuốc đầu giường, Tề Diễm đi tới cầm lấy nó, đem đến mũi người.

Đây là..... Hắn trầm ngâm, lại thấy Tư Đồ Trúc Lưu nhìn lại.

Quên đi, đừng quản là được, khó thấy Sở Liệt biết làm chuyện như vậy, có lẽ..... Sở Liệt so với hắn tự mình nghĩ còn muốn thật tình hơn.

“Oa nhi.” Tề Diễm đưa tay muốn vỗ vai Tư Đồ Trúc Lưu, “Đừng khóc, ăn cơm.....”

Bốp một tiếng, tay của hắn bị dùng sức vuốt ve.

“Đừng đụng ta!” Tư Đồ Trúc Lưu kinh hoàng hét lớn một tiếng, ánh mắt phần hận quăng về phía Tề Diễm, sau đó ngậy ngẩn cả người.

Người này là ai vậy!

Hắn sững sờ nhìn Tề Diễm, mở miệng không biết nên phản ứng thế nào, vẻ mặt hoang mang lại không biết làm gì.

Tề Diễm nhếch miệng mỉm cười.

A, tính tình thật mạnh, khó trách Sở Liệt sinh ra hứng thú lớn như vậy, oa nhi này hoàn toàn không giống bề ngoài nhu nhược!

“Ăn đi.” Hắn chỉ chỉ thức ăn đặt lên bàn đã có chút ít lạnh, “Không ăn sẽ không có khí lực hận hắn.”

Tư Đồ Trúc Lưu cắn răng, quay đầu đi chỗ khác không để ý Tề Diễm.

Tề Diễn đi lên trước ngồi vào trên giường “Người rất hận Sở Liệt sao?” Hấn mệt mỏi nằm lên trên giường, môi mỏng xinh đẹp giờ lên.

Tư Đồ Trúc Lưu không nói lời nào, trong lòng sôi trào hận ý lại càng không biết nói biểu đạt, hấn chẳng qua tứ cố vô thân làm sao có thể báo thù?

“Sở Liệt tên kia ta cũng vậy không thích.” Tề Diễn nhếch môi nụ cười càng sâu, “Cao ngạo kiêu hạ lưu không ai bì nổi.” Giọng hấn rất thối biểu đạt bất mãn hấn bất mãn với ta.

Tư Đồ Trúc Lưu kinh ngạc nhìn hấn, không biết người nam nhân nhìn tuấn mỹ vô hại này là kẻ địch hay là bạn, càng không biết hấn tại sao cũng hận thấu xương với Sở Liệt.

Chỉ thấy Tề Diễn tung mình một cái, đổi tư thế nằm nghiêng, một tay bám lấy mặt, một tay nhẹ gõ ván giường, nụ cười trên mặt làm nổi bật lên nét tuấn mỹ trên mặt hơn.

Hấn nhếch miệng cười một tiếng, “Oa nhi, không bằng ta và người liên thủ diệt trừ hấn đi!”

Nghe vậy Tư Đồ Trúc Lưu kinh ngạc há to mồm, hiển nhiên vô cùng kinh ngạc ở trong đám cướp này lại có người vươn tay ra giúp đỡ mình.”Người là ai?” Tại sao muốn giúp hấn?

“Tề Diễn.” Hấn ngồi thẳng người, tiếp theo lập tức lần đến gần Tư Đồ Trúc Lưu, đưa tay xoa mặt hấn.

Tư Đồ Trúc Lưu sợ đến liều mạng lui về sau, thiếu chút nữa lại té xuống giường, vội vàng bắt được mạn bên cạnh giường, mới miễn nguy cơ tiếp xúc trực tiếp mặt đất.

“Không nên tới gần ta!” Tư Đồ Trúc Lưu hơi thở không ổn định nhìn chằm chằm Tề Diễn, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì động tác ám muội mà trở nên tái nhợt.

Tề Diễn thấy hấn kinh hoàng lung túng phản ứng rất khả ái, cười lại càng vui vẻ. Ha ha, oa nhi này phản ứng thật đúng là thú vị.

“Thật đáng thương.” Mặc dù nói ra lời đồng tình nhưng Tề Diễn vẫn cười hì hì, “Xem ra Sở Liệt dạy người rất khá, người đã không có cách quen nam nhân khác đụng chạm, thật là đáng tiếc.” Hấn lắc đầu.

Xem ra mỗi người rơi vào trong tay Sở Liệt, đều không thể tránh được hấn hấp dẫn.

Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì lời của hấn mà giận tím mặt, cả người trong nháy mắt buộc chặt.”Người đang ở đây nói nhăng nói cuội gì đó!”

Hấn là nam nhân, vốn sẽ không quen nam nhân khác đụng chạm, mà Sở Liệt..... làm cho hấn cảm thấy cực

buồn nôn,hắn làm sao có thể thích hắn.....

Không đúng!

Đột nhiên nhớ lại phản ứng tối hôm qua của mình, Tư Đồ Trúc Lưu vốn là tức đến đỏ hồng trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Cái loại vui thích mất hồn tê dại run rẩy làm sao cũng không cách nào che dấu,không phải là đồng cảm thì là gì? Hắn còn muốn lừa mình dối người bao lâu?

Thân thể Tư Đồ Trúc Lưu vốn là căng thẳng,sau khi nhận thấy chuyện này lập tức giống như Bì Cầu đã trút giận,vô lực tựa vào trên cột giường,trong mắt to không hề có bất kỳ ánh sáng,chỉ còn lại có vô tận thất bại.

Thân thể là không lừa được người, cho dù làm sao ra sức chống cự lừa gạt,cũng sẽ trung thực đem cảm xúc hiện ra.

Tề Diễn chú ý tới phản ứng Tư Đồ Trúc Lưu nhưng không để ý tới,chẳng qua là kính tự cười hỏi: “Như thế nào, có muốn ta giúp người một tay diệt trừ Sở Liệt hay không?”

Tư Đồ Trúc Lưu nhắm mắt lại, trong giọng nói đều là nản lòng thoái chí, “Tại sao người phải giúp ta?” Hắn đã không tin trời cao sẽ cho hắn bất kỳ chiếu cố.

“Tại sao à.....” Tề Diễn cười đến mở thêm nghi ngờ.”Bởi vì là ta đem người giao cho Sở Liệt.”

Tư Đồ Trúc Lưu mắt to phút chốc mở ra, trợn mắt trừng mắt Tề Diễn cười đến cực kỳ đáng ghét.

Tề Diễn không đếm xỉa đến loại ánh mắt giết người,vẫn cười, “Xem người thống khổ như vậy, ta cũng vậy cảm thấy lương tâm bất an.”

Hắn gạt người, thiên tài mới tin hắn! Tư Đồ Trúc Lưu vẫn nhìn chăm chăm hắn, hoàn không tin lời của hắn.

Cười cười, giọng Tề Diễn hoàn toàn không mang theo hối hận vang lên: “Thay vì để cho ta biết cảm giác mắc tội nghiệt sâu sắc mà sống sót,không bằng.....”

Không bằng người cái tên hồ đồ đến cực điểm nhanh tự mình chấm dứt! Tư Đồ Trúc Lưu tức giận mắng ở trong lòng.

Tề Diễn không để ý tới ánh mắt phẫn hận của hắn, lại cười ha ha một tiếng,cười đến không thể cảm kích

và xấu hổ.

“Không bằng đem Sở Liệt chém thành mười khúc,ném xuống sông là xong việc,như vậy ta nhìn không thấy hấn cũng sẽ không còn muốn chuyện này.....”

Đột nhiên một quyền vung đến,Tề Diễn nhảy bèn bắt được,né được một đám tức giận của Tư Đồ Trúc Lưu.

“Người thật là một hồn trướng!” Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức xoay tay lại, lần nữa nắm tay quơ tới, “Loại người như ngươi tốt nhất chết đi.

Thì ra là chân chính vạn ác là tụ tập người trước mắt này,là hấn đích thân đưa mình vào vực sâu vạn kiếp bất phục,lại còn dám không biết xấu hổ nói ra lời đường hoàng như vậy,thật là vô sỉ!

Tề Diễn vội vàng nhảy xuống giường né tránh công kích của hấn, mà Tư Đồ Trúc Lưu cũng xuống giường truy đánh đến.

“Người khó tránh khỏi cái chết,chết tiệt lúc đó ta sẽ chết.” Tề Diễn thối lui đến cạnh cửa,tính toán tùy thời chuồn đi.

“Ta muốn ngươi hiện tại sẽ chết!” Động tác quá lớn tác động vết thương phía dưới,Tư Đồ Trúc Lưu chỉ có thể thở hổn hển tựa tại bên cạnh bàn,oán hận bắt đầu cảm lấy chén trong khay cái trên bàn ném tới phía hấn.

Bên trong phòng nhất thời vang lên tiếng động đồ sứ vỡ vụn.

Tề Diễn vừa hỏi vừa trốn chén bồn quăng về hướng mình,vừa nói: “Người không muốn báo thù nữa ư?” Hấn còn có lòng tốt như vậy định giúp hấn.

Đồ trên bàn cũng ném xong,Tư Đồ Trúc Lưu bắt đầu tìm kiếm vật gì đó khác..... Tìm được rồi!

“Vậy ngươi dứt khoát nói cho ta biết trước.....” Tay của hấn dùng sức siết chặt, ngưng lại tất cả khí lực còn lại trên người.”Làm sao giết ngươi!” Nói xong hấn dùng sức nắm được món đồ cuối cùng trong tay ném ra.

Tề Diễn hữu kinh vô hiểm lấy chênh lệch một ly né qua một cú nặng nề, vật kia nện vào cánh cửa, trên mặt đất vang lên tiếng vỡ vụn, một cổ khói mùi thuốc lập tức lan tràn. Tư Đồ Trúc Lưu và Tề Diễn đều sửng sốt, vật kia là.....

Tề Diễn là người đầu tiên phục hồi tinh thần.

“Khụ!” Hấn ho nhẹ một tiếng,chuồn đi muốn che dấu không yên tĩnh trong lòng, “Sở Liệt tên kia mặc dù

đối với quật cường như người cảm thấy mới lạ, nhưng hần bình thường vẫn thích dịu dàng thuận theo, nam nhân mà, ai không thích đối phương ở trên giường làm nũng chứ?”

Cũng không quản Tư Đồ Trúc Lưu có đang nghe hay không, Tề Diễn lại nói: “Nếu như người dùng chút thủ đoạn nhỏ, bỏ thuốc mê vào trong chén, muốn giết hần cũng không phải là không thể nào, bọn người xuống.....”

Tề Diễn bỗng nhiên mở cửa rời đi, rồi trở về, bên cạnh lại có thêm một vò rượu và nam nhân tao nhã tuần dật.

Nam nhân vừa đi vào trước hết ngẩng nhìn bốn phía một lần, lúc nhìn thấy đồ trên mặt đất thần sắc ngưng tụ, đợi sau ngẩng đầu thấy Tư Đồ Trúc Lưu, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái, hiển nhiên đối với xuất hiện của hần cảm thấy kinh ngạc.

“Hà Tế, người nói cho hần biết nên làm như thế nào.” Tề Diễn đẩy đẩy Hà Tế, muốn hần khi khác tò mò ngó chừng Tư Đồ Trúc Lưu.

Hà Tế tiến lên một bước, đem vò rượu đặt trên bàn gỗ bừa bọn không chịu nổi. “Rượu này vô cùng nóng, cho dù là Sở Liệt cái tên tửu lượng hơn người, cũng khó mà sống quá năm chén.”

Tề Diễn xen vào nói: “Đến lúc đó ta và Hà Tế sẽ ở một bên giúp đỡ người, đợi Sở Liệt say đi, người hãy hung hăng đâm hần một đao, nhất định phải giết hần sạch sẽ gọn gàng, hiểu không?”

Hần vừa nói còn vừa làm tư thế giơ tay chém xuống, thật giống như muốn đem Sở Liệt một đao làm thịt mới cam tâm.

Nếu Tư Đồ Trúc Lưu không biết hần là người khởi xướng, nói không chừng còn có thể cảm kích hần giúp đỡ mình. Bất quá bởi vì hần biết rồi, cho nên hần hung hăng liếc Tề Diễn một cái.

Thấy Tư Đồ Trúc Lưu vẫn không mở miệng, còn dùng ánh mắt oán hận hung dữ nhìn gần Tề Diễn, Hà Tế không khỏi khẽ cười một tiếng, nhưng nụ cười cũng không khác xa trong mắt.

“Phải làm như thế nào một mình người suy nghĩ đi, chúng ta coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.” Hần xoay người nhìn về phía Tề Diễn lại cười một tiếng, “Tề lão đại, chúng ta cũng nên cáo lui, có phải hay không?”

“Đúng, đúng” Hần cười làm cho Tề Diễn cảm thấy da đầu tê dại, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tư Đồ Trúc Lưu phất tay một cái, cùng Hà Tế xoay người rời đi.

Bên trong phòng chỉ còn một mình Tư Đồ Trúc Lưu, nhìn về vò rượu phía trên bàn kính ngọc sừng sờ.

Ngoài cửa phòng.”Ồ, chuyện này không liên quan đến ta!” Vừa ra cửa phòng, Tề Diễn liền vội vàng nhảy sang bên cạnh cách Hà Tế ba thước xa, phải thoát thân để tánh mạng an toàn.

“Ồ?” Mặt Hà Tế xanh mét như tờ giấy,nhìn chỗ Tề Diễn đứng bước một bước, “Vậy kia tại sao từ phòng ta chuồn mất?”

Thuốc kia hẳn tốn không ít ngân lượng mới lấy được,lại bị ném trên mặt đất như vậy!

Hà Tế bề ngoài nhìn như tao nhã,nhưng động tác nhanh nhẹn tàn ác,tay hắn nhấc lên nhanh chóng bắt được suy nghĩ Tề Diễn,dùng sức chống đỡ đẩy hắn đến góc tường, đem mình khuôn mặt tao nhã gần sát gương mặt tuần tú Tề Diễn,khoảng cách hai người không tới nửa tấc.

“Người cũng nói một chút,Sở Liệt biết làm loại chuyện trộm đạo như vậy sao? Hửm?” Hắn hơi thở cực nóng và rống giận toàn bộ phun tại trên mặt Tề Diễn, để cho hắn không khỏi co lại nhưng vẫn cố gắng làm bộ không biết chuyện bộ đáng vô tội đến gần Hà Tế.

Con người tà mị cùng hai tròng mắt tuần lãng không tiếng động nhìn nhau,triển khai một cuộc lực giằng co ý chí, không lâu hơi thở hai người cũng từ từ trở nên dồn dập, nhưng thấy Hà Tế mâu quang trầm xuống ——

“Ack.....” Tề Diễn đưa tay gỡ gỡ đầu mình, không cam lòng nhận thua.”Được rồi, ta sẽ theo giá cả.....” Nhận lấy Hà Tế tàn bạo trợn mắt, hắn vừa vội vàng sửa lời nói: “Nhiều hơn mộ phần.” Thật là yêu tiền!

Hà Tế sắc mặt lúc này mới hơi chuyển biến tốt đẹp.”Còn có tiền và rượu kia,người cũng đừng quên.” Hắn buông ra Tề Diễn,vẫn không quên dặn dò một tiếng.

“Dạ, dạ,được” Tề Diễn lặp lại nhiều từ dạ,y phục mình bị kéo ra c xóc xếch không chịu nổi,trong lòng không vui oán trách mấy câu ——

Hắn cũng là lão Đại! Tại sao luôn bị những thứ tiểu đệ này cỡi trên đầu,mỗi cái đều bị khống chế? Hu hu,như vậy tôn nghiêm hắn ở đâu, mặt mũi gì tồn tại?

Bình thuốc kia cũng là Sở Liệt “Cứng rắn đòi” hắn,cho nên hắn mới không thể không từ trong phòng Hà Tế lên lấy ra, không nghĩ tới Sở Liệt lần đầu tiên thương hương tiếc ngọc cho Tư Đồ Trúc Hư, hiện tại Hà Tế còn muốn người đáng thương này bồi thường, Thiên Lý ở đâu!

Hà Tế mới bắt kể sắc mặt Tề Diễn có nhiều khó coi,hắn không...thích nhất là tiền làm ăn thâm hụt,muốn hắn giao ra hắn phải đòi lại thật nhiều.

Hắn kính tự đi trở lại “Tổn Phong Viện”, tính trở về điểm nét cho bức tranh, nhìn chút ít sách thật vất vả nung đúc rất cực mới có thể bình phục tâm tình. Trời mới biết khi hắn phát hiện bình thuốc kia không thấy sau đó tức giận như thế nào, may là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, hôm nay cuối cùng nhanh chóng tìm được hung thủ.

Hà Tế đi không tới mấy bước lại dừng.

“Đúng rồi, người tại sao muốn làm như vậy?” Hắn nghiêng đầu liếc Tề Diễn đứng phía sau.

“Đương nhiên là lương tâm bất an.” Tề Diễn tự tiểu phi tiểu nhìn lại, “Ừm, lòng ta chính là quá thiện lương.”

Buồn cười! Nếu hắn thật là tâm địa thiện lương cũng sẽ không đem Tư Đồ Trúc Lưu ném cho Sở Liệt. Hà Tế xem thường bĩu môi.

“Vậy còn đệ?” Tề Diễn cười hì hì đi lên trước vịn vai Hà Tế, “Khó được đệ đang kiếm tiền ở ngoài lại nhúng tay chỗ mồm vào, là bởi vì ta sao?” Hắn vút mị nhãn cho Tam đệ kết bái.

Hà Tế cười bất quá trông mắt đen híp lại, làm cho người ta thấy không rõ suy nghĩ của hắn.

Hắn khinh bạc nâng cằm dưới Tề Diễn lên, gần sát môi mỏng hồng nhuận hắn nói nhỏ: “Đương nhiên là bởi vì..... Chơi thật vui.” Hắn phút chốc buông ra Tề Diễn, cũng không quên lườm hắn một cái.

Chuyện như vậy thật vui cũng sẽ không thâm hụt tiền, không dắc lòng sao được? Lão đại này thật là không thể hiểu hắn!

3. Chương 3

Khiếu Minh sơn trang là tổ chức mới nổi dậy trên giang hồ.

Sơn trang này đại đương gia tên là Tề Diễn, diện mạo tuấn mị, giao tiếp mảnh khảnh, từ quan lại quyền quý cho tới người buôn bán nhỏ hay võ lâm hào kiệt, hắn đều biết không ít, không chỉ quen biết rộng lớn, tiền tài quyền thế phong phú hơn. Trên giang hồ có không ít người muốn thăm dò hắn nhưng lấy được cũng là trống rỗng, không thể nào biết được.

Khiếu Minh sơn trang là Tề Diễn năm ngoái trong đầu cao hứng suy nghĩ này liền bỏ vốn dựng lên, kết cấu to lớn cùng sở hữu tám biệt viện, chia ra theo phương hướng Bát Quái sắp hàng, khôn, chấn,坎, cách, khảm, đoái, tốn. Nghe nói đây là một vị võ lâm tính toán tài tình thay hắn xem phong thủy tốt, có vàng bạc khắp núi, đại cát đại lợi.

Nhị đương gia Sở Liệt, là võ lâm kiếm khách nổi danh, văn võ vẹn toàn, phẩm hạnh thì..... Còn chờ thương thảo. Dù sao hần thích mỹ thiếu niên là chuyện thực không thể giấu diếm, yêu thích hần có khối người, cho nên nếu hần không kiêng kị thì người bên cạnh cần gì xen vào? Không lên tiếng mới là cách tốt nhất, nếu không cũng không ai biết lúc nào sẽ không cẩn thận bị đâm thủng một lỗ lớn, phơi thây nơi hoang dã.

Tam đương gia Hà Tế, miêu bút thánh thủ, học phú ngũ xa, bức tranh tốt ra sao..... hần đều có thể làm giả, hần giải thích là "Vẽ đơn giản lại dễ kiếm tiền". Thích thu thập những bức tranh hiếm thấy, xem ngân lượng như hiểu tử phụng dưỡng tám mươi lão mẫu trong nhà, người đầy hơi tiền ép không được bộ dạng tuần dật như thế ngoại cao nhân, nhìn thần thái như đậm bạc chính là không muốn người biết tính toán.

Tứ đương gia Tần Tiêu và Ngũ đương gia Tần Tương là huynh đệ sinh đôi, dung mạo xinh đẹp chột nhìn khó có thể phân biệt. Tần Tiêu cá tính tương đối ở ngoài, động tác cẩu thả mà thô bạo giống như một đoàn liệt hỏa, còn Tần Tương vừa vặn ngược lại là khối băng sơn ngàn năm, chẳng những nói thật ít ỏi, trên mặt lại càng không chút biểu tình, không có ai biết hần đang suy nghĩ gì, càng không có người dám đến gần, ngoại trừ bốn vị huynh đệ hần kết bái.

Bốn vị đương gia đều là bằng hữu tốt Tề Diễm quen nhiều năm, cá tính bất đồng, xuất thân bất đồng, công việc mỗi người cũng không giống nhau.

Sở Liệt mua bán cổ thư, Hà Tế đặc biệt làm giả tranh đi bán, Tần Tiêu làm việc lật vặt, Tần Tương quản lý, về phần Tề Diễm, đương nhiên là chịu trách nhiệm khai thông chính khách có danh tiếng, để tránh bọn họ không thể tự tại chung quanh "Làm ác".

Nói như thế nào?

Bởi vì ... Khiếu Minh sơn trang này làm ăn hoàn toàn là "Treo đầu dê bán thịt chó", rõ là cực cao nhã mua bán cổ thư tranh chữ, còn lại ngầm là một hai năm tảo quanh các đại tiêu cực làm ăn lớn.

Tiêu cực kia ở giang hồ vô cùng nổi danh, bảo tiêu phần lớn là kỳ trân khó gặp, mà Khiếu Minh sơn trang thì đặc biệt cướp bóc trân bảo đó.

Tại sao chỉ chọn tiêu cực kia hạ thủ? Nói tóm lại, chính là nhìn không thuận mắt.

Là ai nhìn không thuận mắt? Đương nhiên là Tề Diễm.

Tại sao? Trong đó nội tình không người biết được.

Bốn vị hảo huynh đệ cũng rất có nghĩa khí không nhiều lời hỏi tới, bốn người này sắp xếp hợp lý diễn thật có thể nói là giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cõi mở.....

Ack, trên thực tế, thân huynh đệ cũng phải tính rõ ràng, huống chi là kết bái? Cho nên có đôi khi bọn họ vẫn sẽ vì ích lợi đối phương đùa bỡn một chút nhưng không ảnh hưởng thủ đoạn toàn cục.....

.....

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, bức họa thập tức nguyệt tựa như mười lăm.

Sở Liệt ở bên ngoài làm xong việc trở lại, nhớ tới Lưu Ly oa nhi tuyệt mỹ thú vị trong phòng, khóe môi không khỏi câu khởi nụ cười nhợt nhạt, điều này làm cho nô bộc Khiếu Minh sơn trang đều nhìn ngây người!

Nhị gia này bình thường không phải là cười cuồng ngạo tà tứ, không thì kéo căng-khuôn mặt dọa người, tại sao hôm nay biết cười làm người buồn nôn?

Tề Diễn và Hà Tế vốn ở”Kiền Thiên viện” uống trà ăn hạt dưa, vừa thấy Sở Liệt trở lại, lên tiếng chào hỏi xong nhìn thấy Tề Diễn đi về “Khôn Địa Viện”.

Sở Liệt không để ý tới bọn họ, chẳng qua là trở về “Chấn Lôi Viện” của mình, tâm tình vô cùng tốt mở cửa phòng.

Chỉ thấy bên trong phòng chén khay một đống hỗn độn, mà Tư Đồ Trúc Lưu thì nghiêm mặt tái nhợt ngồi ở trên ghế sừng sờ, cũng không biết hắn đã ngồi mấy canh giờ, càng không biết có dùng cơm chưa.

Sắc mặt Sở Liệt lập tức trầm xuống, giẫm qua mảnh sứ vỡ trên đất, phát hiện bình thuốc trân quý vô cùng cũng bị rơi vỡ trên mặt đất!

Con người hắn nháy mắt nổi lên một tầng sương lạnh, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Chưa từng có người dám coi thường bất luận cái gì hắn đưa, nhóc con Tư Đồ Trúc Lưu tính tình bướng bỉnh thật là khiến người tức đến cực điểm, cho dù hận hắn như thế nào, cũng không cần thiết gây sự với thân thể mình!

Không biết là vì hắn mà Tư Đồ Trúc Lưu tức giận, hoặc là vì thân thể của mình bị coi thường mà tức giận, tóm lại Sở Liệt tâm tình thật tốt sau khi đẩy cửa phòng ra tụt biến mất.

“Oa nhi!” Sở Liệt mặt căng thẳng trước, “Người ăn cơm, xúc thuốc chưa?”

Tư Đồ Trúc Lưu thân thể cứng đờ, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, sau đó hắn lạnh lùng quay đầu sang một bên, không có ý định trả lời.

Sở Liệt mặt lạnh lại hỏi: “Trên mặt đất là xảy ra chuyện gì?”

Tư Đồ Trúc Lưu hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

Thái độ khinh miệt của hắn làm Sở Liệt càng thêm tức giận, nhưng hắn không giận ngược lại cười, vươn ra bàn tay to dùng sức níu lấy vạt áo Tư Đồ Trúc Lưu, kéo đến trước mặt mình.

“Người đây là thái độ gì?” Sở Liệt dùng sức kéo cầm Tư Đồ Trúc Lưu lên, muốn hắn nhận rõ mình bây giờ mình đang ở nơi nào.

Ánh mắt Tư Đồ Trúc Lưu phần hận không sợ bắn về phía hắn, “Người đi chết đi!”

Bàn tay nắm cầm dưới hắn càng dùng sức, Sở Liệt bứt lên vẻ cười lạnh. “Người bây giờ cũng không tư cách nói lời như thế, người quên rồi sao? Hmm, Lưu Ly oa nhi đáng thương lại không có thể lực”

Nói đến đây, Sở Liệt giống như là muốn chứng minh cái gì, khinh bạc tà khí sử dụng lực cắn một cái lên vành tai mềm mại Tư Đồ trúc lưu.

“A!” Tư Đồ Trúc Lưu đau kêu một tiếng, phản xạ đưa tay phủ lên vành tai đau đớn không dứt, “Người cái tên điên này!” Hắn vùng vằng đâm hướng trên mặt Sở Liệt phát qua.

“Hừ!” Sở Liệt đưa tay đỡ, hừ lạnh một tiếng, “Tì diệt hám thụ.” (ý là đĩa mà muốn lay cây). Hắn phút chốc khiêng Tư Đồ Trúc Lưu, sải bước đi tới mép giường, dùng sức ném hắn lên giường.

Tư Đồ Trúc Lưu biết hắn kế tiếp muốn làm chuyện gì, đáy mắt hiện đầy kinh hoàng không thể che hết, hắn bối rối muốn xuống giường chạy cách Sở Liệt, không để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nhưng thấy thân cánh tay Sở Liệt như cột đá, liền ngăn chặn tất cả có thể khe hở Tư Đồ trúc lưu có thể thoát.

“Không được!” Tư Đồ Trúc Lưu liều mạng muốn đẩy ra cặp cánh tay cường tráng, trong lúc giây dựa lại phát hiện ngoài cửa có người, Tề Diễm và Hà Tề đang đứng ở ngoài mãnh liệt nháy mắt với hắn.

Mềm mại, phục tùng. Tề Diễm lấy hình dáng của miệng khi phát âm ý bảo Tư Đồ Trúc Lưu không nên dùng cách cứng ngắc khi ở chung với Sở Liệt, tránh cho mình bị thương.

Tư Đồ Trúc Lưu ngẩn ra, còn chưa có phản ứng, Sở Liệt đã đem hắn kéo trở về trên mặt giường lớn, đưa tay muốn kéo vạt áo của hắn.

Tư Đồ Trúc Lưu muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm.

Giải khai xiêm y, lộ ra dấu vết mới tới hôm qua hắn yêu mãnh liệt, bàn tay to thô ráp của Sở Liệt một cái chớp mắt đã đột kích cao nhọn trước ngực hắn, làm hắn cũng thở ra một hơi.

Hắn không muốn!

Hắn không muốn lại bị đối đãi như thế, hắn muốn giết tên Sở Liệt xấu xa đến cực điểm này, bằng không hắn vĩnh viễn đều chỉ có thể hạ tiện thân phục dưới thân mặc hắn độc chiếm!

Suy nghĩ, Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức cắn răng một cái, ép buộc mình nhìn xuống vọng động muốn gào thét với Sở Liệt, run rẩy vươn ra kéo cổ tay trắng kiện của Sở Liệt.

“Không nên.....” Hắn cố gắng nhẹ giọng, gần như lẩm bẩm nhỏ mở miệng.

Sở Liệt nhú đầu lông mày, đối với hắn còn muốn giãy dụa vô vị mà nổi giận, lời châm chọc đang định ra khỏi miệng, thì thấy Tư Đồ Trúc Lưu nắm lên cổ tay của hắn, thả vào bên gò má nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Động tác của hắn khiến cho Sở Liệt giật mình trợn to hai mắt.

“Ta, bụng ta thật đói.....” Tư Đồ Trúc Lưu mặc dù cảm thấy xấu hổ bất an, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng làm giọng mình dịu dàng hơn yêu cầu: “Người có thể cùng ta ăn cơm trước hay không? Ăn xong rồi..... Sẽ theo người.”

Thanh âm hắn mềm ngọt cùng với thần thái làm nũng làm cho thân thể Sở Liệt cứng đờ, không biết nên phản ứng sao.

Hiện tại Tư Đồ Trúc Lưu cùng vừa rồi xắc lác quả thực là giống như hai người!

Nhận thấy được ánh mắt Sở Liệt hoài nghi, Tư Đồ Trúc Lưu vội vàng ngẩng đầu, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Sở Liệt, “Ta mới vừa chỉ là một lúc tức giận, bởi vì ta đói bụng rồi, người còn thô lỗ rống ta như vậy, cho nên ta mới không nhìn được muốn phản kháng.”

Sợ Sở Liệt còn chưa tin, Tư Đồ Trúc Lưu vội vàng ngồi dậy, cả người ngã vào trong ngực hắn làm nũng nói: “Sở Liệt, người đừng tức giận có được hay không? Ta sau này sẽ biết điều một chút, nhưng ta hiện tại thật đói, ta cả ngày cũng không ăn cái gì nha!”

Nghe Tư Đồ Trúc Lưu nói mình đã một ngày không ăn cơm, Sở Liệt ở trên một khắc còn cuồng đốt cảm giận ngút trời lại bị thương tiếc sở thay thế, mặt căng thẳng mới chậm rãi buông lỏng.

“Ta cho người làm ít đồ cho người.” Hắn nguội lạnh nói.

Tư Đồ Trúc Lưu nghe hắn đồng ý, khóe môi lập tức nổi lên nụ cười như ý, nhưng hắn mang nó dấu đi, ngẩng đầu nhìn Sở Liệt cười ngọt ngào.

Khuôn mặt tươi cười quyến rũ xinh đẹp kia khiến cho Sở Liệt không khỏi nhìn ngây dại.

Rượu quá ba tuần, mặt Sở Liệt vẫn không đổi sắc ngum lớn dùng bữa,vừa thấy Tư Đồ Trúc Lưu đưa tới một chung rượu liền uống chung ấy.

Tư Đồ Trúc Lưu thấy thế,không khỏi âm thầm kêu khổ.

Tề Diễn và Hà Tế cho rượu sao không có hiệu quả vậy kia? Không phải nói năm trong chén là ngã,tại sao Sở Liệt uống đến chén thứ tư vẫn thần thái sáng láng?

Hắn trong lòng bất an cầm vò rượu, len lén nhìn sang Sở Liệt.

Lúc ánh trăng chiếu rọi,khuôn mặt Sở Liệt hiện ra rõ ràng,đây cũng là lần đầu tiên cẩn thận nhìn Sở Liệt trước mặt.Cầm cương nghị,mày rậm cuốn lên và tròn mắt thâm thúy,trông giống như là cuồng ngạo kiêu khách khí phách anh tuấn trong sách.

Tư Đồ Trúc Lưu đột nhiên chấn động, không khỏi cuồng loạn để cho hắn hoảng sợ phủ lên ngực,không biết hắn đã xảy ra chuyện gì.

Sở Liệt bỏ chiếc đĩa trong tay ra, “Người thân thể không khỏe à?” Hắn nheo lại tròn mắt đen nhìn kỹ Tư Đồ Trúc Lưu mặt trắng bệch .

“Ta.....” Tư Đồ trúc lưu nắm chắc vạt áo trước ngực,không biết nên trả lời như thế nào.

“Ngày mai ta chuẩn bị chút ít thuốc trị thương hữu hiệu cho ngươi.”

Ngày mai? Sẽ không có ngày mai,mình tối nay sẽ giết hắn rồi..... Tư Đồ Trúc Lưu theo bản năng sờ sờ chủ thủ giấu ở tay áo, khẩn trương nuốt ngum nước miếng.

Hắn chưa từng có giết người qua, lần này..... Có thể thành công hay không?

Sở Liệt cũng không có chú ý tới Tư Đồ Trúc Lưu không yên lòng,lại nói: “Hôm nay ta sẽ không cường thịnh trở lại muốn ngươi, ngươi yên tâm dưỡng thương, nhìn ngươi sắc mặt tái nhợt như vậy.....”

Ngón tay của hắn mơn trớn mặt Tư Đồ Trúc Lưu, trên khuôn mặt nhẹ nhàng chọc chọc hắn so với mấy ngày trước đây gây hơn rất nhiều.

Loại động tác sủng nịch này làm cho Tư Đồ Trúc Lưu cả người ngây dại, hắn mở to mắt nhìn Sở Liệt, lúng ta lúng túng nói không ra lời.

Tại sao hấn cảm thấy Sở Liệt đang quan tâm hấn, lo lắng hấn?

Không! Không thể nào, loại người tội ác tày trời như Sở Liệt, máu nhất định là lạnh, lòng cũng là đúc bằng sắt, làm sao có thể có quan tâm mình? Đây là ảo giác, nhất định là cảm giác nhầm của hấn!

Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức lắc đầu, muốn đuổi ý nghĩ này ra xa đầu.

“Người muốn đem cổ của mình dao động gây sao?” Sở Liệt nhìn thấy động tác hấn khác thường, buồn cười đưa tay giữ chặt đầu hấn, không để cho hấn lại tiếp tục lắc đầu.

Chỉ thấy đáy mắt Sở Liệt thâm nộ cười, không giống lúc trước cuồng tứ tà khí, nộ cười ảm áp để cho Tư Đồ Trúc Lưu thấy vậy kinh ngạc không thôi.

Hấn há to mồm ngơ ngác bộ dáng khả ái khiến cho Sở Liệt nhếch môi bàn tay to đưa về phía sau ót hấn, kéo hấn về hướng mình, khi hấn còn chưa có phản ứng hôn lên môi hấn.

Không kịch liệt bằng lúc trước, nụ hôn này dịu dàng giống như gió xuân thảng ba thổi lên đầu ngọn liễu, mang theo một tia ôn nhu, ngọt ngào.

Sở Liệt dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả hình dáng đôi môi xinh đẹp của Tư Đồ Trúc Lưu, để cho hấn bởi vì tê dại ngứa mà run rẩy không dứt, trong lòng lại càng ngứa ngáy khó nhịn.

Tư Đồ Trúc Lưu nhận thấy Sở Liệt đang muốn dùng đầu lưỡi mở môi mình, nhưng hấn chưa nghĩ đến có nên mặc hấn xâm nhập hay không thì hấn đã rời đi.

“Quên đi.”

Sở Liệt sau khi quay đầu, không hề nhìn Tư Đồ Trúc Lưu nữa, nhưng ***g ngực dồn dập phập phồng, yết hầu trên dưới hoạt động hiển nhiên đang bị đè nén, không muốn phá vỡ hứa hẹn mới vừa rồi ưng thuận.

Bên trong phòng bỗng nhiên lâm vào một mảnh yên lặng.

Sở Liệt không nói là bởi vì muốn đè hơi nóng trong bụng, mà Tư Đồ Trúc Lưu không nói còn lại là bởi vì tối nay không biết lần thứ mấy, hấn lần nữa bị Sở Liệt và mình khác thường làm sợ ngây người.

Có cái gì không đúng, thật ra có cái gì không đúng, nhưng không...thích hợp, chính bản thân hấn cũng mềm mại khác thường! Hấn không lừa được mình, đây không phải là giả bộ biết điều, lúc Sở Liệt hôn lên hấn, hấn cũng đã rơi vào trầm luân!

Tư Đồ Trúc Lưu nuốt ngụm nước miếng, cả đầu bởi vì ... nhận thức tình trạng này mà loạn thành một

đồng, còn chưa kịp ngẫm nghĩ mình hôm nay chệch đường ray,Sở Liệt lại đem chung rượu trên tay đưa tới.

“Rót giúp ta một chung.” Không kịp suy tư,Tư Đồ Trúc Lưu theo bản năng đổ rượu đầy chung trước mặt.

Sở Liệt nhận lấy một ngụm uống cạn.

“Thật là kỳ quái.....” Sở Liệt đưa tay xoa trán,ngghi ngờ lẩm bầm tự nói: “Ta tại sao cảm thấy tứ chi rất nặng.....” Bất quá mới năm chung rượu không nên có cảm giác như vậy mới đúng a.

Nghe được Sở Liệt nói như vậy,Tư Đồ Trúc Lưu cuối cùng lấy lại tinh thần,thấy Sở Liệt nghi hoặc nhàu mày sau đó lắc đầu.

Phát tác sao?

“Sở.....” Tư Đồ Trúc Lưu mới mở miệng nói một chữ,chỉ thấy Sở Liệt phịch một tiếng say té ở trên bàn không nhúc nhích.

Thành công rồi sao? Tư Đồ Trúc Lưu không thể tin được Sở Liệt đúng như Tề Diễn nói uống xong chung rượu thứ năm liền say, hần đưa tay chọc chọc đầu vai Sở Liệt.

“Sở liệt?” Hần không xác định khẽ gọi một tiếng, mà Sở Liệt thì không phản ứng chút nào tiếp tục thở to ngủ.

Cơ hội tới,hần muốn vào tới nay kết thúc trận ác mộng này! Tư Đồ Trúc Lưu lấy ra chủy thủ giấu ở trong tay áo,thân đao lạnh lùng ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng xanh.

Hai tay hần dùng sức nắm chặt chuôi đao, giơ cao, đâm xuống——

Chủy thủ cách mục tiêu khoảng cách dừng lại, khẽ run.

Làm sao bây giờ? Hần tại sao hạ thủ không được?

Tại sao? Là bởi vì thuở nhỏ tiếp nhận Phật gia dạy dỗ làm cho hần không muốn sát sinh,hay bởi vì tới nay hần nhận thấy được tình cảm ấm muội?

“Nhanh lên một chút đâmđi!” Tề Diễn đứng bên cạnh nhìn lên chịu không được lên tiếng thúc giục, “Người không phải là rất hận Sở Liệt? Một đao đâm là có thể báo thù!”

Thật có thể không? Giết Sở Liệt, hần sẽ không nhớ lại đau đớn mấy ngày gần đây sao?

“Sở Liệt tùy thời sẽ tỉnh, người không thừa dịp hiện tại giết hắn sẽ không còn cơ hội.” Hà Tế cũng lên tiếng nhắc nhở Tư Đồ Trúc Lưu rơi vào giao chiến.

Oan oan tương báo khi nào mới dứt..... Không đúng, không liên quan đến chuyện này, là mới vừa rồi không cẩn thận rơi vào bẫy tình, để cho hắn hạ thủ không được!

“Hm.....” Trong lúc ngủ say Sở Liệt vào lúc này than nhẹ một tiếng tựa hồ sắp tỉnh.

“Hạ thủ, mau!” Tề Diễn lần nữa nhỏ giọng thúc giục.

Chỉ thấy Sở Liệt giật giật, xem ra rượu có hiệu lực đúng như Hà Tế nói, không cách nào giữ Sở Liệt quá lâu.

Thôi..... Tư Đồ Trúc Lưu cắn răng một cái, nhắm mắt lại, đem chủ thủ chậm rãi cầm lấy ——”Ồ!”

Một tiếng kêu rên nương theo thân thể Sở Liệt dùng sức run rẩy mấy cái, hết thấy hồi phục yên lặng, yên lặng đến chỉ nghe đến tiếng thở dốc của Tư Đồ Trúc Lưu.

“Thành công!” Tề Diễn hô to một tiếng, đứng ngoài theo cửa sổ nhảy vào, “Ta còn tưởng rằng người không có ý định hạ thủ.”

Tư Đồ Trúc Lưu không nói, chẳng qua là chán nản buông ra hai tay cầm chủ thủ, máu tươi nhuộm đỏ tay và ống tay áo, nước mắt nóng hổi chảy xuống, hiện đầy trên khuôn mặt của hắn.

“Người như thế có cái gì đáng phải khóc?” Tề Diễn cũng không quản Tư Đồ Trúc Lưu vì sao mà khóc, chẳng qua là đưa tay kéo hắn, “Ta đã cho người chuẩn bị tốt xe ngựa, hiện tại sẽ cho người đưa người trở về.”

Hắn đem Tư Đồ Trúc Lưu đẩy ra ngoài cửa, đã có một nam tử anh tuấn lãnh mạc tại bên ngoài chờ chực, “Tần Tương, hắn nhờ vào người đây.”

Tần tương gật đầu, dẫn Tư Đồ Trúc Lưu đi ra ngoài.

Trước khi đi Tư Đồ Trúc Lưu quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tề Diễn và Hà Tế đem Sở Kiệt kéo xuống ghế, không biết muốn khiêng đi đâu.

“Tốt lắm, tiếp theo làm sao bây giờ?” Tề Diễn thừa cơ đem chân đạp lên ngực Sở Liệt. Bình thường hắn bị người này làm tức không ít, hôm nay cuối cùng có thể báo thù, “Bỏ vào túi rách ném xuống sông, hay là băm thành thịt cho gà ăn?”

Hắn nghiêng đầu hỏi thăm ý kiến của Hà Tế, chân vừa đặt trên ***g ngực Sở Liệt....

“Huynh trước phiên nào bản thân mình sao.”

Một thanh âm trầm thấp từ dưới Tề Diễn vang lên, mắt cá chân hắn bỗng nhiên căng thẳng, bị dùng sức kéo ——

“Ai nha!” Tề Diễn kêu thảm một tiếng, lấy tư thế vô cùng bất nhã ngã về phía sau.”Hà Tế cứu ta!”

Lúc Tề Diễn trọng tâm không vững muốn ngã xuống hắn hết sức cao giọng kêu cứu, sau đó hắn phịch một tiếng cả người ngã ngửa xuống đất, hắn lưng đụng phải đau nói, đau đến không muốn sống.

Tề Diễn dùng sức giãy dựa trên từ mặt đất ngồi dậy,cầm tức nhìn chằm chằm Hà Tế thấy chết mà không cứu còn cười vô cùng ác liệt, “Cười cái gì cười? Muốn ăn đòn à! Không chịu cứu đại ca kết bái, đệ rút cuộc có lương tâm hay không!”

Ngay cả vươn tay cánh tay dù cũng ngại lỗ lã, thật là không có lương tâm!

Hà Tế nhíu lông mày không có trả lời,chẳng qua ngồi xổm người xuống ngừng mắt nhìn Sở Liệt.”Huynh có khỏe không?” Tư Đồ Trúc Lưu mặc dù có chút dao động, nhưng hạ thủ vẫn không nhẹ.

“Ừ.” Sở Liệt ngồi dậy,vết đao sau lưng khiến cho hắn đau đến nhe răng trợn mắt, “Xem ra Lưu Ly oa nhi này sức lực cũng không nhỏ.”

“Đệ xem đệ làm chuyện gì với hắn, hắn chỉ đâm một đao coi như là có lợi cho đệ người.” Tề Diễn hừ nhẹ một tiếng,”Đệ nên thấy may mắn hắn bởi vì do dự nên dù có đâm cũng không trúng chỗ hiểm.”

“Nhìn hắn trước khi đi khóc thành như vậy,tựa hồ đối với đệ không phải hoàn toàn chỉ có hận.” Hà Tế cầm hủ thuốc nhỏ giúp Sở Liệt băng bó vết thương, “Tại sao muốn bày ra chuyện này?” Hắn có nên vì nhàm chán không có chuyện gì cố ý để bị chém sao!

Sở Liệt nghe vậy,chẳng qua là kéo ra nụ cười ngông cuồng, “Thả dây dài câu cá lớn.”

“Câu cá gì?” Tề Diễn tò mò xen mồm hỏi.

“Bí mật.”

Tề Diễn tức giận hừ lạnh một tiếng, “Có làm hay không,chúng ta dùng toàn lực trợ giúp đệ diễn xuất tuồng vui này,kết quả đệ ngay cả nguyên nhân cũng không nói cho chúng ta biết?”

Sở Liệt trầm ngâm một lát mới nói: “Để cho hấn bớt hận ta một chút, vì như vậy cơ hội tới tay hấn là lớn hơn nữa.” Chỉ cần tốn thêm chút thời gian sẽ không có vấn đề.

“Đệ.... thật lòng?” Tề Diễn không dám tin hỏi. Hấn cho tới bây giờ chưa có nhìn thấy Sở Liệt vì một người nhiều tâm tư như vậy, thậm chí còn tự nguyện chịu một đao!

“Đúng.” Sở Liệt không chút do dự trả lời.

Tề Diễn bỗng nhiên đồng tình với Tư Đồ Trúc Lưu, bởi vì bị Sở Liệt coi trọng muốn không thần phục cũng khó, huống chi đi một vòng lớn như thế, chẳng qua là.....

“Đệ tại sao ban đầu đối với hấn như vậy?” Chính là điểm này để cho hấn nghĩ mãi không thông, nếu Sở Liệt thật thích Tư Đồ Trúc Lưu tại sao vừa bắt đầu không đối với hấn nhu tình mật ý, ngược lại làm ra hành động chọc người ta giận sôi?

Sở Liệt nhếch môi, “Đệ ngoài ý muốn rất hài lòng hấn.”

Hấn cũng không đoán được bản thân sinh ra tham muốn giữ lấy hấn mạnh như thế, trò chơi ban đầu biến chất, mà hấn cũng cho Lưu Ly oa nhi có mong ngóng.

Tề Diễn bình tĩnh đại ngộ, “Cho nên đệ mới thuận đường dùng mỹ nam kế?”

Hấn vốn là còn đang suy nghĩ Sở Liệt tới nay tại sao dịu dàng đến kỳ lạ, còn liên tiếp làm ra hành động dụ dỗ Tư Đồ Trúc Lưu, thì ra là như vậy a! Ai nói Sở Liệt không có cật lực. Tâm cơ âm thầm này, ngay cả hấn Tề Diễn cũng tự than thở không thể làm được.

Nhưng Sở Liệt cười chứ không nói, hiển nhiên đối với phản ứng mới vừa rồi của Tư Đồ Trúc Lưu cực kỳ hài lòng.

“Tốt lắm.” Một mực yên lặng nghe hai người nói chuyện với nhau Hà Tế lúc này giúp Sở Liệt băng bó xong, lại lấy ra một bình thuốc, “Vết thương thế kia thuốc này huynh cầm lấy, cách một ngày thay một lần.”

“Đa tạ.” Sở Liệt đưa tay nhận lấy, vịn ghế gỗ lim bên cạnh cố hết sức muốn đứng lên.

Hà Tế thấy thế lập tức đưa tay giúp hấn.

Mà Tề Diễn cũng ngồi dưới đất chờ được Tề Diễn đỡ dậy, hấn lại..., hấn lại..., hấn chờ một chút ——

“A, ta đây?” Hấn cảm tức nhìn chăm chăm vẻ mặt hồ hững của Hà Tế. Không diu! Được, không sao, “Cái móng ta rất đau, cho ta chút ít thuốc trị thương.” Hấn vươn tay về phía Hà Tế.

Chỉ thấy Hà Tế chậm rãi lộ ra nụ cười, cười vừa ác liệt vừa khinh miệt, “Người không có.” Xem hắn là đại thiện nhân hôm nay mở hội giúp nạn thiên tai sao? Làm sao có thể!

“Không có?” Tề Diễn giận giữ lặn long lốc bò dậy, “Tại sao đệ nhẹ bên này nặng bên kia? Ta cũng là đại ca người nha!” Thật là quá không công bằng!

Hà Tế nhìn chăm chú hắn thật lâu, cười nói: “Trong mắt ta, huynh là đặc biệt nhất.” Người đặc biệt dĩ nhiên sẽ phải có đãi ngộ”Đặc biệt”.

Sở Liệt đứng bên cạnh nghe vậy chẳng qua là nhướng lên lông mày, mà Tề Diễn thì là nhíu mày.

“Đặc biệt? Mặt của ta có găng kim chạm ngọc à, hay là trên người có cái gì đáng giá sao?” Đầu tiên nói trước, cho dù hắn Tề Diễn đã chết, tiền cũng sẽ không phân cho tên xú gia hỏa Hà Tế này.

“Đối với ta mà nói, huynh nặng như những thứ vàng bạc châu báu kia.” Hà Tế cười vươn ra một cái tay vỗ vỗ gương mặt tuần tú của Tề Diễn, “Người đặc biệt, phải dùng phương thức đặc biệt để đối đãi.”

Nói xong Hà Tế cũng không quản Tề Diễn giật mình mặt sưng sờ, chẳng qua rút tay về phủi đi bụi bặm trên người, mỉm cười sải bước rời đi.

“Ta.” Một lát sau, Tề Diễn nhìn chăm chăm nơi Hà Tế biến mất góc, vẻ mặt kinh ngạc tức giận la hét: “Ta mới không thích loại đãi ngộ đặc biệt này.....”

4. Chương 4

Tư Đồ phủ

Sở Liệt che sơ miệng Tư Đồ Trúc Lưu làm hắn sợ đến giãy dụa ôm đến một rừng cây để tránh bị nô bộc gát đêm phát hiện.

Hai người ẩn thân ở chỗ tối chỉ có một tia ánh trăng chiếu nghiêng lên trên người.

Dưới ánh trăng Tư Đồ Trúc Lưu thấy rõ dung mạo người trước mặt.

Chính là hắn ở nơi này một tháng qua không có lúc nào không dây dưa mình, khi hắn nhìn kinh Phật, khi hắn ngăn người, khi hắn dùng cơm, khi hắn tắm rửa..... Thậm chí ngay cả đi ngủ nhắm mắt trong mộng cũng bị hắn trêu chọc, hắn dụ dỗ khiến cho hắn mỗi lần kinh sợ tỉnh lại một thân mồ hôi lạnh, sau đó hối hận thương tâm một chiều kia hắn đích thân kết thúc tánh mạng người kia!

Nhưng..... Là thật?Hay là giả?

Nếu là giả,vậy gần sát mình,hơi thở nóng bỏng bên tai là gì? Nếu là thật sự, đem đó tay đầy máu tươi cùng với hần mỗi đêm nước mắt rơi trên mặt là gì?

Sở Liệt trên mặt lúc này câu khởi nụ cười.

“Lưu Ly oa nhi, người nhìn ta ngây người?” Hần khom người sang bên cạnh,gian tà ở tại Tư Đồ Trúc Lưu tại khe cắn xuống vết sẹo thật nhỏ.

Tư Đồ Trúc Lưu thở nhẹ,ngay sau đó đưa tay dùng sức kéo xuống bàn tay Sở Liệt che trên miệng mình,tức giận rống to: “Cách ta xa một chút!”

Hần tức giận tiếng hô trong buổi tối vắng vẻ lộ ra cao vút, Sở Liệt thấy hần bộc phát tức giận không chút nào để ý,chẳng qua là hai hoàn ngực, “Người muốn kéo người cả nhà đến đây nhìn sao?”

“Như vậy vừa lúc.” Tư Đồ Trúc Lưu cười lạnh một tiếng, “Vừa lúc để cho bọn họ đem cái tên cầm thú tốt cùng tống vào cung phủ.” Đây là Tư Đồ phủ, không phải là nhà của bọn cướp,hần không còn tứ cố vô thân.

“Phải không?” Sở Liệt cười không có ý tốt, động tác lại càng vô cùng liêu lĩnh.

Chỉ thấy hần nhanh chóng lẩn đến gần Tư Đồ Trúc Lưu không còn kịp nữa lui về phía sau,một cổ tay của hần bị nắm chặt thuận thế quật ngã trên mặt đất.

Tư Đồ Trúc Lưu đang muốn sợ hãi kêu lên tiếng,Sở Liệt lập tức đưa một tay khác dùng sức kéo xuống y phục trên người hần,để cho đầu vai thon gầy trần trụi lộ ra, sau đó lại quỳ gối giữa hai chân.

“Người la đi!” Sở Liệt khinh bạc liếc xéo mặt Tư Đồ Trúc Lưu giận đến trắng bệch, “Nếu như người không ngần ngại chút nữa chúng ta làm việc bên cạnh có một đám người xem xét, ta sẽ toàn lực phối hợp.” Giận giữ nhìn chăm chăm hai mắt gian tà của Sở Liệt, Tư Đồ Trúc Lưu hít sâu vài hơi sau mới oán hận cắn răng, hiển nhiên đã bỏ đi ý niệm gào thét trong đầu.

“Người không phải đã chết?” Một đao kia xuống cũng không có lưu tình,Sở Liệt tại sao có thể có sống lại?

“Cho nên, ta tới báo thù.”

Bàn tay to lớn thô ráp Sở Liệt mơn trớn thân thể Tư Đồ Trúc Lưu đến nghiện không ngừng dao động đi xuống,Tư Đồ Trúc Lưu cố gắng giãy dụa nhưng tổn công vô ích.

Hắn chỉ có thể quay đầu không hề nhìn khuôn mặt tà ác của Sở Liệt vừa tuần mỹ vừa như địa ngục, để tránh tim của mình lần nữa sa vào.

Khi bàn tay Sở Liệt phảng phất lay dính thuốc tê lần nữa đi lên dao động đến trên gương mặt hắn, Tư Đồ Trúc Lưu chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh, hắn cả kinh muốn quay đầu sang nơi khác lại bị Sở Liệt ngăn lại.

“Đừng động, nếu như ngươi không muốn người khuôn mặt xinh đẹp bị thương.” Hắn câu khởi nụ cười ác liệt .

Cảm giác như băng tựa như sương dán chặt lấy mặt Tư Đồ Trúc Lưu, một cổ hàn khí từ từ thẩm thấu, hắn nhận thấy đó là một thanh chủy thủ, nhưng hắn đột nhiên ngược lại không sợ hãi.

“Muốn động thủ thì nhanh một chút.” Tư Đồ Trúc Lưu nhắm mắt lại lạnh lùng nói. Liều chết so với lúc trước hắn bị hành hạ cùng nội tâm mình rơi xuống, bây giờ lộ ra vẻ hoàn toàn không đáng sợ.

Tếng cười ảm trầm thấp từ miệng Sở Liệt truyền ra.

Sau một khắc, Tư Đồ Trúc Lưu chỉ cảm thấy lạnh lẽo như băng kia theo mặt mình rơi tới cần cổ, lại tới đến xương quai xanh hắn, ***g ngực, bên hông, nhưng ngay sau đó phía dưới chợt lạnh.....

“Buông!”

Hắn cố gắng trở mình chân bị giơ lên cao muốn hung hăng đạp Sở Liệt một cước, nhưng bàn tay như sắt trên ống quyển không chút xô dịch, ở dưới ánh trăng, nơi tư mật nhất của hắn đang bị Sở Liệt bừa bãi thưởng thức.

Tư Đồ Trúc Lưu suy nghĩ vùng vẫy người, nhưng bởi vì hai chân bị buộc giơ lên cao nên không thể như ý nguyện, thử mấy lần khuất nhục và không chịu nổi thân thể trần truồng đã sớm nhuộm đỏ, thậm chí bởi vì nhục nhã sắp xảy ra mà nhẹ nhàng run rẩy.

Sở Liệt đối với giấy dựa rất nhỏ không mang theo bất kỳ lực sát thương chỉ nhéo lại mảy rậm, cười tà nói: “Như ngươi mong muốn, ta lập tức ‘động thủ’”

Sau khi hoan ái nồng đậm tiếng thở dốc lộ ra dưới bầu trời đêm nhỏ đến khó phân biệt. Còn lại là khoảng thời gian ngắn để Tư Đồ Trúc Lưu thất thần, xoa nhẹ môi bị Sở Liệt giày xéo đến sưng đỏ không chịu nổi, nói cái gì cũng không nói, chẳng qua là sau khi quay đầu đi vừa không cam lòng vừa khó khăn thở dốc.

Sở Liệt xoay mặt hắn lại, dùng tiếng nói bị *** tẩy lễ qua mê người gian tà nói: “Đây là nước mắt không cam lòng? Hay là.....” Hơi thở của hắn phun ở trên mặt Tư Đồ Trúc Lưu, “Bởi vì quá tốt, cho nên thoải mái đến khóc?”

Hắn cũng không nhìn thấy trên mặt Tư Đồ Trúc Lưu có bất kỳ biểu tình gì, lúc tiến vào hắn mặc dù đau đến rơi nước mắt, nhưng khi đạt tới cao trào nước mắt hắn rơi càng nhiều hơn, phẳng phất như đem tất cả rên rỉ phong trong miệng tất cả đều hóa thành nước mắt.

Tư Đồ Trúc Lưu nghe vậy, đôi môi phút chốc mím chặt, hắn tức giận cầm lấy chủ thủ bị ném ở một bên dùng sức hướng Sở Liệt phất qua ——

Ánh sáng màu xanh xẹt qua phía chân trời, cắt đứt một túm tóc đen.

“Người tại sao không phản kích?” Tư Đồ Trúc Lưu giơ cao chủ thủ không dám tin hỏi. Hắn biết theo công phu Sở Liệt hắn ngay cả ống tay áo cũng không đụng được, chứ đừng nói có thể cắt rơi tóc hắn?

Sở Liệt không đáp hỏi ngược lại: “Tại sao người không tiếp tục?”

Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì lời hắn mà cả người run lên.

Sở Liệt tựa hồ thử dò xét hắn? Tư Đồ Trúc Lưu rất nhanh nhú lông mày.

Đâm hay là không đâm? Đâm chẳng khác là thẹn quá thành giận giấu đầu hở đuôi, còn không đâm lại là cam chịu. Hai người đều muốn tình cảm trong lòng biểu lộ không bỏ sót, đến tột cùng nên làm như thế nào?

Hắn không nên có bất kỳ tình cảm nào với Sở Liệt, hắn nên hận y, hắn nên giống như đêm đó hung hăng nguyên rửa y! Không nên là như vậy..... Không được!

Chủ thủ trong tay Tư Đồ Trúc Lưu bỗng nhiên lại hướng Sở Liệt phất qua, Sở Liệt hơi cảm thấy kinh ngạc lui về phía sau, mà Tư Đồ Trúc Lưu cũng thừa cơ giơ lên chân phải, nhắm ngay bụng hắn không chút lưu tình đá xuống.

“Ô!” May là Sở Liệt bởi vì cú đá tàn ác này mà phát ra một tiếng kêu rên, đau đến ôm bụng quỳ rạp xuống đất, không cách nào đứng dậy bắt lại Tư Đồ Trúc Lưu ở dưới thân thừa cơ trốn thoát.

Tư Đồ Trúc Lưu thành công thoát khỏi Sở Liệt kiềm chế, lập tức nhặt lên y phục tán lác trên mặt đất vội vã phủ thêm, trước khi đi quăng lại một lời tàn nhẫn ——

“Ta hận ngươi, nếu có một lần nữa cơ hội, ta sẽ không chút do dự giết ngươi.”

.....

“Tư Đồ huynh, về bản án chế “Ngụy Tấn đào nguyên mộng thoại” này, tốt nhất là vào cuối tháng hoặc trước

đầu năm hoàn thành giao cho Khiếu Minh sơn trang,như vậy chúng ta mới có thể đoạt được vụ buôn bán với các thương gia trước sơn trang khác.”

“Tháng sau,đầu năm a.....” Tư Đồ Dịch xoa trán suy nghĩ một chút, “Nếu là đem mặt khác bộ sách ấn chế sắp xếp quá trình,có lẽ có thể đạt thành.”

“Vậy thì ấn chế bộ sách khác.” Sở Liệt không chút nghĩ ngợi liền quyết định.

“Nhưng mà lỡ như tổn hại đến danh dự Mục Khắc phường Tư Đồ gia.....” Tư Đồ Dịch khó xử nói.

Tuy nói có thể hợp tác với Khiếu Minh sơn trang là ước mơ tha thiết của hắn,nhưng nếu được cái này mất cái khác,chỉ sợ cơ nghiệp cha mẹ cực khổ tạo dựng lên sẽ hủy hoại trong chốc lát.

Sở Liệt thấy hắn do dự có chút xem thường.”Tư Đồ huynh không tin khả năng Khiếu Minh sơn trang à?”

“Không,dĩ nhiên không phải.” Tư Đồ Dịch vội vàng lắc tay “Ta chỉ là sợ mực in không cách nào kịp thời cung ứng cho Mục Khắc Phường.” Chỉ đồ thừa hắn ban đầu không hỏi kỹ rõ ràng ngày giao nộp, vẫn cho là mấy ngày trước đây mới nói chuyện làm ăn xác nhận phải tới cuối tháng mới hoàn thành, sao biết nhanh như vậy?

“Yên tâm,nếu Tư Đồ huynh sợ nguyên liệu không đủ,Khiếu Minh sơn trang có thể đem hết toàn lực trợ giúp.” Sở Liệt mỉm cười thảo gỡ làm người an lòng, “Cuốn sách này từ triều Tấn cho đến cận đại mới được người chú ý, nói vậy sau này có thể trở thành phong trào, chỉ sợ một vạn sách còn chưa đủ, đến lúc đó còn phải nữa nhờ cậy Tư Đồ huynh hỗ trợ. Ừ,tin tức này ta cũng vậy gần đây mới biết được,nếu không phải”Cần Hữu Đường ’ đã có thư tịch khác cần ấn chế,thật sự ta không có dư thừa cần người viết bản khắc,ta vội suy nghĩ nơi khác mới nhớ tới Mục Khắc phường,cũng sẽ không để làm cho Tư Đồ huynh khó xử như vậy.”

Hắn không chỉ trấn an Tư Đồ Dịch đang không yên tâm. Hắn suy nghĩ thông suốt cuộc trao đổi này đúng là sau đó rất có lợi, lập tức gật đầu đáp ứng.

“Vậy thì một lời đã định,ba ngày sau, ta sẽ phái người đưa mực in tới Mục Khắc Phường.” Sở Liệt cười vươn tay về phía Tư Đồ Dịch, “Hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

“Nhất định.” Tư Đồ Dịch cũng tách nụ cười đưa tay nắm chặt tay Sở Liệt, “Đúng rồi, Sở huynh có hứng thú đánh giá nhà Tư Đồ ở Mục Khắc phường?”

“Cầu cũng không được, xin mời.” Sở Liệt đưa tay,Tư Đồ Dịch cũng đứng dậy dẫn hắn đi tới biệt viện.

Trên đường,bọn họ đi qua một tiểu Phật đường tao nhã,Sở Liệt bởi vì nhìn thấy thân ảnh bên trong mà dừng bước lại.”Có gì sao?” Tư Đồ Dịch quay đầu lại nghi ngờ hỏi.

“Bên trong.....”

Tư Đồ Dịch lên tiếng giải thích: “Đó là xá đệ,mỗi ngày sáng sớm hần đều ở trong nội đường Phật niệm kinh tĩnh tọa.”

Sở Liệt nhướng lông mày không nói lời nào.

Tư Đồ Dịch thấy hần tựa hồ có hứng thú đối với Phật đường,liền quyết định: “Sở huynh có muốn vào xem một chút?”

“Nếu như có thể.” Sở Liệt môi vung lên nụ cười thâm ý khác, “Chỉ sợ sẽ quấy rầy lệnh đệ.”

“Không việc gì, xin mời.” Tư Đồ Dịch đẩy ra cửa gỗ điêu khắc hoa sen,đưa tay xinh mời.

Hai người một bước vào,Tư Đồ Trúc Lưu lập tức chạy đến

“Đại ca sao?” Ánh mặt trời bắn thẳng đến làm Tư Đồ Trúc Lưu thấy không rõ khuôn mặt hai người,hần giơ tay lên che,cả người cứng đờ.

Tại sao?

Tư Đồ Trúc Lưu bỗng nhiên đứng lên đụng phải bàn đựng kinh thư,bàn gỗ bị đụng ngã trên mặt đất phát ra tiếng vang thật lớn,mà hần cũng loạng choạng rút lui mấy bước,suýt nữa lại bị đổ trên mặt đất vấp chân té.

“Trúc Lưu,đệ làm sao rồi vậy?” Tư Đồ Dịch vội vàng đi qua đỡ lấy hần,”Đại ca và khách làm ăn chẳng qua đi vào xem một chút mà thôi,đệ không cần sợ.”

Hần quay đầu hướng Sở Liệt áy náy nói: “Sở huynh,thật ngại,xá đệ tương đối sợ người lạ.”

“Không sao.”

Sở Liệt nhếch môi,từ trên xuống dưới chậm rãi nhìn Tư Đồ Trúc Lưu, sau đó nụ cười ở khóe môi càng đậm.”Dung mạo lệnh đệ rất anh tuấn, bất quá tính tình có chút lỗ mãng.” Hần đi tới xem mấy thứ bị đụng ngã,cũng đem kinh thư rơi lả tả nhặt lên cất kỹ.

“Người!”

Tư Đồ Trúc Lưu nghe vậy lập tức giống như Tiểu Miêu bị chọc giận dựng lên bộ lông chuẩn bị muốn phản

thần tượng kê, nhưng nhìn thấy trong mắt Sở Liệt hàm chứa nụ cười,hắn cứng rắng nuốt lại lời muốn ra khóe miệng.Nếu nói không phải là giống lời phê bình mới vừa của Sở Liệt sao? Hắn mới không làm!

Tư Đồ Trúc Lưu quay đầu lại hỏi thăm Tư Đồ Dịch: “Đại ca,huynh làm sao biết hắn?” Để cho người này vào Tư Đồ phủ, quả thực chính là dẫn sói vào nhà.”Ta không thích hắn,đuổi hắn đi!”

“Trúc Lưu!” Tư Đồ Dịch sắc mặt nghiêm nghị,về mặt cứng rắn quở trách một tiếng, “Sở huynh là khách quan trọng của nhà Tư Đồ chúng ta,không cho phép đệ vô lễ, mau xin lỗi!”

“Đệ không muốn!” Tư Đồ Trúc Lưu chẳng bao giờ bị Tư Đồ Dịch rống qua,tức giận trong lòng càng dâng lên cao.

Chẳng qua nam nhân trước mắt này so với cảm thú còn không bằng hại hắn..... Tại sao đại ca còn vì nam nhân như vậy mà giận!

“Trúc lưu!” Tư Đồ Dịch nhíu mày.”Đệ hôm nay là tại sao?” Đệ ấy luôn nhanh nhẹn biết điều, hôm nay ở trước mặt nam nhân ngày làm ra cử động vô lễ như vậy ?

“Tiểu hài tử cái gì thôi, không sao.” Sở Liệt lơ đãng lên tiếng giải vây không khí lúng túng này, “Có lẽ lệnh đệ chỉ vì thân thể không khỏe,cho nên tính tình mới có thể tương đối kém.” Trong mắt của hắn nụ cười càng đậm.

Lời có ý khác của hắn làm Tư Đồ Trúc Lưu đỏ mặt, tức giận không đợi Tư Đồ Dịch hỏi hắn lập tức quay đầu đi.

“Trúc Lưu, muốn đại ca mời đại phu đến xem đệ một chút không?” Tư Đồ Dịch vừa nghe Tư Đồ Trúc Lưu có thể vì thân thể không khỏe, hỏa khí mới vừa rồi đã sớm ném ...đến chín tầng mây, vội vàng quan tâm cất giọng hỏi thăm đối với bóng lưng rời đi.

Cái gì! Ngay cả lời như thế đại ca cũng tin tưởng.....”Không nên,huynh mới là người cần xem mắt!” Tư Đồ Trúc Lưu nổi giận quăng lại câu nói đùng đùng rời đi.

Hai đại nam nhân bị bỏ lại trong nội đường Phật thoáng chốc rơi vào lúng túng.

Tư Đồ Dịch không giải thích được ánh mắt dịu dàng, không biết mắt mình bị bệnh gì, tại sao Tư Đồ Trúc Lưu lại bảo hắn đi xem đại phu.

Sở Liệt thấy thế cười lên tiếng, “Lệnh đệ rất khôi hài!” Hắn xoay người đi tới trước Phật đàn, ánh mắt lập tức bị một vật hấp dẫn ở, “Đây là?”

“Đó, đây là một pho tượng Lưu Ly Quan Âm.” Tư Đồ Dịch tiến giải thích cho Sở Liệt: “Đây là đồ gia

truyền của nhà Tư Đồ, lúc trước vẫn gửi ở Đại Lương Tướng Quốc Tự cung phụng, trước đó vài ngày mới được ta mời người hộ tống đem về.”

Sở Liệt tò mò đưa tay muốn đụng,lại bị Tư Đồ Dịch ngăn lại, “Đừng đụng, có độc.” Thấy Sở Liệt rút tay về hắn mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Này pho tượng Lưu Ly Quan Âm này còn gọi là Năng Lưu Ly, là một vị thợ khéo Tây Vực lấy núi lửa hỏa thiêu chế thành, giá trị ở nó toàn thân trong suốt không nhiễm hàn hay bất kỳ tạp sắc, bởi vì nhiều người mơ ước,ta chỉ đành ra hạ sách bôi kỳ độc lên bên ngoài.”

Sở Liệt trầm ngâm “Cách bảo vệ như vậy có quá mức không.....” Hắn chưa có nói câu kế tiếp ra khỏi miệng,Tư Đồ Dịch lại đi tới.

“Độc này cũng không phải là không thể giải, dính vào người của nó nhất thời nửa khắc chỉ biết sau đó cả người trống rỗng mềm nhũn nhưng không đến nỗi mất mạng, nếu hân hữu sửa đổi,ta thì sẽ đem giải độc cho hân.” “Thì ra là như vậy.” Sở Liệt nhìn pho tượng Lưu Ly Quan Âm kia gặp phải liên tiếp phong ba.

Không nghĩ tới hân đoạt không được Băng Lưu Ly và hân không cẩn thận đoạt Lưu Ly oa nhi lại có liên quan,thế sự thật là khó liệu!

“Tư Đồ huynh, chúng ta đi tham quan những nơi khác không?” Sở Liệt thu ánh mắt,không hề nhìn Lưu Ly Quan Âm.

“Được, Sở huynh, bên này xin.” Tư Đồ Dịch nghe vậy đưa Sở Liệt rời khỏi Phật đường đi tới Mục Khắc Phường.

Cái gì thân thể không khỏe? Nếu không phải Sở Liệt..... Tư Đồ Trúc Lưu tức giận đầm xuống ván giường.

Tại sao Sở Liệt muốn tới quấy rầy cuộc sống của hân? Nhiều loạn tim hân còn chưa đủ, hiện tại ngay cả sinh hoạt hàng ngày cũng muốn phá hỏng mới cam tâm sao?

Hân bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Liệt cuồng ngạo tiến vào chiếm giữ thế giới hân,cho dù tim của hân không chịu thần phục ở dưới chân Sở Liệt, mặc hân loay hoay đủ việc nhưng chuyện gì cũng không thể làm.

Thật mâu thuẫn,thật thống khổ,hân thật hận mình không biết nhục nhã,hận trong lòng mình thậm chí có một tia mong đợi Sở Liệt lần nữa bắt đi,đưa hân vĩnh viễn rời xa ánh mắt người bên cạnh, không cần phải quan tâm. Nhưng mà..... Sở Liệt yêu hân sao? Nếu tất cả chẳng qua là mộng ảnh,chờ đến khi tỉnh mộng,tan biến chính là cuộc đời hân!

Tư Đồ Trúc Lưu cả người ngồi lui trong góc giường, trong lòng thấp thỏm bất an và hoang mang hân theo bản năng dùng sức lui ra sau,đem mặt vùi sâu vào đầu gối.

Ai có thể giải cứu người đau khổ dưới vực sâu ra ngoài? Mỗi lần gặp được Sở Liệt, hần đã cảm thấy mình rơi vào nơi sâu nhất vùng lầy.....

“Trúc Lưu, đi ra ngoài dùng cơm.” Tư Đồ Dịch ở bên ngoài kêu. Bởi vì sợ hần cẩu kính, cho nên hần đặc biệt tự mình đến gọi.

Tư Đồ Trúc Lưu chúi chúi mặt, xuống giường mở cửa “Đại ca, đệ không đói bụng.”

“Không được.” Tư Đồ Dịch sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, không khỏi minh bạch kéo tay hần, “Đại ca không thể để cho đệ gầy tiếp nữa, bằng không làm sao sao bảo đảm? Đệ không vì đại ca chú ý thân thể, cũng nên vì cha mẹ bảo trọng mình mới đúng.”

Nghe vậy Tư Đồ Trúc Lưu đành phải im lặng không lên tiếng để mặc Tư Đồ Dịch kéo ra đại sảnh dùng cơm.

Đi vào đại sảnh Tư Đồ Trúc Lưu thấy trên bàn ăn Sở Liệt đã ngồi vào chỗ của mình, vội vàng dời đi ánh mắt, ngồi xuống bên cạnh Tư Đồ Dịch, cầm lấy bát đĩa do hạ nhân chuẩn bị bắt đầu im lặng vùi đầu ăn.

Sở Liệt thấy hần lãnh đạm cũng không dư để ý tới, chẳng qua là kính tự trò chuyện với Tư Đồ Dịch, ba người ngồi ở trước bàn, nhưng biểu tình trên mặt khác nhau rất lớn.

Tư Đồ Trúc Lưu mặt không đổi lười nhác giơ đĩa kẹp lên một khối thịt gà bỏ vào trong miệng, từ đầu tới đuôi tầm mắt của hần sững sờ nhìn chằm chằm vào mặt bàn, ngay cả bên tai nói chuyện thanh cũng không nghe thấy.

Lúc này Sở Liệt khẽ nghiêng đầu nhìn bộ dáng hần hồn bay phách lạc, “Tư Đồ huynh, lệnh đệ không giống với lúc sáng sớm, trở nên rất an tĩnh.”

Tư Đồ Dịch cũng quay đầu nhìn về phía Tư Đồ trúc lưu, “Xá đệ theo Phật nhiều năm, tâm tính tương đối thích yên lặng..... Trúc Lưu, đệ đang làm gì?” Hần phút chốc đưa tay bắt được cổ tay Tư Đồ Trúc Lưu.

“Cái gì?” Tư Đồ Trúc Lưu ngửa mặt lên, vô ý hỏi ra khỏi miệng.

“Hôm nay là mười lăm, người không phải là ăn chay sao?” Tư Đồ Dịch giơ lên cổ tay phải Tư Đồ Trúc Lưu, “Đệ đang ăn cái gì?”

Tư Đồ Trúc Lưu đem ánh mắt dời về phía chiếc đĩa trên tay mình, phát hiện phía trên đang kẹp một khối thịt gà đã ăn một nửa.

Hần không nhớ ra được mình ăn chay đã mấy năm, từ vừa mới bắt đầu cuộc sống riêng đến bây giờ ít ăn thịt, hần đã duy trì một khoảng thời gian thật dài. Cho dù là mấy ngày ở Khiếu Minh sơn trang kia

tuy không phải là phải cuộc sống ngồi không,hắn cũng chỉ ăn nhẹ rau và trứng,còn lại cơ hồ không đụng đến,bởi vì hắn đã có thói quen không ăn thịt cá.

Không chỉ đụng phải thịt làm cho hắn phản cảm,khi nhìn thấy nô bộc giết súc vật,hắn cũng sẽ không đành lòng mà khuyên bọn họ giảm,cho nên bàn ăn Tư Đồ gia nếu không phải chiêu đãi khách quý, thường ngày cũng ít mang lên thịt cá. Mà bây giờ, hắn chẳng những lấy thịt gà cầm trong miệng, còn không thấy buồn nôn.

Thì ra là muốn thay đổi một thói quen là dễ dàng như thế, tâm tính một người muốn biến chuyển tựa hồ cũng là chuyện hết sức dễ dàng.....

Sở Liệt lần nữa xuất hiện mạnh mẽ dao động tim hắn, để cho hắn giữa yêu và hận đang đưa không chừng,cuối cùng thậm chí lạc mình. Hắn rơi vào bẫy rập do Sở Liệt bố trí khiến tìm không được phương hướng, cũng đã không biết mình nên đi đường nào.

Tư Đồ Trúc Lưu liếc nhìn thịt gà trước mặt một cái,nhàn nhạt đáp: “Không sao, phá giới coi như xong,dù sao tất cả cũng không quan trọng nữa.”

Tư Đồ Dịch thấy hắn trả lời hờ hững như vậy cảm thấy nghi ngờ, “Trúc Lưu, thân thể đệ không khỏe à?” Hắn hiện tại mới phát hiện sắc mặt của đệ mình tái nhợt dọa người, chẳng lẽ đúng như Sở Liệt nói, bởi vì thân thể khó chịu cho nên đệ ấy hôm nay khác thường như vậy?

Tư Đồ Trúc Lưu đang muốn lắc đầu,đột nhiên có một bàn tay lớn vượt ngang tới nâng lên cầm hắn,ngón cái lại càng khinh bạc lướt qua trên môi hắn xem ra lệnh đệ tối qua ngủ cũng không tốt, hôm nay mới có thể vô tâm thả thả như vậy.”

Sở Liệt nhàn nhạt cười, hắn đương nhiên biết người khởi xướng là ai,mà lời của hắn nghe vào trong tai Tư Đồ Trúc Lưu tất nhiên hết sức chói tai.

Tư Đồ Dịch còn chưa hoài nghi đối với cử động can rở của Sở Liệt,sau một khắc Tư Đồ Trúc Lưu đã giơ tay lên hung hăng vuốt ve tay Sở Liệt,cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Sở Liệt lơ đãng thu tay lại,nhưng trong mắt nhưng hiện lên ánh sáng biến hóa kỳ lạ.

“Là ta nhiều chuyện.” Hắn áy náy nhìn về phía Tư Đồ Dịch,”Vốn tưởng rằng mình hiểu sơ y thuật,nên tính chẩn đoán bệnh cho lệnh đệ chứ không có ý đồ khác.”

Tư Đồ Dịch thấy thế vội vàng nói: “Đa tạ ý tốt của Sở huynh,chẳng qua là xá đệ gần đây tâm thần bất an,cho nên sáng nay và hiện tại hành động không thoải mái chút ít, kính xin Sở huynh tha lỗi.”

Tư Đồ Trúc Lưu nghe vậy,cầm tức rút lui qua ..., không có ý định để ý tới hai người nói qua nói lại. Hắn bây giờ là giận mà không dám nói, nhưng nếu vạch trần mặt nạ Sở Liệt,những thứ không chịu nổi của hắn

cũng sẽ nhanh bại lộ ở trước mặt mọi người.

Nhưng hắn thật thật hận Sở Liệt, tại sao hắn không chịu bỏ qua cho mình? Chẳng lẽ hắn nhất định muốn mình đến cầu xin tha thứ mới chịu sao?

Hắn không muốn yêu Sở Liệt nhưng không thể không được mình, hắn muốn chạy trốn cách xa Sở Liệt, nhưng làm sao cũng không cách nào dời đi tầm mắt của mình, tại sao hắn bị coi thường như thế? Hắn chán ghét mình như vậy, càng chán ghét Sở Liệt biến hắn thành như vậy!

Sở Liệt chẳng qua mở miệng cười nói: “Nếu muốn an thần, chỉ cần súp lá lách là ổn định được tâm tư. Thương hàn luận Trung Minh năm đó mắc chứng bệnh phiền não không ngủ được.” Hắn thì thầm: “Thuộc về tỷ suy nghĩ thương tâm tỷ. Đợi lát nữa ta đem phương thuốc viết xuống cho nô bộc sắc thuốc theo là được.”

Tư Đồ Dịch khâm phục than nói: “Không nghĩ tới Sở huynh ngoài buôn bán thư tịch cũng nghiên cứu y thuật?”

“Ta không chỉ là buôn bán, lúc nhàn hạ cũng có học một chút thư tịch bản thân cảm thấy hứng thú.”

“Đúng?” Tư Đồ Dịch nghe cực kỳ cao hứng, “Không biết Sở huynh thường ngày đọc những thư tịch gì?” Trong lòng hắn khó tìm được một người bằng hữu hợp ý.

Sở Liệt còn chưa trả lời, đã nghe Tư Đồ Trúc Lưu châm chọc lên tiếng: “Hắn biết chữ sao?”

Sở Liệt và Tư Đồ Dịch đồng thời nhìn về phía hắn.

“Hắn biết được hai chữ vương pháp viết như thế nào, hiểu được cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, hiểu được cái gì là đạo đức sao?”

Tư Đồ Dịch sững sốt, nhúc nhích muốn ngăn cản Tư Đồ Trúc Lưu đừng nói tiếp. “Trúc lưu, đừng bảo là nói!”

Nhưng Tư Đồ Trúc Lưu cũng không để ý tới đại ca muốn ngăn, chẳng qua giận giữ nhìn chằm chằm Sở Liệt, từng câu từng chữ không cam lòng điên cuồng hét lên: “Người có biết cái gì là tứ thư ngũ kinh hay không, nội dung bên trong nói cái gì? Người có biết người ta muốn cái gì không cho nên đừng bày người, có biết cái gì là người tình ta nguyện hay không?”

“Trúc Lưu.....”

“Người có mắt sao? Người biết trong lòng người ta khổ sở đau đớn như thế nào, thấy được người ta cự tuyệt và khó chịu, thấy được nước mắt người ta và tức giận sao?” Cũng là Sở Liệt đối với hắn như vậy, hắn mới có thể biến thành hôm nay!

“Trúc Lưu!”

“Người là người mù sao? Người là người điếc sao? Người vô sỉ, hạ lưu, người là cầm.....”

Bốp! Tư Đồ Dịch đưa tay tát hấn một bạt tai.

Tư Đồ Trúc Lưu không nói thêm gì nữa, chẳng qua là xoa gương mặt sưng đỏ một mảng lớn, giật mình sững sờ nhìn Tư Đồ Dịch, không thể tin được đại ca luôn luôn thương yêu hấn lại vì Sở Liệt đánh hấn.

Tư Đồ Dịch cũng không biết bản thân tại sao nhất thời thất khống xuất thủ đánh tiểu đệ mình yêu thương nhất, hấn áy náy muốn mở miệng, nhưng nhìn thấy Tư Đồ Trúc Lưu tức giận không cam lòng mắt trợn to, không tiếng động rơi xuống nước mắt.

“Trúc.....”

Tư Đồ Dịch muốn đưa tay trấn an hấn, nhưng Tư Đồ Trúc Lưu chỉ lạnh lùng xoay người, cũng không quay đầu lại vọt ra ngoài cửa.

Tay Tư Đồ Dịch dừng tại không trung, qua hồi lâu hấn mới hối hận thu tay lại, miễn cưỡng đè nén khó chịu và mất mát trong lòng.

“Sở huynh, thật là không tốt, xá đệ hấn bình thường chưa từng như vậy quá, hôm nay thật sự là thất lễ.” Hấn thật không rõ Trúc Lưu tại sao hôm nay thất khống như thế, còn luôn khác thường rộng to với Sở Liệt?

Sở Liệt chẳng qua là lắc đầu, “Không sao.”

Hấn nheo lại mắt con ngươi sắc bén vững vàng khóa lại phương hướng Tư Đồ Trúc Lưu rời đi.....

5. Chương 5

Tức giận lớn tiếng đuổi nô bộc đẹp súp đến, hơn nửa huynh trưởng đến hỏi thăm hấn đóng cửa không đáp lại, Tư Đồ Trúc Lưu bộc phát tính tình, cuối cùng mới hơi bình phục lòng mình.

Hấn có chút hối hận bản thân thất khống nhưng hấn không có biện pháp khống chế mình, hấn bản thân có tình cảm với Sở liệt, cho nên hấn phải làm như vậy mới có thể để cho chính mình thanh tỉnh, hấn phải hận Sở Liệt, ghét Sở Liệt..... Chỉ có như vậy mới có thể không yêu hấn.

“Lưu Ly oa nhi, đang suy nghĩ gì?”

Một trận gió mát thổi qua, Tư Đồ Trúc Lưu lập tức quay đầu nhìn về phía thanh âm vang đến. Chỉ thấy cửa sổ phòng hắn bị mở lớn, Sở Liệt thoải mái nhảy vào.

Tư Đồ Trúc Lưu lập tức lấy ra chủy thủ lúc trước dùng hộ thân, “Cút!”

Sở Liệt nhướng lên lông mày, không để ý động tác không mang tính chất uy hiếp kia.

Hắn từng bước thong thả đi về phía hắn, Tư Đồ Trúc Lưu thì sợ được rút lui một bước.

“Không cho phép tới đây, người tới nữa, ta liền giết người!”

Sở Liệt chấp tay chậm rãi đến gần, hoàn toàn không để ý tới chủy thủ sắc bén trong tay Tư Đồ Trúc Lưu. Hắn vững vàng lộ ra khí thế tự tin, ép tới Tư Đồ Trúc Lưu cơ hồ thở không nổi.

“Ta, ta..... Người tiến lên trước một bước nữa, ta sẽ gọi người đi vào bắt người, ta.....”

Thấy cước bộ Sở Liệt không chút do dự không ngừng tiến tới gần, Tư Đồ Trúc Lưu vội vàng há mồm, nhưng lập tức bị hắn dùng sức bắt được hai tay, môi cũng bị thô bạo hôn.

“Buông ra.....”

Sở Liệt như hắn mong buông tay hắn ra, nhưng bàn tay ngược lại bưng lấy mặt hắn, mặc sức hôn.

Bỗng nhiên hắn dừng lại động tác, Tư Đồ Trúc Lưu thừa cơ mở miệng nói: “Ta nói rồi có cơ hội nữa, sẽ giết người!” Hắn cầm chủy thủ thật chắc.

Sở Liệt kéo căng khóe môi, nụ cười từ từ thấm vào sâu trong mắt hắn.

“Vậy người tại sao không đem chủy thủ đâm vào?” Luôn diễn cảnh kháng cự này không thấy mệt à?

“Ta.....” Tư Đồ Trúc Lưu cắn răng lại đem chủy thủ đưa về phía trước, mũi nhọn đâm vào trong cơ thể Sở Liệt, rỉ ra một chút máu đỏ tươi, nhưng hắn vẫn không cách nào đâm sâu vào nữa, bởi vì tay hắn đang phát run.

“Lưu Ly oa nhi, người không nhớ thấy ta ngã trước mặt người sao?” “Không có!” Tư Đồ Trúc Lưu tức giận lắc đầu rống to.

Sở Liệt thấy thế,cười đến lại càng ngạo mạng.”Người muốn ta chết nên đâm sâu hơn chút nữa?”

“Ta không có, ta muốn giết ngươi!” Hắc hãn không được chính tay đâm người vũ nhục mình!

“Vậy thì giết ta đi,như vậy đúng như ngươi nói hận ta.....” Sở Liệt đi về phía trước một bước,lưỡi đao bởi vì động tác của hắc hãn mà đâm sâu thêm mấy phần.

“Ngươi.....” Tư Đồ Trúc Lưu hoảng sợ nhìn chằm chằm chủ thủ, tay run rẩy nhiều hơn,theo bản năng hắc hãn muốn rút chủ thủ ra.

Động tác của Tư Đồ Trúc Lưu làm cho Sở Liệt cười nhẹ.

Hắc hãn tay cầm cổ tay mảnh khảnh nắm chủ thủ của Tư Đồ Trúc Lưu,chậm rãi đem chủ thủ rút ra,sau đó đem lưỡi đao mang đến bờ mình,gian tà bình tĩnh liếm một ít máu tươi dính trên đó.

Sở Liệt làm động tác này,đôi mắt thâm thúy vẫn vững vàng khóa chặt Tư Đồ Trúc Lưu vì kinh ngạc mà trợn to hai mắt, vẻ mặt vừa gian tà vừa mê hoặc người khiến Tư Đồ Trúc Lưu thấy vậy ngừng lại hô hấp.

Không thể không nói dung mạo Sở Liệt thật rất dễ nhìn, toàn thân phát tán ra một cỗ hấp dẫn mị hoặc lòng người,làm cho người ta giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tư Đồ Trúc Lưu bỗng nhiên nhớ lại mình khi còn bé phản nghịch cỡ nào, không đến học đường còn chọc lão phu tử tức giận,sau đó cha mẹ kiên định bắt hắc hãn theo phật,mới đề được máu buồng tử trong người hắc hãn. Chẳng qua là hắc hãn biết trong lòng hắc hãn vẫn âm thầm khát vọng trải qua vui sướng phản nghịch,cho nên mới không khỏi sinh ra tình cảm với Sở Liệt, mới có thể bị hắc hãn hấp dẫn.....

Ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn Tư Đồ Trúc Lưu,đưa ra một cái tay,không còn kháng cự hắc hãn đến gần,chậm rãi in lên môi hắc hãn.

Hơi thở Sở Liệt hòa với mùi tanh,Tư Đồ Trúc Lưu bỗng đứng tỉnh ngộ mùi vị này là vết thương hắc hãn dung chủ thủ đâm lên.

Máu tươi lưu lại ở trên môi Sở Liệt đang chậm rãi xuyên vào trong miệng hắc hãn, lưỡi len lén dọc theo thăm dò vào sau lập tức theo liều lĩnh quần giao đầu lưỡi cổ động tiến vào chiếm giữ,miệng hắc hãn mang theo máu rót vào cổ họng hắc hãn,thấm vào tứ chi và xương tủy hắc hãn.

Tư Đồ Trúc Lưu điên cuồng nghĩ tới, Sở Liệt dùng máu của mình in ấn ký khó phai mời lên người hắc hãn,máu của hắc hãn trung hòa với máu Sở Liệt,hắc hãn không còn là một người, mà là thuộc về người Sở Liệt .

Hắc hãn nhướn mũi chân,lần đầu tiên chủ động hôn trả lại Sở Liệt tựa vào ngực của hắc hãn, không hề kháng cự hắc hãn ôm, hơn nữa hắc hãn phía dưới phun ra yêu kiều che giấu đã lâu

...

Xoa nhẹ mồ hôi trên sống lưng Tư Đồ Trúc Lưu, Sở Liệt thoả mãn khẽ nheo mắt nằm ở trên giường, mà Tư Đồ Trúc Lưu thì gục trên ***g ngực rộng rãi cố gắng bình phục tim đập cuồng loạn .

“Thoải mái sao?” Ngón tay thô ráp của Sở Liệt dọc theo xương sống lưng nhô ra từ từ đi xuống, thẳng tới nơi ẩm ướt, trái ngược với lúc trước thô bạo xâm lược, ngón tay chẳng qua ở phía trên nhẹ nhàng ấn lên, giúp hắn giảm đau đớn mới vừa rồi hoan ái.....

Tư Đồ Trúc Lưu chỉ có thể bò lên người Sở Liệt, theo hắn một lần so với một lần dùng sức tiến vào thiêu đốt.....

Yêu càng sâu, hận cũng càng sâu, hận hận hận, đồng thời cũng thương hắn.....

Tư Đồ Trúc Lưu luy ngồi phịch ở trong ngực Sở Liệt, nhắm mắt lại dường như muốn ngủ.

“Cùng ta trở về Khiếu Minh sơn trang.” Khi giọng nói Sở Liệt trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu hắn, có một uy nghiêm không thể kháng cự.

“Tại sao?”

“Ta muốn người.”

Chẳng qua chỉ muốn thôi phải không?

Tư Đồ Trúc Lưu sắc mặt cứng đờ, nhưng bởi vì hắn đem mặt chôn ở trước ngực Sở Liệt, cho nên không bị phát hiện.

“Ta không muốn.” Hắn che dấu mất mát trong lòng, lạnh lùng nói.

Sở Liệt bởi vì câu trả lời của hắn mà sắc mặt ngưng tụ, vốn tưởng rằng tất cả thuận lợi, sao biết hắn khó khăn như vậy!

Hắn đưa tay dùng sức nâng lên cầm dưới Tư Đồ Trúc Lưu, “Người yêu ta không phải sao?” Hắn nhíu đầu lông mày, thô bạo không cho phép hắn phủ nhận.

Thái độ cương trực của Sở Liệt làm cho Tư Đồ Trúc Lưu nhíu lông mày, hắn mím chặt đôi môi đưa tay vuốt ve bàn tay Sở Liệt.

“Ít dát vàng lên mặt mình.” Hấn sau khi đầu nằm lỳ ở trên giường, không hề để ý tới Sở Liệt nữa.

Sở Liệt cực kỳ tức giận, không hiểu vì sao chuyện lại trở về khởi điểm.

Hấn vì Tư Đồ Trúc Lưu mất nhiều thời gian cùng tâm trí như vậy, chẳng lẽ là tự ta đa tình?

Hấn không hiểu nổi, tình cảm Tư Đồ Trúc Lưu đối với hắn đã rõ ràng qua phản ứng và hành động của hắn, tại sao hắn còn phải cự tuyệt?

Quên đi, hắn nhất định là điên rồi mới có thể tốn thời gian lâu như vậy với hắn.

“Tùy ngươi!” Sở Liệt tức giận đứng dậy không mặc y phục, trước khi đi lãnh đạm bỏ lại một câu.

Cánh cửa khép lại thanh âm truyền đến, Tư Đồ Trúc Lưu cố nén nước mắt rốt cục rơi xuống.

Hấn hu hu nước nở khóc ra thành tiếng tay nắm cái chăn còn lưu lại hơi nóng của Sở Liệt.

Sở Liệt không hiểu, hắn chẳng qua là một câu đơn giản “muốn” là đủ rồi.

Chỉ cần một câu nói là có thể để cho hắn phân biệt ra địa vị bản thân ở trong lòng Sở Liệt chỉ là nam sủng, chỉ cần câu nói đầu tiên đủ rồi.....

Sáng sớm đi ra khỏi cửa phòng, Tư Đồ Trúc Lưu nhìn thấy Sở Liệt khoanh tay đứng ngoài, nhú lại lông mày xoay người muốn rời đi, lại nghe thanh âm Sở Liệt vang lên hắn.

“Nếu như hủy bỏ cung ứng mực in cho Mực Khắc Phường, không biết không cách nào kịp thời giao hàng trên lưng Tư Đồ Dịch sẽ gán tội gì?”

Tư Đồ Trúc Lưu đang muốn rời đi đột nhiên thân thể cứng đờ, chần chờ quay đầu lại, “Ngươi nói cái gì?”

“Tư Đồ gia __Mực Khắc Phường có mười mấy hiệu buôn ở Ký Châu phía nam, từ trước đến giờ lấy khẩu hiệu nhanh chóng và giao hàng đúng lúc giành được danh tiếng tốt, nếu như lần này chọc tới thế lực khổng lồ hơn Khiếu Minh sơn trang.....”

“Sở Liệt!” Hai tay Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì tức giận mà dùng sức nắm chặt, thân thể hơn bởi vì lời đe dọa của hắn mà run rẩy.

Cái người hèn hạ này!

Sở Liệt sau khi quay mặt, “Lưu Ly oa nhi, không nên khiêu chiến tính không tốt tình từ trước đến giờ của ta.”

Vì Lưu Ly oa nhi này,hắn đã hao phí quá nhiều tính nhẫn nại, là oa nhi này buộc hắn đưa ra thủ đoạn hèn hạ như vậy,nếu như hắn tối hôm qua đồng ý trở về Khiếu Minh sơn trang, những lời khó nghe này hắn cũng sẽ không nói ra khỏi miệng.

Hắn cảm giác nguyện ý ra sao? Nhưng mà hắn lại càng không nguyện tay không quay về!

Tư Đồ Trúc Lưu hít sâu vài hơi nén tức giận trong ngực cơ hồ muốn bộc phát,mới dùng thanh âm lạnh lùng mở miệng hỏi: “Tại sao?”

Sở Liệt nghe vậy nhú mày.

Tại sao? Không có gì tại sao, hắn chẳng qua thuận theo khát vọng trong lòng mình,việc này có gì để hỏi? Dù sao Tư Đồ Trúc Lưu yêu hắn,đương nhiên không có lý do gì cự tuyệt hắn!

“Ta muốn người.” Đáp án Sở Liệt cùng tối hôm qua giống nhau.

“Ta không muốn.” Tư Đồ Trúc lưu cũng dùng lời giống nhau đáp trả hắn, “Tại sao người muốn ta liền phải theo trở về?”

Sở Liệt bỗng nhiên xoay người cảm tức nhìn chằm chằm Tư Đồ Trúc Lưu quật cường trước mặt.”Người thật không sợ?”

“Hừ!” Tư Đồ Trúc Lưu hừ lạnh một tiếng, “Thay vì để người uy hiếp ta, không bằng để ta giết người!” Nói xong,hắn lập tức lấy ra chủy thủ trong tay áo, không chút do dự đâm về hướng Sở Liệt.

Hắn cũng đã hiểu,sau khi Sở Liệt trả lời đáp án vẫn như vậy hắn tất cả đều hiểu. Sở Liệt không yêu hắn,như vậy thay vì làm cho mình thống khổ mâu thuẫn,thì dứt khoát tự tử như Tề Diễn nói giết Sở Liệt là cách nhanh nhất!

Sở Liệt lui về phía sau tránh ra,đối với quyết tuyệt trong mắt Tư Đồ Trúc Lưu cảm thấy không giải thích được.

Hắn biết giữa bọn họ nhất định có vấn đề gì chưa giải quyết, nhưng không hiểu nổi vấn đề đến tột cùng ở nơi đâu. Hắn tự tay bắt được cổ tay Tư Đồ Trúc Lưu ngăn lại động tác trên tay hắn.

“Người đến tột cùng đang suy nghĩ gì?” Hắn nhú mày nhìn chằm chằm Tư Đồ Trúc Lưu thở hồng hộc nhưng vẫn giả vờ không ngừng, “Cùng ta trở về Khiếu Minh sơn trang có cái gì không tốt?”

“Trở về làm bạn giường của người hay là nam sủng của người?” Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức giãy, nhưng vẫn thoát không được, hấn định khóc lóc om sòm cắn cánh tay Sở Liệt, “Ta ghét người trêu chọc ta như vậy, nếu như người không phải thật lòng thì lập tức cắt ta cho ta, cứ dè dặt ta thấy người liền phiền lòng!”

Sở Liệt không để bụng mặc hấn cắn, bờ môi lộ ra nụ cười từ tối hôm qua trở về phòng chưa từng xuất hiện.

“Không phải là phiền lòng, là tâm hoảng ý loạn, vừa yêu vừa không dám thừa nhận.”

Tư Đồ Trúc Lưu đỏ mặt lên, vì che dấu bị tâm ý bị Sở Liệt phát hiện, rống to lên tiếng: “Ta không có! Người cắt cho ta, ta không muốn nhìn người, người muốn nam nhân thì đi tìm người khác, đừng chọc tới ta nữa, ta không phải là nam sủng, không phải là!”

Sở Liệt nhướn lông mày. Nam sủng? Lưu Ly oa nhi này nghĩ như vậy sao?

Hấn nheo lại trông mắt đen suy tư. Hấn là chỉ cần Tư Đồ Trúc Lưu ở trên giường hầu hạ hấn?

“Buông!”

Tư Đồ Trúc Lưu thấy Sở Liệt không chịu buông tay, dùng sức lắc tay, chủ thủ cũng thiếu chút nữa bị hấn làm rớt, hấn liền tranh thủ cầm nó thật chặt, nhưng tay bị giữ chặt có vũ khí cũng không có thể phát huy hiệu dụng. Vô kể khả thi hấn chỉ có thể không ngừng dùng miệng công kích Sở Liệt, làm cho dung nhan mình mới vừa xử lý tốt bởi vì kịch liệt giãy dụa mà tán loạn không chịu nổi.

“Tại sao?” Một thanh âm hốt hoảng can dự, Tư Đồ Dịch kinh ngạc nhìn Tư Đồ Trúc Lưu bình thường nho nhã giờ giống như nổi điên vừa cắn lại mắng đối với Sở Liệt, bị dọa sợ đến vội vàng chạy qua kéo hấn, “Trúc lưu, mau dừng lại!”

Tư Đồ Trúc Lưu đã tức đến đỏ mắt, như cũ hung hăng cắn cánh tay Sở Liệt đã hiện đầy dấu răng, chủ thủ trên tay leng xeng một tiếng rơi xuống.

“Trúc Lưu!” Tư Đồ Dịch sợ đến lập tức đem chủ thủ đá sang một bên, “Đệ làm sao vậy? Tỉnh táo lại!” Tại sao Trúc Lưu muốn giết sở liệt? Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Sở Liệt cuối cùng mở miệng: “Tư Đồ huynh, xem ra lệnh đệ thần trí tựa hồ hơi rối loạn, còn như vậy nữa sợ sẽ bị thất tâm phong.....”

“Người mới là phát điên!” Tư Đồ Trúc Lưu giận đến rống to: “Người mới là kẻ điên, hỗn trướng, người không phải là người!”

Sở Liệt không để ý tới Tư Đồ Trúc Lưu rống giận, mặt chỉ lộ vẻ không đành lòng nhìn Tư Đồ Dịch thở dài nói: “Ta sáng sớm tới hậu viên tấn bộ, lệnh đệ bỗng nhiên tựa như điên cầm lấy chủ thủ vọt tới hướng

ta, ta thật vất vả mới ngăn được hấn. Hiện tại Tư Đồ huynh cảm thấy nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Tư Đồ Dịch cũng sợ đến không có chủ kiến, Sở huynh cho rằng nên làm gì?”

“Không bằng trước lấy sợi dây trói lại tay lệnh đệ, tránh để hấn làm loạn.”

“Được,được.” Tư Đồ Dịch vội vàng sai người hầu cầm dây tới đây.

Tư Đồ Trúc Lưu thấy thế, giận đến cơ hồ muốn bất tỉnh.

“Đại ca, người đừng nghe hấn nói lung tung,đệ không có điên,đệ không muốn!” Hấn liều chết ngoạỵ, “Sở Liệt tên xấu xa này,ghê tởm, hèn hạ.....”

“Xem ra bệnh trạng lệnh đệ không nhẹ.” Sở Liệt thương hại nhìn Tư Đồ Dịch lắc đầu, “Hồ ngôn loạn ngữ là một trong các triệu chứng thất tâm phong, bệnh này không phải là nhất thời nửa khắc có thể trị tốt.”

“Vậy nên làm sao?” Bởi vì tối hôm qua Sở Liệt từng nói hấn hiểu sơ y thuật, đối với Tư Đồ Dịch một chữ cũng không biết liền gấp trưng cầu ý kiến với Sở Liệt, “Sở huynh, ta chỉ có tiểu đệ này,huynh nhất định phải nghĩ cách trị lành hấn, bất kể tốn bao nhiêu ngân lượng cũng không sao!”

“Thật nhiều.....” Sở Liệt nhìn Tư Đồ Trúc Lưu giận giữ trừng mình, trong mắt hiện lên chút tính toán, “Chỉ sợ Tư Đồ huynh phải nhả nại một chút.”

“Có ý gì?” Tư Đồ Dịch khẩn trương nhìn hấn, “Cái gì muốn bao nhiêu ngân lượng.”

“Đại ca người đừng bị hấn lừa!” Tư Đồ Trúc Lưu muốn ngăn cản Tư Đồ Dịch tin tưởng lời nói dối của Sở Liệt , “Người này là tên lường gạt, là cầm thú, là ác quỷ.....”

Đột nhiên Tư Đồ trúc lưu an tĩnh lại, cả người tê liệt ngã xuống trong ngực Sở Liệt.

“Đừng lo lắng.” Sở Liệt nhìn thấy kinh hoàng trong mắt Tư Đồ Dịch, vội vàng mỉm cười trấn an hấn, “Ta chỉ là điểm lệnh đệ bất tỉnh,không nên để hấn kích động rộng to như thế, rất có thể có khí huyết công tâm tổn hại thân thể.”

Nghe vậy Tư Đồ Dịch cuối cùng hơi an tâm, lo lắng cúi đầu xem kỹ Tư Đồ Trúc Lưu ngủ mê man.”Sở huynh,nhưng..... Rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt bệnh?Xá đệ hấn kể từ khi mất tích trở về,cả người liền trở nên hốt hoảng,ta làm sao cũng không ngờ được hấn bị loại bệnh này.....” Nếu tiểu đệ thật có chuyện gì bảo hấn làm sao nói với cha mẹ?

“Tư Đồ huynh cứ thoải mái thả lỏng tinh thần.” Sở Liệt nhìn Tư Đồ Dịch lộ ra một nụ cười trầm ổn, “Bệnh

này chỉ cần tìm nơi thanh tĩnh an dưỡng một khoảng thời gian là có thể từ từ khôi phục, chẳng qua là sợ rằng Tư Đồ Huỳnh phải cùng lệnh đệ tách ra một khoảng thời gian, đừng để hắn kích thích nữa.”

“Nhưng.....”

Tư Đồ Dịch do dự trong chốc lát, nghĩ sao cũng không hiểu mình khi nào kích thích Tư Đồ Trúc Lưu. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nói với Sở Liệt, “Không biết Sở huynh có biết nơi nào thích hợp để xá đệ dưỡng bệnh không?”

“Có.” Sở Liệt nghe vậy, nhếch môi lộ ra nụ cười khoái trá cực điểm, từng câu từng chữ rõ nói thật rõ ràng: “Khiếu Minh sơn trang.”

.....

“Cái gì đây? Đệ thật mang về!” Tề Diễn vỗ vỗ cằm chắc chắc nhìn Tư Đồ Trúc Lưu ngủ mê man ở trong ngực Sở Liệt, “Bất quá thủ đoạn này tựa hồ không quá quang minh.” Nhìn thế nào Tư Đồ Trúc Lưu cũng không giống như là tự nguyện trở lại.

“Huỳnh không cần đưa ra bất kỳ phê bình.” Sở Liệt cho người trước đưa Tư Đồ Trúc Lưu về Chấn Lôi Viện, mới ngồi xuống hướng Tề Diễn nhắc tới tất cả mình thấy ở Tư Đồ phủ.

“Băng Lưu Ly bây giờ đang ở trong tay Tư Đồ Dịch?” Tề Diễn kinh ngạc hỏi: “Vậy đệ lấy nó về không?”

“Không có.” Sở Liệt lắc đầu, “Trên đó có bôi kịch độc, chỉ sợ dùng khăn vải cũng khó mà gỡ.”

Hắn cũng không nghĩ trộm Băng Lưu Ly đến tay, cho nên cũng lười tốn hao tâm tư. Ngược lại hắn đối với Lưu Ly oa nhi sống sờ sờ tham muốn giữ lấy mạnh hơn nhiều, không biết Tư Đồ Trúc Lưu sau khi tỉnh lại sẽ có phản ứng như thế nào? Nghĩ tới khóe môi của hắn vung lên nụ cười yếu ớt.

“Bây giờ nên làm sao đây?” Tề Diễn nghiêng đầu lâm vào trầm tư, sau khi nhìn thấy nụ cười Sở Liệt đầy mắt bỗng nhiên hiện lên vẻ ranh mãnh.

Cái tên Sở Liệt này ba hồn bảy vía không biết đã bay đến đâu rồi? Nhất định là đang suy nghĩ Lưu Ly oa nhi trong phòng cái kia!

Ồ, Sở Liệt tỉnh tỉnh từ trước đến giờ bất định, hắn cũng không rõ tên đó nhất thời tham muốn hay là có tình cảm thật, không ngại thử hắn một lần thuận tiện chọc tức hắn.

Tề Diễn đột nhiên lộ ra nụ cười một mị lực mười phần “Ta có biện pháp tốt!”

Thấy Sở Liệt không để ý tới hấn, hấn phối hợp tự mình nói: “Tư Đồ Dịch nhất định rất thương Tư Đồ Trúc Lưu? Chúng ta dứt khoát để cho Tư Đồ Trúc Lưu đi lấy Bằng Lưu Ly, Tư Đồ Dịch nhìn thấy tiểu đệ của mình trúng độc, chắc chắn sẽ không thấy chết.....”

Hai chữ “Không cứu” còn chưa ra khỏi miệng, Tề Diễn đã cảm thấy bên người thật giống như bị hai cây châm đâm mạnh xuống.

Hấn xoa xoa cánh tay, sau khi tiếp nhận ánh mắt giết người do Sở Liệt bắn tới, biết điều cười nói: “Ta nói giỡn, đừng tưởng thật.” Hấn chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm Sở Liệt thối lui đến cạnh cửa” Lưu Ly oa nhi kia hấn sẽ nhanh tỉnh, đệ không đi xem hấn sao?”

“Hừ!” Sở Liệt hừ mạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó đứng dậy giẫm một cái sỏi bước rời đi, lúc đi qua bên cạnh Tề Diễn, không quên quăng xuống câu uy hiếp, “Nếu huynh dám động đến hấn, đừng trách đệ trở mặt!”

“Không dám, không dám.” Tề Diễn sờ sờ lỗ mũi đưa mắt nhìn Sở Liệt rời đi, khi thân ảnh hấn biến mất lập tức ha ha bật cười.

Xem ra Sở Liệt lần này tình cảm không chỉ bỏ ra chút xíu, mà là tràn đầy một thùng lớn đấy! Nhìn bộ dạng Sở Liệt bảo vệ quá độ, chỉ thiếu không có đem Tư Đồ Trúc Lưu khóa trong phòng không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận, thú vị, thật là thú vị!

Tề Diễn đuổi lưng một cái, khoe môi còn mang theo nụ cười.

Hmm, lần này cuối cùng hòa nhau một chút làm lão Đại trước mặt bọn họ.....

“A!” Hấn nhìn thấy trên mặt đất lại có hai bóng người sợ hãi kêu lên tiếng, vội vàng quay đầu lại nhìn chằm chằm Hà Tế chẳng biết lúc nào tựa tại cạnh cửa nhìn thấy hấn cười mãnh liệt.

“Ồ! Đệ làm gì ở nơi đó dọa người?” Tề Diễn nhìn Hà Tế nhếch môi, vui sướng trong lòng nhất thời biến mất. Cái tên Hà Tế thối này, nhất định là ở trong lòng len lén cười hấn.....

Chỉ thấy trên khuôn mặt Hà Tế tràn đầy cười mĩa không thể che hết, “Chúc mừng Tề lão đại cuối cùng có một chút uy nghiêm, tin rằng lão đại tối nay nằm mộng cũng sẽ cười trộm.”

Quả nhiên! Tề Diễn khó chịu thu lại nụ cười, “Ta mới không có cười trộm, nói cho đệ biết, ta là bởi vì quan tâm Sở Liệt, cho nên mới muốn dò xét hấn, ta không phải muốn chinh hấn.”

Thấy hấn vội vã làm sáng tỏ mình tình huynh đệ cao thượng, Hà Tế từ chối cho ý kiến nhún vai, “Ta hiểu được.”

Tề Diễn phút chốc im miệng, cho dù cảm thấy hỏi cũng sẽ không được đáp án làm người ta vui vẻ, nhưng

hắn vẫn là không nhận được hỏi: “Người hiểu cái gì?”

“Hiểu người thật rất muốn ở trên người Sở Liệt vợ vết trở về một chút tôn nghiêm.” Hà Tế khẽ cười đưa tay vỗ vỗ gương mặt tuần tú Tề Diễm, “Lúc không nghĩ ra biện pháp có thể tới tìm đệ, đến lúc đó huynh tuyệt đối sẽ biết hôm nay vì chuyện như vậy mà đắc chí thật sự là quá ngây thơ.”

Cái tên..... Hồn trưởng này!

“Cái tên hồn trưởng này,cường đạo,người dã man..... Ừm.....”

Tất cả rống giận của Tư Đồ Trúc Lưu đều bị Sở Liệt hôn che dấu,chỉ còn rất nhỏ rên rĩ và nhỏ vụn không cam lòng kháng nghị.

Thật vất vả Sở Liệt mới buông môi đỏ mọng sưng phù của Tư Đồ Trúc Lưu,Ack cười khẽ, “Tùy người nói như thế nào.” Bàn tay hắn đi xuống, cường ngành tách ra chân Tư Đồ Trúc Lưu “Ta muốn người, bất cứ chuyện gì cũng không thể ngăn cản.”

Bàn tay bất chính mang theo hơi nóng lui khỏi nơi nhạy cảm truyền ra hơi nóng đốt người, Tư Đồ Trúc Lưu cũng thở ra một hơi, thân thể cũng nhận không được nữa run rẩy.

“Buông!” Tư Đồ Trúc Lưu từ chối,vạt áo bị giải khai áo đã chảy xuống hơn phân nửa,lộ ra da thịt hắn mềm mại thanh khiết và ***g ngực, “Nơi này là bên ngoài, bây giờ cũng là ban ngày!”

Sau khi huyết tự động giải hắn liền phát hiện mình ở bên trong Khiếu Minh sơn trang,giận đến muốn mở cửa rời đi, ai ngờ hắn mới chạy tới trước đình Chấn Lôi Viện đã bị Sở Liệt nhanh tay bắt được dồn đến một bên trên tường đá.

Y theo tình hình hiện tại như thế, cái tên Sở Liệt chỉ biết dùng xuống nửa người dưới suy tư nhất định là nghĩ..... Hắn không muốn!

“Không muốn tại bên ngoài làm hay là muốn trở về Tư Đồ phủ,chuyện này quan trọng với người vậy sao?” Sở Liệt khiêu mi hỏi.

“Cũng giống nhau!”

“Đã như vậy, bất kể ta làm cái gì lấy được kết quả cũng giống nhau, ta đây dĩ nhiên lựa chọn cả hai cũng làm.”

Sở Liệt tà tứ cười, đem Tư Đồ Trúc Lưu nâng lên vòng sang eo mình, thân thể dùng sức chen chúc về phía trước,để cho Tư Đồ Trúc Lưu không thể giãy dụa phản kháng, chỉ có thể để thân người to lớn của hắn tùy ý dán chặt lấy.

Cảm nhận được dực vọngđốt người của Sở Liệt,Tư Đồ Trúc Lưu đỏ mặt quay đầu đi, “Người còn có một lựa chọn, chính là cái gì cũng không làm. Cho nên, để cho ta rời đi!”

“Người còn không hiểu không? Lưu Ly oa nhi, nếu người đã trở lại Khiếu Minh sơn trang cũng sẽ không có cơ hội rời đi.” Thanh âm thuần phát chậm rãi lướt qua bên tai Tư Đồ Trúc Lưu, “Huống chi người là Tư Đồ Dịch đích thân giao cho ta,nhận ủy thác của người khác thì phải.....” Hắn hôn xuống vành tai mềm mại của Tư Đồ Trúc Lưu, nhưng ngay sau đó lạnh lùng ở đó ngả ngón đùa nghịch.

“Ừm.....” Hơi nóng bên tai làm cho Tư Đồ Trúc Lưu khẽ thở gấp một tiếng,lý trí bắt đầu phản chiến,đến gần *** và tình cảm.”Không.....”

Khi Sở Liệt giữ nguyên tư thế mãnh liệt thẳng tiến trong cơ thể hắn,Tư Đồ Trúc Lưu đau đến nắm chặt đầu vai Sở Liệt thở gấp,nước mắt không bị khống chế rơi xuống.

Sở Liệt cúi đầu dịu dàng hôn nước mắt trên mặt hắn,khàn khan nói: “Người không phải là nam sủng.”

“Cái gì?” Mở to con ngươi sương mù đầy nước mắt,Tư Đồ Trúc Lưu không xác định hỏi.

“Ta muốn người,không phải là vì muốn một nam sủng hoặc bạn trên giường.”

Đây là thật sao?

Tư Đồ Trúc Lưu còn muốn hỏi,nhưng Sở Liệt rút cuộc kèm nên không được dùng sức va chạm trong cơ thể hắn, mà Tư Đồ Trúc Lưu chẳng qua là gắt gao leo lên người hắn, trong lòng bất an cùng hiểu lầm cũng bởi vì một câu nói của hắn mà tan thành mây khói.

Giờ phút này trong lòng Tư Đồ Trúc Lưu đầy đầy vui sướng.

.....

“Ồ hô đã nghe xong, nên đi tán gẫu!” Núp ở ngoài tường đá Tề Diễn duỗi lưng một cái muốn đứng lên,lại bị Hà Tề một bên kéo xuống, “Làm cái gì nữa?” Hắn nhả lại lông mày đẹp mắt,không giải thích được hỏi.

“Suyt.” Hà Tề nhìn hắn làm động tác đứng lên tiếng,kéo hắn đi tới bên cạnh,đi vài bước mới lộ ra nụ cười gian tà,nghe thấy bất quá ngiên,có muốn nhìn hay không?”

“Dĩ nhiên.” Tề Diễn liên tục không ngừng gật đầu, nếu không phải hắn không có võ công,đã sớm nhảy trên cây lên nhìn, chẳng qua là.....”Đệ giúp ta sao?”

“Lần này miễn phí dâng tặng.”

Hà Tế nhẹ giọng cười một tiếng,ôm lấy Tề Diễn liền nhảy lên cây đại thụ.

Sau khi hai người ngồi vững vàng trên tàng cây,Hà Tế một mặt đỡ lấy eo Tề Diễn,một mặt ở bên tai hắn thấp giọng cười nói: “Thừa cơ hội này, chúng ta đi tham quan học tập một chút sao!”

Tề Diễn còn chưa đáp lời,đã nghe phía dưới có người hỏi: “Các người đang làm gì đó?”

Hai người vội vàng nhìn Tần Tiêu đưa tay,muốn hắn dừng hỏi trực tiếp lên cây.

Tần Tiêu biết ý, cũng nhanh như chớp nhảy lên trên cây ngồi vững vàng.

“Wow!” Tề Diễn phát ra một tiếng sợ hãi than, “Thật là quá ướn ắt,nên mang vài thứ lên vừa ăn vừa nhìn mới đúng.” Hắn bỗng nhiên lại đi xuống thấp giọng kêu: “A Tương,đệ đi đến phòng bếp tìm đại nương lấy chút đồ ăn tới đây.”

Chẳng biết lúc nào đứng ở dưới gốc cây Tần Tương nghe vậy chẳng qua nhìn hắn một cái, nhưng ngay sau đó xoay người rời đi, rồi trở về lúc trên tay đã cầm một đại hộp đựng thức ăn.

Sau đó,năm vị Khiếu Minh sơn trang,một người ở dưới liễu mạng diễn xuất,còn lại bốn người thì ở trên cây họp lại xem xét, mãi cho đến tám màn trò hay rơi xuống...

6. Chương 6

Hơ thật ra thì còn chưa có kết thúc ——

“Người hỗn trưởng này, cút cho ta!” Một bình hoa từ bên trong phòng Chấn Lôi Viện ầm ỉ một tiếng bay ra, đập trúng cây cột một bên.

“Người là người không thể nói lý!” Lần này bay ra tới là một gối.

“Vốn sống tốt, người tên cầm thú này!” Một quyển sách bị buộc đáp xuống trên hành lang.

“Cầm thú? Người là người không thú vị!”

Cách một lát, một trường sam bị ném sang núi bên ngoài, “Vậy người đi, người đi tìm người khác đi!”

Bên trong phòng,Sở Liệt đôi thái dương đỏ ngầu nhìn chăm chăm Tư Đồ Trúc Lưu giận đến con mắt đều

nứt ra, “Thật là không hiểu nổi người!” Hấn nhú mày rậm thành một đoàn, “Cũng không phải là muốn mạng của người, người phối hợp một chút sẽ như thế nào? Thật là quá ích kỷ!”

“Vậy người tại sao không phối hợp ta? Người mới là ích kỷ!” Tư Đồ Trúc Lưu cũng dùng sức rống trở về, “Ta không phải là những những thứ nam sủng kia, người muốn thì đi tìm bọn hấn!” “Người!” Sở Liệt nghe vậy hơi bị chán nản.

“Như người mong muốn.”

Sở Liệt hừ mạnh một tiếng, nhặt lên phục đơn độc trên mặt đất phủ thêm, dùng sức đẩy cửa phòng ra, lại đến ngoài cửa sổ nhặt lên trường sam bị ném ra ngoài mặc vào, cũng không quay đầu lại sải bước rời đi.

Tư Đồ Trúc Lưu nhìn chằm chằm bóng lưng hấn rời đi, con người vốn tràn đầy tức giận bỗng nhiên tối sầm lại, mới vừa rồi gương cao khí diễm đã bị cảm giác vô lực thay thế.

Hấn từ từ đi trở về trên giường, đem mình cả người vùi vào cái chăn xốc xếch, buồn bã rơi nước mắt.

Hấn không muốn yêu tên Sở Liệt xấu xa kia nữa, nhưng tại sao hấn bây giờ có vọng động muốn ôm chặt lấy Sở Liệt, muốn hấn ở lại?

Nổi giận bùng bùng đẩy ra cửa phòng Ngọc Ly, Sở Liệt bực mình ngồi ở trên giường.

Ngọc Ly nhìn thấy Sở Liệt đã có hai tháng chưa từng xuất hiện, lập tức vừa mừng vừa sợ đầu tựa trong ngực của hấn.

“Nhị gia.....” Hấn ôm lấy Sở Liệt làm nũng, “Người rốt cuộc đã tới.”

Sở Liệt cũng không có nói thêm cái gì, chẳng qua là nâng mặt Ngọc Ly lên thô lỗ gặm cắn môi của hấn, Ngọc Ly biết ý lộ ra cái lưỡi cùng hấn quấn giao, trong nháy mắt y phục của hấn đã bị Sở Liệt giật xuống ném ở một bên, lộ ra da thịt nõn nà.

“Ừm.....” Lúc bàn tay Sở Liệt đặt lên nụ hoa Ngọc Ly bởi vì nhạy cảm mà ngạo nghệ ưỡn lên, Ngọc Ly đã sớm hóa làm một vũng Xuân Thủy phát ra yêu kiều dễ nghe.

Bỗng nhiên Sở Liệt buông hấn ra.

“Làm.”

Sở Liệt chỉ chỉ hạ thân mình, Ngọc Ly lập tức không chút do dự địa quỳ gối trước hấn.

Ngọc Ly dùng hàm răng cắn mở dây lưng Sở Liệt, lộ ra dục vọng nóng bỏng của Sở Liệt, sau đó ngẩng đầu mỉm cười như tơ nhìn hắn một cái, mở ra đôi môi đỏ tươi hơi thở mùi đàn hương từ miệng, tỉ mỉ lấy đầu lưỡi hầu hạ hắn.

Được tỉ mỉ hầu hạ như vậy, có rất ít người không phóng túng sa vào trong tình huống này. Sở Liệt than nhẹ một tiếng, đem đầu Ngọc Ly thấp hơn.

“Rất tốt..... Ừ.....” Hắn khàn khàn than thở một tiếng.

Nghe thấy thanh âm hắn thanh âm, Ngọc Ly càng thêm ra sức lấy lòng hắn.

Bên trong phòng lớn thoáng chốc chỉ còn lại có ồ ồ tiếng thở dốc và từng trận yêu kiều câu hồn.....

Làm Tư Đồ Trúc Lưu rất cực không an tâm lo lắng mà tìm đến đây nơi, chứng kiến cảnh tượng chính là tuyệt hảo như vậy, tổn thương người như vậy, như vậy làm hắn không thể tin được!

Hắn cũng sợ đứng cách kia phiền cửa sổ mấy bước xa, không muốn tiến lên trước một bước nào, cũng không dám đến gần một bước.

Hiện tại hắn còn có thể tự nói với mình đây chỉ là ảo giác chỉ là một giấc mộng, người nọ không phải là Sở Liệt, không phải là!

Nhưng Sở Liệt cũng đang lúc này ngẩng lên con ngươi, khi phát hiện Tư Đồ Trúc Lưu tồn tại nhìn hắn tùy tiện cười một tiếng, trông mắt đen liếc nhìn, cuồng ngạo, thẳng lợi và trần truồng làm cho người khác thấy buồn nôn.

Tư Đồ Trúc Lưu dùng sức cắn răng một cái không hề nhìn ánh mắt Sở Liệt nữa. Lần này hắn lựa chọn quay đầu chặt vật không chịu nổi thoát đi.

Đêm khuya thanh vắng, mùa thu cơn trùng cũng ngưng bị ngâm.

Trở lại sương phòng mình và Sở Liệt, Tư Đồ Trúc Lưu chết lặng nhìn y phục trên giường, kinh ngạc nhìn phía trên màn che ngăn người.

Vào đông ban đêm luôn là phá lệ yên tĩnh, mặc dù còn không đến mức có tuyết rơi nhưng cỏ cây bên ngoài đều đã bị một tầng mỏng sương đặt lên, ngay cả gió phất quá cũng phát không ra bất kỳ tiếng vang, ngay cả tim của hắn cũng đóng băng một mảnh, nhưng hắn vẫn không khóc nổi.

Hắn giơ tay lên sờ sờ gương mặt mình, khô khốc lạnh lùng, không có dính một giọt nước mắt, lúc trước vì Sở Liệt hắn đã khóc đủ nhiều, rốt cuộc ép không ra một giọt nước mắt.

Hắn nhắm mắt lại, cảnh tượng mới vừa rồi chứng kiến lập tức hiện lên trong đầu —— Sở Liệt ôm nam nhân thiên kiều bá mị kia, câu khởi nụ cười giấu cợt Tư Đồ Trúc Lưu vừa mở mắt ra.

Hắn lập lại mấy lần những động tác này, muốn bức lui hình ảnh như kiều quý mị hư vô đi theo hắn, nhưng vẫn không thể như ý. Cho dù đến lúc này bọn họ vẫn không chịu tha thứ đối phương, luôn có loại thương tổn đối phương muốn bảo vệ mình không bị thương tổn, đến cuối cùng lại bị đối phương làm tổn thương càng sâu.

Hôm nay âm ỉ lớn chính là chứng minh tốt nhất, chẳng qua là lần này là Sở Liệt thắng.

Sở Liệt dùng phương thức trả thù ác độc nhất cũng trực tiếp nhất đối với hắn, để cho hắn vội vàng không kịp chuẩn bị vô lực chống cự.

Khi Tư Đồ Trúc Lưu mở mắt và nhắm mắt đang lúc giây dựa, cho đến ý thức từ từ mơ hồ, hắn mới nhắm mắt lại để cho ác mộng đem mình tha đi, không hề kháng cự nữa.

Ngủ đến nửa đêm ý thức bỗng nhiên thanh tỉnh, Tư Đồ Trúc Lưu phát hiện mình bị một trận run rẩy làm thức tỉnh, ngực bị ép tới cơ hồ thở không nổi, hắn miễn cưỡng mở ra đôi mắt sương mù không muốn ngủ tiếp, để tránh bị ác mộng dọa thức tỉnh sẽ mệt mỏi hơn.

“Um.....”

Ngoài miệng bỗng nhiên nhiệt độ bao trùm để cho hắn kinh thở gấp lên tiếng, muốn giơ tay lên lại bị một bàn tay lớn kéo đến trên đỉnh đầu vững vàng cố định, một cái tay khác thì nhéo cằm của hắn, không cho phép hắn phong bế mình.

Vừa thô lỗ vừa cạy mạnh phương thức và mùi quen thuộc để cho Tư Đồ Trúc Lưu biết người đến là ai, sau đó thân thể Tư Đồ Trúc Lưu cứng đờ, dứt khoát nhắm mắt lại cho Sở Liệt ta cần ta cứ lấy, chẳng qua là cảm giác buồn bức đau ở ngực từ từ tăng lên.

Chẳng lẽ người thiếu niên kia không cách nào thỏa mãn hắn?

Hay là hắn chỉ là muốn muốn tới nơi này khoe khoang nhục nhã y?

Trước khi Tư Đồ Trúc Lưu sắp hít thở không thông, Sở Liệt buông môi hắn ra ngược lại tấn công những phương khác địa, từ cổ, xương quai xanh mãi cho đến trước ngực, tất cả hắn đều không buông tha, chẳng qua lực đạo so với dĩ vãng càng thêm mạnh, mỗi một lần mút hôn đều làm cho Tư Đồ Trúc Lưu đau nhừ mày, nhưng chân chính để cho hắn cảm thấy khó chịu chính là cảm buồn bức nhét đầy bộ ngực .

“Sở Liệt, buông.....” Tư Đồ Trúc Lưu không thoải mái kháng cự.

Sở Liệt không để ý tới hắn,vẫn là ngoan cường muốn vén lên dục vọng của hắn, bàn tay to không ngừng đi xuống,phủ lên dục vọng chưa đầy lên kia.

“Lưu Ly oa nhi,tại sao người không có phản ứng?” Sở Liệt nhú mào, không vui trong lòng càng để lâu càng nhiều.

Cho dù ở trong miệng Ngọc Ly phát tiết quá mấy lần, nhưng quần quanh trong lòng hắn cũng chỉ có cái tên chỉ biết chọc cho hắn phát giận,ở trên giường Lưu Ly oa nhi tức thì không động đậy cũng không hòa theo hắn, cho nên cuối cùng hăng hái hoàn toàn biến mất hắn đẩy ra Ngọc Ly về tới đây.

Vốn là chỉ muốn chọc hắn tức giận,để cho hắn học xong hiểu ý dịu dàng hơn, nhưng hắn cũng đang cùng Ngọc Ly đùa giỡn càng thêm khát vọng khiến cho trong mắt của hắn bất tuân lửa khói.

Hắn nhất định là có bệnh,lại nghiện với loại người không hiểu ý hòa theo,rõ ràng còn đang căm tức cải và sáng nay,nhưng nhìn thấy hắn chỉ muốn ôm hắn cùng với hắn triền miên, thậm chí vì hành động mình tối nay cảm thấy áy náy?

Hắn thật điên rồi,từ vừa mới bắt đầu gặp nhau hắn đã vì Tư Đồ Trúc Lưu mà điên cuồng. Trong tay dục vọng vẫn không có bất kỳ phản ứng,Sở Liệt tức giận thối thành.

“Ta nhất định là điên rồi.....” Hắn dứt khoát cúi đầu dùng lưỡi trêu chọc, chỉ vì muốn cùng chủ nhân của nó cùng nhau hưởng thụ phần khoái cảm này.

“Không nên!” Tư Đồ Trúc Lưu bỗng nhiên dùng sức giấy dựa,trong đầu nhanh chóng xẹt qua tên thiếu niên kia cũng làm chuyện như vậy với Sở Liệt, mà trong mắt Sở Kiệt chỉ có no nê dục hỏa lạnh lẽo và khinh bả hướng hắn bề ngạo cười.

Sở Liệt làm như vậy chỉ là vì chà đạp tôn nghiêm hắn, hắn không muốn!

Cảm giác đau nhói buồn bực trong ngực nhanh chóng tăng thêm,cơ hồ muốn đem thân thể của hắn nứt vỡ, Tư Đồ Trúc Lưu khó chịu nhú chặt lông mào,đau đớn này sửa thành cuồng địa đụng nhau giữa ngực hắn,lũn thẳng tới nơi cổ họng ——

Hắn bỗng nhiên sinh ra khí lực dùng sức thoát khỏi Sở Liệt, một tay đè lại miệng, cả người ngồi dậy đưa lưng về phía hắn, đầu vai dùng sức nôn.

“Người đang ở đây làm cái gì?” Sở Liệt hỏa cả vùng đất muốn vặn thân thể Tư Đồ Trúc Lưu lại, nhưng tay còn chưa chạm đến đến hắn,chỉ thấy hắn một tay dùng sức bắt được giường mạn rũ xuống bên cạnh, đem đồ ăn tối nay tất cả phun ra.

Nhưng Tư Đồ Trúc Lưu bởi vì tâm tình không tốt cho nên cũng không ăn nhiều,sau khi phun ra vài ngụm tiếp theo tất cả đều là nôn khan,làm sao cũng ngăn không được cảm giác buồn nôn trong cơ thể,cả khuôn

mặt trắng bệch được dọa người.

“Lưu Ly oa nhi, người tối nay ăn cái gì không sạch sẽ rồi?” Sở Liệt chau lên mày rậm, đưa tay dò đến hướng Tư Đồ Trúc Lưu, lại bị hấn phản ứng kịch liệt đẩy ra.

Tư Đồ Trúc Lưu rốt cuộc biết là cái gì làm cho hấn cảm thấy khó chịu như thế, có một mùi thơm tràn ngập không giống với Sở Liệt xông vào trong mũi hấn, thậm chí lây dính lên thân thể của hấn.

Không đợi Sở Liệt phát hỏa, Tư Đồ Trúc Lưu chân không xuống giường, đẩy cửa phòng liền chạy ra bên ngoài.

Phía trước đình viện có một hồ nước, hấn không chút nghĩ ngợi cả người liền nhảy vào, dùng sức rửa sạch thân thể của mình.

Thật bẩn, thật hèn hạ!

Đuổi phía sau Sở Liệt thấy thế cũng lập tức theo nhảy vào, dùng sức muốn hấn cách xa hồ nước bằng hàn thấu xương, nhưng Tư Đồ Trúc Lưu không chút động đây, chẳng qua là không ngừng lặp lại động tác chà xát rửa, da thịt hấn vốn trắng nõn giờ đã bị nước lạnh phiếm hồng, hơn nữa hấn dùng lực chà xát cơ hồ thấy cả máu.

“Người điên rồi sao?” Sở Liệt ngăn động tác của hấn rống to một tiếng: “Bây giờ là lúc nào, người có biết hay không?”

Tư Đồ Trúc Lưu chẳng qua lạnh lùng liếc hấn một cái, không nói lời nào định đem cả người mình ngâm vào trong ao lạnh. Nước lạnh như băng khiến hàm răng hấn run rẩy cho nên lòng dùng sức co rút.

Nhưng hấn không điên, hấn biết mình đang làm cái gì, biết chắc nói mình muốn cái gì và chán ghét cái gì.

Hấn tựa như con sâu nhỏ rơi vào mạng nhện do Sở Liệt tạo thành, bắt đầu kháng cự càng về sau bó tay chịu trói, si mê quên cả chống cự, thậm chí bắt đầu mong đợi. Chỉ cần Sở Liệt nhìn hấn, hấn nguyện ý tự động dâng lên tất cả để cho hấn hưởng dụng cho dù có chết không hối hận.

Nhưng mà hấn không muốn cùng người khác chia sẻ y!

Trong mắt Tư Đồ Trúc Lưu hiện lên không cam lòng và tức giận, nhưng hấn vẫn quay đầu đem tất cả giấu đi, không nói tiếng nào đem mình chôn ở trong nước.

“Đứng lên!” Sở Liệt giận đến dùng sức đưa kéo hấn nổi lên mặt nước, “Người ở đây nổi điên cái gì!” Người này có phải điên rồi phải không, đầu tiên là không giải thích được nồn mưa, hiện tại lại như phát cuồng chạy tới nơi này tắm nước lạnh.

Bởi vì lạnh lẽo cho nên giác quan trở nên càng thêm yếu ớt bị Sở Liệt thô lỗ kéo ra mặt lộ vẻ đau đớn, Tư Đồ Trúc Lưu cắn răng không nói một câu để cho Sở Liệt từ trong nước kéo đi, lúc đứng dậy hung hăng quăng hẳn một cái tát.

“Không nên đụng ta!”

Sở Liệt giặt mình sũng sờ ôm gương mặt nóng rần, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Người cứ ở đây chết rét đi!” Hắn dùng lực phun một câu, ngay sau đó xoay người rời đi. Tư Đồ Trúc Lưu muốn nổi điên, hắn không có nghĩa vụ theo hắn!

Sở Liệt mới xoay người, phía sau bỗng nhiên truyền ra một trận tiếng nước chảy, hắn vội vàng quay đầu lại nhưng không nhìn thấy bóng dáng Tư Đồ Trúc Lưu

.....

Ban đêm âm đạm, chỉ có hai đạo thân ảnh ngồi đối diện ở trước bàn nhỏ, một chén lại một chén uống rượu.

“Hắn gần đây có khỏe không?”

“Ừ.”

“Có đúng giờ ăn cơm ngủ không?” “Dĩ nhiên.” “Có kiêng ăn không?” “Ừ, ta đây không có biện pháp quản.” “Lúc tâm trạng không tốt vẫn trốn không gặp người sao?” “Người muốn ta thay thế người đi an ủi hắn sao?” “Không nên!” “Vậy người còn hỏi!” “Vậy hắn còn..... giận ta sao?” “Không sai.” “Phải làm như thế nào mới có thể làm cho hắn tha thứ ta?” “Là người một tay tạo thành kết quả như thế, không phải sao?” “Ai.....” “Xem người và hắn giằng co như vậy ta bỗng nhiên nghĩ đến pho tượng Lưu Ly Quan Âm kia.”

“Nói gì?”

“Đẹp nhất Lưu Ly chân như băng tựa như sương thông thấu, không có bất kỳ màu sắc trộn lẫn, so sánh với chút ít màu tục lệ sắc bình thường phải dùng lửa cao hơn mạnh hơn nung chế mà thành. Không chỉ tên thợ khéo Tây Thành kia luyện được, Lưu Ly bản thân cũng thế. Tắm rửa quá liệt hỏa tính tình Lưu Ly không vươn mỹ tục, tựa như hắn kia.”

“A..... Huynh so sáng vô cùng tốt, hắn chính là có cá tính đáng ghét này, nhưng lại chỉ một chỉ nhắm vào ta.”

“Bởi vì là người, cho nên hắn càng không thể chịu được chuyện xảy ra như vậy.”

“Đệ..... Haizz, giúp ta chăm sóc hắn thật tốt.”

“Không sợ ta cướp đi hần?”

“VẬY huynh ta chính là kẻ địch của đệ, đối mặt kẻ địch, đệ từ trước đến giờ sẽ không nường tay.”

“ĐƯỢC rồi, huynh sẽ không đụng hần, mặc dù huynh rất muốn.”

“Nếu huynh thực có can đảm động đến hần, đệ sẽ.....”

“Đã nói không, đệ không tin huynh?”

“Đệ tin tưởng huynh, cũng hi vọng huynh đừng để cho đệ thất vọng.” “Ha hã, có muốn uống một chén nữa hay không?... ‘ừ.’” Bàn tay nâng chén dừng lại, “Cho đệ một lời khuyên.” “Cái gì?” “Cẩn thận nội tặc.”

7. Chương 7

“MỸ NHÂN cuộn bức rèm che, mỹ nhân ngồi chau mày nhưng thấy nước mắt ẩm ướt, không biết lòng hận người nào? Ai.....”

Tư Đồ Trúc Lưu nghiêng đầu nhìn về phía thanh âm tới, lại thấy Tề Diễm cười mỉm đi tới.

Chỉ thấy Tề Diễm đặt mông ngồi vào trên giường dài Tư Đồ Trúc Lưu, cùng hần nhìn trăng rằm than thở.

Kể từ khi Tư Đồ Trúc Lưu bệnh nặng một trận, sau đó chỉ cần Sở Liệt đến gần, hần sẽ như người bệnh tâm thần khóc lớn rống to, cuối cùng Sở Liệt chỉ đành phải thất bại không dám đến gần hần nữa.

“Haizzz.....” Tề Diễm thở dài một tiếng.

“ẦM ỉ muốn chết.” Tư Đồ Trúc Lưu liếc hần một cái.

“Ta thấy ngươi bất an nên đến an ủi? Thật là quá đáng!” Tề Diễm oa oa kêu: “Ta tạo điều kiện cho ngươi ăn tạo điều kiện cho ngươi ở, ngươi một chút ý cảm kích cũng không có coi như xong, còn làm nhiều đồ vật trong Khiếu Minh sơn trang đổ vỡ, ta đây cũng không so đo, nhưng ngươi lại ngay cả ta tâm tình không tốt cũng không để ý, cái này thật quá vô tình!”

Tư Đồ Trúc Lưu nghe vậy, đành phải bất đắc dĩ mở miệng có lệ: “Huynh tại sao tâm tình không tốt?”

“Bởi vì ngươi tâm tình không tốt.” Tề Diễm đứng đắn trả lời.

“Nhảm chán!” Tư Đồ Trúc Lưu bĩu môi, không muốn nhìn phản ứng quái lạ của Tề Diễn nữa, “Nếu huynh không có chuyện gì làm thì đi tìm Hà Tế, đừng đến phiền ta.”

“Tìm tên kia làm cái gì? Cũng không phải là nhàn rồi không có chuyện gì đi để cho hấn tổn thương!” Hấn hừ lạnh một tiếng, “Không đề cập tới cái này, người thật tính cứ giằng co với Sở Liệt vậy mãi sao?”

Cũng nửa tháng rồi, hai người kia còn không dứt như vậy, hấn nhìn cũng cảm thấy phiền lòng, hơn nữa tài vật Khiếu Minh sơn trang bị phá hư đã đạt đến giá trên trời.

Hấn thật không hiểu nổi, bọn họ lần trước chính ở chỗ này người huynh ta đệ, tại sao một chớp mắt tự lại biến thành tình trạng này? Còn như vậy nữa, không riêng gì Tư Đồ Trúc Lưu tâm tình không tốt, ngay cả hấn cũng cảm thấy khóc không ra nước mắt!

Tư Đồ Trúc Lưu sắc mặt cứng đờ, nhưng ngay sau đó cứng ngắc quay đầu, “Không được.”

“Tốt lắm.” Tề Diễn nhướn lông mày, nếu nơi Tư Đồ Trúc Lưu không thể cứu vãn, vậy hấn dứt khoát bắt tay vào bên Sở Liệt, “Vậy xin người cứ tự nhiên, sơn trang đã không có lý do lưu người lại, nếu người muốn đi chúng ta cũng sẽ không giữ lại.”

Nghe vậy trên mặt Tư Đồ Trúc Lưu khó nén kinh ngạc sững sờ. Tề Diễn đây là đang..... Đuổi hấn?

Tề Diễn lộ ra nụ cười xa lạ, vừa mở miệng nói: “Người đi đi, người không phải là vẫn rất muốn đi? Hiện tại Sở Liệt cũng sẽ không ngăn người, chúng ta cũng sẽ không quấy nhiễu, đi thẳng ra ngoài cửa lớn quẹo phải đến” Lưu Hương đình” nửa quẹo trái đi thẳng xuyên qua cửa động hai mươi bước là đến, xin cứ tự nhiên.”

Hấn đưa tay “Xin”, ý muốn đuổi người hết sức dày đặc.

Tư Đồ Trúc Lưu rất nhanh từ trong kinh ngạc khôi phục, “Ta muốn thu dọn một ít đồ.” Hấn mặt không chút thay đổi đứng lên đi tới học tủ bên giường, bắt đầu động thủ thu thập một ít y phục tùy thân.

Đúng vậy, hấn không có lý do gì đợi ở chỗ này nữa, Tề Diễn đã nói như vậy, hấn cần gì chối cái mặt dày ở đây? Huống chi hấn cũng đã tính vứt bỏ Sở Liệt, vậy hấn còn có thể dùng dạng thân phận gì lưu lại?

“Ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa, người dọn dẹp xong trực tiếp đến lớn cửa đi.”

Tề Diễn bỏ lại những lời xong đứng dậy rời đi, nhưng hấn mới vừa ra khỏi cửa liền lập tức đi đến nơi Sở Liệt ngăn người uống rượu giải sầu.

“Việc lớn không tốt a!” Hấn làm bộ thở hồng hộc đứng ở cạnh cửa, “Lưu Ly oa nhi muốn đi!” “Cái gì?” Sở Liệt sững sờ, để chén rượu xuống không dám tin nhìn hấn.

“Ta mới vừa rồi thấy hấn ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời đi.” Tề Diễn giả bộ kinh hoàng thúc giục: “Đệ đừng sờ ở nơi này làm cái gì? Còn không mau nhanh tìm hấn! Bằng không đệ lúc trước mất nhiều tâm tư như vậy..... Wow!” Còn chưa có nói xong,Tề Diễn liền vội vàng nghiêng người tránh ra,để tránh bị Sở Liệt chạy như điên ra đung bốn chân chống lên trời.

Nhìn thân ảnh Sở Liệt vừa vội vừa tức, Tề Diễn không nhịn được che miệng cười thầm, nhưng ngay sau đó hấn ngẩng đầu nhìn quanh chung quanh,xác định mỗi một góc đều không có bóng dáng Hà Tế,sau mới ầm ĩ cười dài.

“Ha ha ha..... thật buồn cười, ha ha, hai ngu ngốc..... Ha ha, a ——” Hấn hét lên một tiếng,nhìn chằm chằm Hà Tế nghênh ngang từ bên trong phòng đi ra hơn nửa vế mặt còn cười mỉa .

“Tại sao không cười rồi?” Hà Tế mỉm cười nhìn Tề Diễn, “Tề lão đại lần này làm rất tốt!”

“Người, người gạt người, người nhất định ở trong lòng len lén cười ta!” Tề Diễn nổi giận xoay người, không muốn nghe Hà Tế nhạo báng hấn.

Đáng ghét,hấn đã nhìn bên trong phòng không có những người khác!

Nhưng ai biết Hà Tế đáng chết lại không chết ở cùng với Sở Liệt!

Nhìn bóng lưng Tề Diễn nổi giận đùng đùng,nụ cười khóe môi Hà Tế càng thêm sâu,đôi con ngươi kia luôn làm người thấy không rõ trong mắt cũng lưu chuyển lên nụ cười nhẹ nhàng.

“Thật là,ta lần này thật khen hấn, bắt quá,còn thiếu một chút.....”

Tư Đồ Trúc Lưu giờ lên bao y phục đã thu dọn xong bước ra cửa phòng,đột nhiên bị một thanh âm gọi lại ——

“Dừng lại.”

Thanh âm lạ lùng chưa từng nghe qua, Tư Đồ Trúc Lưu theo lời dừng bước lại,quay đầu lại nhìn về phía người đó, phát hiện là thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần đêm đó ở chung với Sở Liệt.

Ngọc Ly khó nén ghen tỵ tiến lên trước một bước,nhìn tỉ mỉ Tư Đồ Trúc Lưu người làm Sở Liệt thần hồn điên đảo là ai.

“Chỉ thường thôi!” Sau khi nhìn rõ dung mạo Tư Đồ Trúc Lưu,khoe môi Ngọc Ly khinh bỉ giương lên.

“Cũng vậy.” Tư Đồ Trúc Lưu cũng không cam chịu yếu thế đáp lễ một câu.

“Người!” Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Ly bởi vì lời hắt mà dữ tợn lên, “Loại người không được cưng chiều như người lại dám mồm mép?”

“Ta không cần người tới bình luận giá trị của ta.” Tư Đồ Trúc Lưu không muốn tiếp tục dông dài với hắt, “Nếu người không có chuyện gì, ta phải đi.”

Hắt cầm lấy túi y phục xoay người muốn đi lại bị Ngọc Ly gọi lại.

“Ta sẽ không đem Nhị gia tặng cho người!” Hắt thấy được Sở Liệt còn có ý với hắt, làm sao có thể dễ dàng giao ra!

“Ta đây tặng cho người.” Tư Đồ Trúc Lưu quay đầu nhìn hắt khinh thường nở nụ cười, “Cái loại người đó chỉ có người mới xem hắt như báu vật thôi.”

“Phụt!” Núp trong bóng tối nhìn lên Tề Diễm không nhận được buột miệng cười, lại bị Sở Liệt trừng cho nên nhanh che miệng lại, nhưng hắt vẫn nén không được bình luận: “Lời nói của Lưu Ly oa nhi thật đúng là sắc bén.”

“Câm miệng!” Sở Liệt tàn bạo trừng mắt nhìn hắt một cái, rồi quay đầu chăm chú nhìn Tư Đồ Trúc Lưu và Ngọc Ly.

“Người dám nói Nhị gia như vậy!” Ngọc Ly giận đến mặt đỏ lên, “Nhị gia ở trên giang hồ là người khiến người ta kính sợ!”

“Cũng chỉ là kính sợ mà thôi.” Tư Đồ Trúc Lưu liếc hắt một cái, thản nhiên trả lời. Giống như Sở Liệt là loại người đạo đức cá nhân không tu, hắt thật đúng là hoài nghi hắt không phải là hái hoa đạo tặc không!

“Đáng ghét, nhìn ta xé nát miệng người!” Ngọc Ly tức giận xông lên phía trước, giơ tay muốn cho Tư Đồ Trúc Lưu một cái tát. “Nhị gia để ý người là người kiếp trước tu phúc, người còn dám tự cho là thanh cao nói lời vô vị này!”

Tư Đồ Trúc Lưu đưa tay phong độ, “Ta tình nguyện chưa từng gặp hắt, biết hắt là bản thân ta xui tám đời.” Nếu như không có Sở Liệt xuất hiện, bây giờ hắt đâu cần bộ dáng nhếch nhác y, lại càng không bởi vì yêu hắt mà đau lòng sâu như vậy!

Ngọc Ly nghe hắt chê bai Sở Liệt, lại càng căm tức vùng một quyền về phía hắt, nhưng Tư Đồ Trúc Lưu nghiêng đầu né qua, hai người cứ như vậy đánh nhau.

“Wow, đã đánh nhau, đã đánh nhau!” Tề Diễm mở to mắt hưng phấn nói: “Sở Liệt, như thế nào? Có phải rất có cảm giác thành công hay không?” Thậm chí có hai vị thiếu niên vì hắt mà vùng tay!

“Câm miệng!” Sở Liệt trách hằn một câu, đứng dậy muốn đi tách hai người đó ra, để tránh Tư Đồ Trúc Lưu nhìn như nhu nhược sẽ bị Ngọc Ly dả thương.

“Chờ một chút!” Hà Tế ở một bên kéo Sở Liệt, “Huynh không muốn biết thắng bại à?”

“Không muốn!” Mắt thấy Tư Đồ Trúc Lưu bị Ngọc Ly dùng sức kéo đầu tóc xuống, Sở Liệt đau lòng vệt tay Hà Tế ra.

“Tư Đồ Trúc Lưu không nhu nhược giống huynh nghĩ, huynh hiện tại đi ra ngoài đối với quan hệ của hai người cũng không giúp ít gì, không bằng đợi thêm nữa một lát.”

“Nhưng.....”

Sở Liệt chần chờ một chút, chỉ trong nháy mắt thấy Tư Đồ Trúc Lưu tựa hồ cảm thấy phiền chán dây dưa với Ngọc Ly, hần nộ cười lạnh leo kéo mái tóc dài đen nhánh về, tiếp theo vung tay lên đã nghe Ngọc Ly hét lên một tiếng, đưa tay không ngừng che lại mặt của mình, máu tươi từ khe hở chảy xuống, từ từ nhuộm đầy bàn tay.

Tất cả mọi người bị một màn này cả kinh thân thể cứng đờ không nhúc nhích.

“Người, người.....” Ngọc Ly vừa sợ vừa giận, thân thể bởi vì sợ mặt bị hủy mà run rẩy không dứt, “Ta muốn giết người!” Hần lại dám quệt bị thương gương mặt làm hần kiêu ngạo nhất, nếu như Sở Liệt vì vậy mà không thích hần.....

“Trả lại người là được, có cái gì ghê gớm!” Tư Đồ Trúc Lưu cười lạnh một tiếng, giơ lên chủ thủ hướng trên mặt vẽ một cái.

Hừ! Một người đàn ông trên mặt có vết thương cũng không phải chuyện gì to tát.

“Ta không cho phép!”

Tiếp theo trong nháy mắt, Tư Đồ Trúc Lưu chỉ cảm thấy cổ tay đau xót, người Sở Liệt đã đứng ở trước hần đem chủ thủ đánh rớt, mặt cũng bởi vì hần không thương tiếc bản thân mà trở nên xanh mét.

Tư Đồ Trúc Lưu sững sốt, hoàn toàn không có phản ứng nào khi Sở Liệt xuất hiện.

Mà Ngọc Ly vừa thấy được Sở Liệt, lập tức di động khốc lóc tựa vào trong ngực hần, “Nhị gia, tiện nhân kia làm mặt ta bị thương, người phải thay ta lấy lại công đạo!”

“Cút!” Sở Liệt thô lỗ đẩy hần ra, “Lập tức cút khỏi nơi này cho ta!” Hần tuyệt không cho phép có người

động vào Tư Đồ Trúc Lưu, thậm chí nhục mạ hắn!

“Nhị gia.....” Ngọc Ly bụm mặt, không dám tin nhìn hắn, “Tại sao?”

“Ta đều nhìn thấy cũng nghe thấy, là người gieo gió gặt bão, cút!”

“Ta không đi, ta không đi!” Ngọc Ly khóc lóc om sòm ôm chặt lấy hắn: “Ta yêu người! Ta không muốn rời khỏi người, không muốn.....”

“Ta đi.” Tư Đồ Trúc Lưu không muốn nhìn lại cảnh làm người ta nôn mửa này, chỉ cầm lấy túi y phục và chúi thủ mới vừa rồi rơi xuống trên mặt đất, chào những người khác xong xoay người rời đi.

Tề Diễn thấy Tư Đồ Trúc Lưu sai bước đi cảm thấy giật mình. Chuyện tại sao không giống như điều hắn nghĩ nha?

“Người thật phải đi đó!” Hà Tế lãnh lạnh nói với Tề Diễn ngu ngơ ở một bên.

Nghe vậy Tề Diễn mới như từ trong mộng tỉnh lại hô to một tiếng: “Nguy rồi!”

Hắn muốn đuổi theo Tư Đồ Trúc Lưu, lại bị Sở Liệt đẩy Ngọc Ly tới.

“Giúp ta đưa hắn đi.” Hắn đem Ngọc Ly đẩy vào ngực Tề Diễn, “Ta đuổi theo hắn, “

Ở sườn núi Khiếu Minh sơn trang, muốn xuống núi phải đi qua đường núi dài dằng dặc, mặt đường gập ghềnh thật khó đi, Tư Đồ Trúc Lưu một đường chạy gấp xuống bởi vì trời tối thấy không rõ lắm làm hắn ngã nhiều lần.

Nhờ vào ánh sao âm đạm, hắn cố nén đau đớn muốn đi xuống chút nữa, nhưng một cái tay nhanh chóng đi tới, thật chắc che miệng hắn, dùng sức kéo sang một bên.

“Ồ.....” Không có ngờ tới sẽ có người mai phục, hắn dùng lực vùng vẫy, túi y phục trên tay cũng bởi vì giấy dựa mà rơi xuống.

Tay này không thể nào là Sở Liệt, không phải là..... Sơn tặc chứ? Nghĩ tới đây hắn sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng——

“Đừng giấy dựa.” Người hóa giải sức lực chân của hắn, cũng thấp giọng quát ngăn: “Ta là Tần Tiêu, không phải là kẻ xấu.” Thấy Tư Đồ Trúc Lưu bất động trong ngực, Tần Tiêu mới buông tay ra.

“Tần Tiêu?” Tư Đồ Trúc Lưu nghi ngờ nhìn hắn một lúc lâu, “Người là người lần trước đưa ta xuống núi?”

“Không phải, đó là đệ đệ sanh đôi của ta, Tần Tương.” Hắn hướng Tư Đồ Trúc Lưu làm động tác dừng lên tiếng.

“Hừ, trước đừng hỏi, chúng ta tìm một chỗ núp đi.”

“Vì sao..... Wow!” Hỏi còn chưa hỏi xong, Tư Đồ Trúc Lưu đã bị Tần Tiêu dùng sức kéo núp sau tảng đá lớn.

Hai người vừa mới trốn xong, Sở Liệt cũng đã vội vã đến.

“Lưu Ly oa nhi?” Hắn nhìn nơi sơn dã không một bóng người kêu to: “Người ở đâu?” Kỳ quái hắn vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng bước chân, tại sao chớp mắt một cái đã không thấy bóng?

Hắn nhìn quanh bốn phía, “Đừng, tránh ra!” Đột nhiên dưới chân đá đến một món đồ, hắn khom người nhặt lên túi y phục Tư Đồ Trúc Lưu vừa nãy đánh rơi, may nhú lại thật chắc.

Túi y phục tại sao lại ở chỗ này? Không phải hắn đã xảy ra chuyện chứ?

Nhưng đỉnh núi này thuộc Khiếu Minh Sơn Trang, cũng chưa từng có sơn tặc.....

“Thảm!” Tần Tiêu thấy Sở Liệt cầm lấy túi y phục kia, không nhận được kêu lên tiếng.

Hà Tể nói hắn phải ở chỗ này bắt được Tư Đồ Trúc Lưu, hơn nữa không thể để cho Sở Liệt phát hiện, nếu thất bại thì hắn phải bồi thường chuyện lần trước không cẩn thận xé rách cây quạt, wow..... Hắn không có tiền bồi thường!

Sở Liệt thính giác nhạy bén, lập tức ngẩng đầu từ từ đến gần nơi xuất phát thanh âm.

Tư Đồ Trúc Lưu thấy thế cũng nhú mày.

Nếu để Sở Liệt tìm được hắn, tất cả lại phải lập lại..... Không, hắn đã quyết định phải quên tất cả, tại sao lại lần nữa luân hồi?

Thấy Sở Liệt từng bước đến gần, thân thể Tư Đồ Trúc Lưu cũng vì vậy mà căng thẳng.

Làm sao bây giờ? Nên chạy trốn sao? Nhưng mà trong lòng hắn vẫn có một thanh âm hấp dẫn bảo hắn đừng động.....

Hắn ngẩng đầu nhìn Sở Liệt một cái, muốn ép mình mau sớm quyết định, nhưng khi hắn lần nữa giương mắt, sắc mặt phút chốc trở nên trắng bệch.

“Sở.....” Hắn há mồm muốn gọi nhưng thanh âm gì cũng không phát ra được.

Dưới ánh sao thấy gương mặt lạnh lẽo của Ngọc Ly như ác quỷ đứng ở phía sau Sở Liệt, giờ lưỡi dao dùng sức một đâm về phía hắn ——

“Ồ!” Tần Tiêu khẽ gọi một tiếng, hiển nhiên cũng không ngờ tới Sở Liệt chăm chú tìm kiếm Tư Đồ Trúc Lưu mà bị đâm trúng, “Đừng đi ra.” Hắn dùng lực đè lại thân thể Tư Đồ Trúc Lưu, không cho phép hắn lộn xộn.

Nhưng thấy thân thể Sở Liệt lay động mấy cái, chậm rãi quay đầu lại đưa mắt nhìn khuôn tàn ác cực điểm của Ngọc Ly.

“Sở Liệt, người đáng chết.....” Hắn dùng lực xoay tay đoản đao trong tay, máu tươi tựa như từ vết thương bên eo chảy ra, “Ta dùng nhiều thời gian như vậy, hao tổn tâm cơ đến gần người, tuyệt không thể thất bại trong gang tấc!”

“Người.....” Sở Liệt không dám tin mở to mắt, hiển nhiên không hiểu Ngọc Ly đang nói gì.

“Hoặc Sơn phái, còn nhớ rõ sao?” Ngọc Ly giải đáp nghi vấn của hắn, “Thiếu chủ ta chết thảm ở dưới kiếm người, mấy năm qua ta phụng mệnh tìm kiếm người, đến gần người, ta vẫn tìm cơ hội giết người, hiện tại ta muốn hoàn thành nhiệm vụ!”

Hắn lần nữa giơ lên đoản đao nhuộm máu, “Sở Liệt, Tử Kỳ phái người đến!”

Đoản đao không chút lưu tình lần nữa đâm vào trong cơ thể không có vào không có năng lực chống cự, Sở Liệt mặc dù nghiêng người muốn tách rời khỏi, nhưng bị thương nặng khó di chuyển.

Sở Liệt một câu nói cũng không nói, chẳng qua lạnh lùng nhìn Ngọc Ly giống như là hiểu tất cả.

“Đừng oán ta.....” Ngọc Ly buồn bã cười một tiếng, “Ta không muốn giết người, nếu như người yêu ta.....”

Thân thể cao lớn Sở Liệt co quắp, cũng không cách nào khống chế rời khỏi người Ngọc Ly, để hắn tùy ý mang đi.

Tư Đồ Trúc Lưu muốn lên tiếng lại bị Tần Tiêu che miệng, nước mắt của hắn vỡ òa chưa bao giờ thấy khó qua như hiện tại.

Hắn rút cuộc biết,hắn vĩnh viễn cũng không cách nào không yêu Sở Liệt,cho dù hắn dù làm bản thân thương tâm ra sao,nhưng trơ mắt nhìn hắn chết ở trước mặt mình làm ruột gan hắn như bị cắt đứt....

8. Chương 8

“Wow,Băng Lưu Ly!” Một hắc y nhân che mặt khẽ kêu một tiếng,từ trong ngực lấy ra một cây kim sắt lớn đặc chế,thật cẩn thận dò hướng Lưu Ly Quan Âm phát ra tia sáng dưới ánh trăng.

Kim sắt chính xác kẹp lại hai bên Lưu Ly Quan Âm,hắc y nhân từ từ đem Lưu Ly Quan Âm nâng lên, sau đó đem nó ra bên ngoài di chuyển về phía mình ——

“Dừng tay!”

“A ——” Hắc y nhân sợ hãi kêu một tiếng,nhất thời cảm không được kim sắt nặng,rầm một tiếng,không chỉ là kim sắt rớt xuống đất, ngay cả Lưu Ly Quan Âm cũng rơi nát bấy.

“Xem đi,đã sớm nói không được.” Hà Tề chịu không nổi ngáp một cái,khóc không ra nước mắt nhìn sang Tề Diễn, “Ta muốn trở về ngủ, ngày mai người đáp ứng cho ta tiền cũng đừng quên.”

“Đáng ghét,ta không tin!” Tề Diễn tức giận nhặt lên kim sắt,dùng sức đập vài cái lên Lưu Ly màu sắc rực rỡ trên mặt đất để hả giận “Ta nhất định phải nghĩ được biện pháp, bằng không ngày mai đi Tư Đồ phủ sẽ không có ý nghĩa.”

Hà Tề nhìn hắn một cái, “Món đồ kia quan trọng với huynh như vậy à?”

“Dĩ nhiên!” Đang mang mặt mũi của hắn đấy!

“Nếu như nói.....” Hà Tề khó được ngừng lại, lại đem phải lời sắp ra khỏi miệng nuốt trở về, “Quên đi.”

“Cái gì?” Tề Diễn hồ nghi hỏi tới

“Tốt.” Hà Tề buông tay, “Nếu như chúng ta trực tiếp đòi Tư Đồ Dịch,huynh cảm thấy hắn có thể cho hay không?”

“Không thể nào.” Đây chính là đồ gia truyền Tư Đồ gia, Tư Đồ Dịch làm sao có thể có dễ dàng tặng người.

“Lúc trước chưa có thử qua, đừng kết luận quá sớm.”

“Không thể nào, không thể nào!” Tề Diễn phiền não phát tay một cái, không có ý định tiếp nhận ý kiến này, “Bảo Lưu Ly oa nhi đi đòi thì tương đối có thể..... Nhưng việc đó!” Hấn bưng tỉnh đại ngộ xoa cằm dưới, “Ta tại sao không nghĩ tới!”

Bảo Tư Đồ Trúc Lưu xinh đại ca của hấn, không biết dùng lý do gì, dù sao nhất định so với hấn sẽ lấy được!

Ha hả, hấn thật đúng là thông minh.

“Rốt cục nghĩ thông suốt rồi?” Hà Tế lại ngáp một cái, “Ta đây trở về phòng.”

Chân Hà Tế đi về phía trước nhảy qua, đã nghe Tề Diễn hỏi: “Ngày mai tất cả đều sẽ thuận lợi sao?”

“Khó nói, Tư Đồ Trúc Lưu tính tình rất khó đoán.”

“Nghe người nói như vậy, lòng ta lại bắt đầu chùn xuống.....” Tề Diễn thở dài một tiếng, gần đây chuyện để cho hấn phiền lòng không chỉ có việc này!

“Tâm tình không tốt?” Hà Tế nhướng lông mày, lộ ra nụ cười tà mị, “Để ta an ủi huynh.”

“Người?” Tề Diễn tức giận quét mắt nhìn hấn một cái, “Ta không có bị người cười trộm thì thôi, còn an ủi.” Hấn dứt khoát lấy cái khay ngồi dưới đất, cố gắng suy nghĩ nên làm sao để cho Tư Đồ Trúc Lưu thay hấn đem Băng Lưu Ly đoạt vào tay.

Hà Tế nhìn hấn một cái, giọng cực nhỏ nói: “Ta là nghiêm túc.....”

“Ừ?” Thanh âm của hấn quá nhỏ, Tề Diễn không có nghe rõ.

“Không có gì.”

“A!” Tề Diễn khó chịu kháng nghị thành tiếng. Luôn nói một nửa rồi ngừng lại, người này khi nào trở nên không dứt khoát như vậy? Hà Tế rũ mắt xuống đem tia sáng không tầm thường trong mắt che đi, chẳng qua nhìn Tề Diễn lộ ra nụ cười không đứng đắn trên cột, “Ta đi ngủ, bắt quá, cửa phòng vĩnh viễn mở ra vì huynh.”

Nói xong hấn liền giẫm chân nhẹ nhàng nện bước rồi đi.

Tề Diễn nhìn chằm chằm bóng lưng của hấn hồi lâu, mới lẩm bẩm phun ra một câu: “Có quý.”

Nếu như đại môn Tồn Phong viện vĩnh viễn mở ra, vậy chuyện cần làm đầu tiên chính là đi lấy hết bảo vật bên trong, để trả thù Hà Tế luôn trêu chọc hắn, cười nhạo hắn!

“Tề công tử và Hà công tử đại giá quang lâm, tiểu đệ không có từ xa tiếp đón, xin hãy thông cảm.” Tư Đồ Dịch đem hai vị khách quý nghênh đón vào cửa.

“Tư Đồ huynh không cần phải đa lễ như vậy.” Tề Diễn cười cười, “Lệnh đệ khỏe hơn sao?”

“Hà?” Tư Đồ Dịch nghi ngờ nhìn hắn, nói: “Xả đệ thân thể vô cùng tốt, đa tạ Tề công tử quan tâm.” Kỳ quái, không phải là bệnh của lệnh đệ khỏe hơn rất nhiều, cho nên bọn họ mới sai người đưa hắn về à?

“Ồ.” Nhận thấy được mình hỏi bậy, Tề Diễn vội vàng sửa lời nói: “Ta là sợ bệnh cũ hắn tái phát, ha ha!”

Không nhìn Hà Tế đưa tới ánh mắt xem thường, Tề Diễn cố gắng dùng nụ cười che dấu sai lầm của mình, cười đến so với bình thường càng thêm rực rỡ.

Mà Tư Đồ Dịch khi nhìn thấy nụ cười của hắn lại có chút thất thần.

“Khụ.” Hà Tế tiến tới một bước ngăn Tề Diễn đem cười đến ba hoa chích choè, “Đúng rồi, lệnh đệ đâu? Chúng ta lần này đến đây chính là muốn thăm hỏi hắn.”

“Hắn đang ở trong Phật đường hậu viên niệm kinh, ta cho người đi gọi hắn.”

“Không cần.” Hà Tế liền tranh thủ vạch phân cách với Tư Đồ Dịch, “Chờ hắn hết bận rộn hoàn nói tạm biệt cũng không muộn, chúng ta tới trước đại sảnh nói chuyện một chút bản Ngụy Tấn đào nguyên mộng thoại tái bản, như thế nào?”

“Nói đến đây, Sở huynh lần này tại sao không có tới nha?”

Khi hắn giao sách đến Khiếu Minh sơn trang, Sở Liệt cũng không có xuất hiện qua, hắn còn chưa có cảm tạ ân đức hắn giúp Trúc Lưu tìm nơi dưỡng bệnh!

Hơn nữa hắn thật sự phải bội phục ánh mắt Sở Liệt, Ngụy Tấn đào nguyên mộng thoại từ khi được xuất bản đã gây tiếng vang thật lớn, in một ngàn bộ cũng không còn.

“Hắn có chút việc.” Tề Diễn thay Hà Tế trả lời vấn đề này, ánh mắt phiêu sang nơi xa nhưng lại lập tức thu trở lại.

“Thật à?” Tư Đồ Dịch khó nén thất vọng, “Tiểu đệ vốn muốn tự mình đáp tạ Sở huynh.....”

Hà Tể nghe vậy, chẳng qua nhàn nhạt nói: “Không còn cách nào khác, chúng ta sẽ truyền đạt thay huynh.”

Ngồi yên ở trong Phật đường, nhìn chăm chăm pho tượng Lưu Ly Quan Âm tỏa mát ra tia sáng chói mắt, Tư Đồ Trúc Lưu lòng đã sớm không biết bay đi đâu.

Từ ngày đó tận mắt nhìn thấy Sở Liệt chết ở trước mặt hắn, cảm giác đau lòng không có lúc nào không quần lấy hắn.

Hắn yêu Sở Liệt càng ngày càng nhiều, cho nên mất đi Sở Liệt nỗi đau đương nhiên cũng gia tăng.

Chẳng qua là hắn trở nên trưởng thành, cho dù khó ngủ như thế nào, hắn cũng học không để cho huynh trưởng phát giác, đem tất cả thống khổ dấu ở trong lòng.

Nhưng..... nỗi đau thấu xương vẫn vướng mắt trong lòng hắn.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu sáng mặt Tư Đồ Trúc Lưu, cũng làm cho hắn như nghĩ đến cái gì nhũn mỳ càng chắc hơn.

“Kỳ quái.....” Tư Đồ Trúc Lưu đột nhiên lẩm bẩm nói: “Tại sao cảm thấy có chút kỳ quái.....” Hắn theo bản năng đưa tay muốn đụng Lưu Ly Quan Âm ở trước mặt hắn, lại bị một đôi tay có lực nắm giữ.

Thoáng chốc tất cả tựa hồ cũng dừng lại, Tư Đồ Trúc Lưu thân thể bởi vì nhiệt độ đối phương mà khẽ phát run, trí nhớ giống như thủy triều ủa về phía hắn.

“Có độc, người không biết sao?” Chủ nhân bàn tay to cười một tiếng trầm thấp, “Vậy thì người muốn chết vì tình hả?”

Tư Đồ Trúc Lưu không chút nghĩ ngợi lập tức xoay người dựa vào lòng hắn, ôm thật chặt hắn, muốn xác định lần này hắn thật sự tồn tại.

Sở Liệt để hắn ôm, qua hồi lâu, Tư Đồ Trúc Lưu mới chôn ở trong lòng ngực của hắn rầu rĩ nói: “Hiện tại mới chết vì tình không phải quá muộn sao? Huống chi người căn bản không có mị lực như vậy.” Hắn lại hít sâu vào một hơi, thỏa mãn ở trong ngực Sở Liệt than khẽ.

Hắn không có chết, thật tốt quá.....

“Ở trước mặt người, ta không dám khiêu chiến mình có bao nhiêu lực ảnh hưởng.” Sở Liệt cười khò một tiếng, biết mình đời này bị Lưu Ly oa nhi nắm lấy.

Có, chẳng qua là hắn không biết. Tư Đồ Trúc Lưu ở trong lòng nhỏ giọng nói, không có ý định để cho Sở

Liệt biết được,để tránh Sở Liệt được voi đòi tiên, coi như là trả thù chuyện hấn và Ngọc Ly để cho hấn ghen thương tâm.

Tư Đồ Trúc Lưu ngẩng đầu,cũng nhìn thấy mặt Sở Liệt lúc này ngây ngẩn cả người.

Trước mắt người này giống như tao lão đầu....

“Đâm đâm.” Tư Đồ Trúc Lưu nhú mày, đưa tay sờ sờ râu dưới cằm Sở Liệt.

“Không thích?”

“Ta ghét râu mép, dung mạo huynh nhìn tựa như lão đầu lĩnh.”

Sở Liệt thấp giọng cười một tiếng.”Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

Tư Đồ Trúc Lưu nghe ra hấn trêu chọc mình,lập tức hung ác chất vấn hấn: “Huynh nói cái gì?”

Sở Liệt không đáp,chẳng qua cúi đầu ở trên cằm trơn bóng Tư Đồ Trúc Lưu thân mật cắn một cái.

“Sở Liệt!” Tư Đồ Trúc Lưu tức hừ hừ đưa tay muốn kéo ria mép hấn.

Hấn dám giễu cợt mình, thật là quá đáng!

Sở Liệt cầm tay của hấn,đặt ở bên gò má xoa nhẹ.”Ta rất nhớ người.”

“Ta cũng vậy.” Tư Đồ Trúc Lưu nhìn hấn bật ra nụ cười cực đẹp,để cho hấn thấy vậy thất thần.

“Đây hình như là lần thứ hai đệ cười với huynh.”

“Phải không?” Tư Đồ Trúc Lưu nhú lại mi tâm.

Hấn thật lạnh nhạt với Sở liệt đến loại tình trạng này sao?

“Đúng vậy,lần đầu tiên đó ta vẫn giữ ở trong lòng,trên mặt là cười nhưng trong lòng muốn đâm ta một đao.”
Sở Liệt cố ý buông tiếng thở dài.

“Huynh biết?” Làm sao được?

Sở Liệt nhếch miệng cười một tiếng.”Là một tay ta bày ra.”

Tư Đồ Trúc Lưu cuối cùng đã hiểu.

“Người gạt ta?” Hắc nuốt không trôi thức ăn,đêm không ngủ được,rơi nhiều nước mắt như vậy,thì ra là tất cả đều là âm mưu!”Vậy lần này thì sao?” Tư Đồ Trúc Lưu lặng lẽ vung lên quả đấm.

“Không phải, ta vốn cho là mình chết chắc, không nghĩ tới Hà Tế đã sớm đợi ở phía trước,là hắc đã cứu ta.”

Nghe vậy toàn bộ tức giận trong lòng Tư Đồ Trúc Lưu đều tiêu tán,đổi lại là lo lắng,vậy hắc thì sao?”

“Đệ không nên biết.”

“Không được!” Hắc nhất định phải biết.

“Sợ ta nạp thiệp?” Sở Liệt không nhịn được nói, hắc rất ít thấy Lưu Ly oa nhi gấp gáp hỏi chuyện hắc như vậy,xem ra lần này bị thương nặng là đáng giá, ít nhất hắc đã không còn không được tự nhiên như lúc trước nữa.

“Huynh thật là.....” Tư Đồ Trúc Lưu tức giận quay đầu, dừng một chút nhẹ giọng nói: “Ta là lo lắng hắc không có chết, sẽ tìm cơ hội thương tổn ngươi.” Vừa mới dứt lời, mặt của hắc cũng đỏ một mảnh.

Bộ dáng xinh đẹp của hắc làm Sở Liệt cũng nhịn không được nhớ nhung,cúi đầu liền chiếm lấy cánh môi run rẩy, để cho ngọt ngào đã lâu không gặp bởi vì tưởng niệm mà lòng khô cạn.

Hai đạo của Ngọc Ly khiến cho hắc nằm ở trên giường hai tháng,hai tháng này hắc phần lớn thời giờ đều nén vọng động muốn gặp hắc, cho đến hôm nay mới đến tìm hắc.

Một lúc lâu,bốn cánh môi mập hợp khe tách ra, Sở Liệt lộ ra nụ cười gian tà, thanh âm khàn khàn: “Biết ta tại sao để râu mép không?”

Tư Đồ Trúc Lưu không trả lời, lẳng lặng chờ hắc nói ra đáp án.

“Bởi vì ta phải làm bản thân xấu một chút,như vậy mới không có người tranh giành ta với đệ, như vậy đệ cũng không cần ăn dấm nữa.”

“Xú mỹ!” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng chủ động nói lời này đã cho thấy trong lòng Tư Đồ Trúc Lưu yêu thương và cảm động.

“Này..... Này này.....” Tư Đồ Dịch cứng người đứng phía ngoài Phật đường, bởi vì kinh ngạc mà nói không đầy đủ câu. Tay của hắn run rẩy chỉ vào hai người mãnh liệt ôm hôn trong Phật đường, miệng mở to nhìn qua Tề Diễn và Hà Tế.

“Sở Liệt tốc độ vẫn nhanh thật.” Tề Diễn xoa cằm đứng sát vào cửa sổ muốn thấy rõ ràng hơn.”Kỹ thuật vẫn thuần thực như vậy.....”

Hắn còn chưa có than thở xong, Tư Đồ Dịch đã khôi phục thần trí đưa tay muốn đẩy ra cửa, nhưng bị Hà Tế ngăn lại.

“Tư Đồ huynh, không nên phá uyên ương, tiểu đệ khuyên huynh nên bỏ qua.” Ngữ khí của hắn mặc dù hết sức hữu lễ, nhưng lực đạo trên tay từ từ tăng thêm, làm cho Tư Đồ Dịch đành phải rút tay về.

“Người, các người.....” Đám người kia là cường đạo sao? Dưới ban ngày ban mặt dám đe dọa hắn!

“Thứ cho tiểu đệ từ mạo phạm nói trước, Khiếu Minh sơn trang không nhất định phải đem Ngụy Tấn đào nguyên mộng thoại tái bản giao cho Mục Khắc Phường Tư Đồ gia.”

“Ta không hiềm lạ!”

“Những khác thương gia cũng không nhất định cùng hợp tác với Tư Đồ gia.”

“Ta..... Ta ta.....”

“Hơn nữa quan phủ tạo áp lực.”

“Người..... Người người.....”

“Còn có lời đồn đãi bất lợi với Tư Đồ gia.”

“Này..... Này này.....”

“Còn không đủ? Vậy hơn nữa nhân sĩ giang hồ nửa đêm tới Tư Đồ phủ phóng hỏa thì sao?” Tề Diễn không nhịn được mỉm cười thêm một câu.”Tin tưởng một đêm diệt môn chuyện như vậy hẳn là rất khó điều tra.”

Tư Đồ Dịch trầm mặc.

Tề Diễn thấy thế, vẻ mặt lập tức tươi cười cho hắn một cái ôm thật mạnh, cũng châm thêm một câu: “Ai nha, thân gia, chúng ta hiện tại đi ra đại sảnh nói một chút chuyện sính lễ!”

Tư Đồ Dịch thân thể cứng đờ, trên mặt không được tự nhiên nổi lên đỏ ửng, bị Tề Diễn ôm đến thất thường như nai con đi loạn, khi hắn đang muốn bắt đầu rong ruổi theo tưởng tượng thì Tề Diễn buông hắn ra, mà hắn chỉ cảm thấy sau ót bị một đòn nặng, ngay sau đó bất tỉnh nhân sự.

Hà Tề chậm rãi thu tay lại, “Cực khổ.”

“Tốt rồi, tốt rồi.” Chẳng qua là cười mấy tiếng bỏ xuống khối thịt “Nhanh lên một chút đi lấy Băng Lưu Ly sao!” Tề Diễn khẩn cấp xông vào trong Phật đường, phá hư không khí ngọt ngào bên trong.

Tư Đồ Trúc Lưu bị hắn bị làm cho sợ đến vội vàng rời khỏi ngực Sở Liệt, nghi ngờ thấy hắn vui vẻ ngồi xổm người xuống trước Lưu Ly Quan Âm.

“Oa nhi, ngươi có biết thuốc giải để ở đâu không?”

“Hả?”

“Ta muốn Băng Lưu Ly này, không có nó ta sẽ chết, ngươi giúp ta đem nó thu vào tay sao!” Tề Diễn trơ mắt ra bắt đầu làm nũng với Tư Đồ Trúc Lưu.

“Tại sao?” Tư Đồ Trúc Lưu sững sốt một chút, sau đó mới hỏi ra những lời này.

“Bởi vì đang mang mặt mũi của ta.....”

Tề Diễn đang muốn giải thích, chỉ thấy Tư Đồ Trúc Lưu chậm rãi dao động phía dưới, cũng nghiêng người nhìn về Sở Liệt và Hà Tề ở cạnh cửa, hiển nhiên không phải là đang hỏi Tề Diễn.

“Tại sao các ngươi kết bái người như thế còn gọi hắn là đại ca?” Chẳng lẽ bọn họ nhìn thấy một màn này, sau đó không cảm thấy rất mất mặt?

“Ack.....” Chỉ thấy Sở Liệt cùng Hà Tề trên mặt đều là cứng đờ, qua một hồi lâu, hai người mới cảm thấy thẹn phun ra một câu: “Rút thăm.....”

Bởi vì khi đó mọi người đều tranh giành vị trí lão Đại, ai cũng không chịu nhường cho người nào, nhưng lại không dùng vũ lực giải quyết, rồi hãy nói mọi người đều có sở trường riêng, so sánh với như vậy công bình, cho nên cuối cùng mới làm ra thỏa thuận. Ai biết Tề Diễn người này vận khí tốt như vậy, rút ra được cái thứ nhất.

Ai.....

Khi Tư Đồ Dịch tỉnh, liền phát giác sắc trời biến thành buổi tối, mặt trăng thăm đậm không ánh sáng.....

“Ta lúc nào.....” Hấn trừng mắt nhìn giấy khế ước trước mắt, phía trên viết ‘hồi môn” Tư Đồ Trúc Lưu chính là pho tượng Lưu Ly Quan Âm, mà phía trên còn ấn dấu tay của hấn cùng với Tư Đồ Trúc Lưu.

Hấn không dám tin cầm lấy giấy khế ước kia nhìn vừa nhìn, lật qua lại lật nhưng không cách nào không thừa nhận bút tích kia đúng là của hấn, nhưng hấn tại sao không có ấn tượng?

“Trúc lưu, này.....” Mặt hấn trắng bệch nhìn về phía Tư Đồ Trúc Lưu, muốn từ trên người hấn nhận được một giải thích hợp lý.

Tư Đồ Dịch không nghĩ tới Tư Đồ Trúc Lưu từ nhỏ nâng ở lòng bàn tay nhếch miệng mỉm cười.

“Đại ca, đa tạ huynh thành toàn.”

Cái gì?

Sở Liệt ôm chầm Tư Đồ Trúc Lưu, cười cười, “Tư Đồ Huynh phần đại lễ này, tiểu đệ sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Hả?

“Sau này làm ăn còn phải phiền Tư Đồ huynh cùng nhau hợp tác.” Hà Tế khẽ nhếch môi.

Hả?

“Khiếu Minh sơn trang bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh thân gia đến làm khách.” Tề Diễn nhìn Tư Đồ Dịch nhếch môi lộ ra nụ cười tuần mỹ.

Tư Đồ Dịch nhìn ngây người, sững sờ gật đầu, “Được.....”

Làm khách a.....

Nếu như Tề công tử nguyện ý tự mình tiếp đãi hấn, hấn thật rất thích thường đến đây làm khách, cũng không biết có quá mức quấy rầy hay không.....

Vĩ Thanh

Trở lại Khiếu Minh sơn trang tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở trên ghế ăn uống trà bánh do hạ nhân chuẩn bị, chỉ có mỗi mình Hà Tế về đình viện của mình trước.

Tề Diễn vui vẻ cầm lấy Băng Lưu Ly thật vất vả tới tay bắt đầu thưởng thức. Cuối cùng đã tới tay, lần sau phải nghĩ cách đoạt vật khác tới tay mới được.

Lúc này Sở Liệt đột nhiên mở miệng hỏi: “Người cũng không biết thân phận Ngọc Ly sao?”

“Ừ, khi Hà Tế đưa đệ mình đây máu trở về, ta mới biết được Ngọc Ly vốn là sát thủ phái Hoắc Sơn.” Mặc dù Sở Liệt rút lui khỏi giang hồ hơn một năm, nhưng người muốn lấy mạng hắn cũng không phải ít. Có người là bởi vì ân oán tình cừu, có người còn lại là nghĩ nổi danh, chẳng qua lần này bọn họ cũng sơ suất quá mới có thể để cho Ngọc Ly thành công lẫn vào Khiếu Minh sơn trang.

“Ừ..... Ta đại khái biết nguyên nhân.” Sở Liệt vuốt cằm bị Tư Đồ Trúc Lưu ra lệnh cưỡng chế cạo râu mép trầm ngâm nói.

“Nguyên nhân gì?” Tề Diễn liên tục không ngừng hỏi. Thành thật mà nói hắn vẫn thật tò mò cái tên Hà Tế kia lúc nào phát hiện Ngọc Ly không tầm thường.

” Chuyện trong chốn giang hồ, cũng chỉ có người giang hồ hiểu.”

“Gi?” Tề Diễn không giải thích được trợn mắt to, “Có thể nói rõ ràng một chút?”

“Không thể.” Sở Liệt không có ý định nhiều lời, chẳng qua nhìn Tư Đồ Trúc Lưu khẽ mỉm cười.”Lần này làm phiền người.” Cuối cùng là như Tề Diễn đắc ý, đem Băng Lưu Ly thuận lợi đoạt tới tay.

“Không cần khách khí.” Tư Đồ Trúc Lưu nhìn hắn đáp lại cười một tiếng.

Hai người như ở trong thế giới nhỏ ngọt ngào, đem Tề Diễn cái người ngoài cuộc này đá sang một bên.

Bất quá lúc Tư Đồ Trúc Lưu nhìn lại pho tượng Lưu Ly Quan Âm, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ do dự.

“Chẳng qua là.....”

Còn chưa có nói xong, Tề Diễn cũng rất không tiếp thu cắt đứt hắn.

“Nói thật, các người rút cuộc cải vả vì chuyện gì?”

Mấy tháng trước bọn họ còn giống như cừu nhân, nhưng bây giờ lại huynh này ta nọ, chuyện này hắn nhất định phải hỏi tới cùng, bằng không hắn vì bọn họ bỏ ba mật nhọc thật không có giá trị!

Chỉ thấy hai người bỗng nhiên lâm vào một mảnh trầm mặc, khuôn mặt Tư Đồ Trúc Lưu hiện đầy rặng

mây đỏ,mà Sở Liệt lại lộ vẻ xấu hổ khó thấy.

“Rốt cuộc là như thế nào?” Tề Diễn nhìn thấy bọn họ trầm mặc nhú lại lông mày, “Ta bị các người nóng nảy làm phiền thành như vậy,các người nhất định cũng nên nói rõ một chút!

“Ack.....” Tư Đồ Trúc Lưu cúi đầu,ngập ngừng mấy tiếng nhưng làm sao cũng không thể đem lời nói ra khỏi miệng.

Hắn nhìn về phía Sở Liệt, chỉ thấy Sở Liệt ho nhẹ một tiếng, không được tự nhiên nói: “Ta còn có hàng chưa kiểm kê, đi trước.”

Bỏ lại những lời này,hắn lập tức giống như bay không thấy bóng dáng, chỉ còn lại có Tư Đồ Trúc Lưu nhìn chằm chằm bóng lưng hắn âm thầm cắn răng.

“Làm sao?” Không kịp ngăn lại Sở Liệt, Tề Diễn đành phải ép hỏi Tư Đồ Trúc Lưu bị ném lại.

“Thì..... Sở Liệt hắn, hắn.....” Hắn mắc cỡ dứt khoát cầm lấy sách bên cạnh che lại gương mặt đỏ bừng, “Hắn muốn ta giúp hắn..... Ta không chịu, cho nên.....”

“Sao?” Hắn căn bản là có nghe không có hiểu!

“Dùng miệng..... Giúp nơi đó.....” Tư Đồ Trúc Lưu nói không được nữa,bỗng nhiên đứng lên, “Chính là dạng đó, ta muốn trở về phòng!”

Men theo đường Sở Liệt lao đi,Tư Đồ Trúc Lưu cũng nhanh như chớp chạy đi,nghe đi tìm Sở Liệt tính sổ dám bỏ hắn ở chỗ này tiếp nhận người ta điều tra nghi vấn.

“Ồ!” Tề Diễn duỗi dài tay muốn gọi hắn cũng đã không kịp nữa,đành phải buồn bực gãi gãi đầu, “Rốt cuộc là cái gì nữa?” Lời nói không mình bạch!

Đột nhiên bên cạnh truyền đến một tiếng cười khẽ, Tề Diễn quay đầu lại, phát hiện Hà Tế chẳng biết lúc nào đã đứng ở cạnh cửa nghe lén.

“Muốn biết sao?” Hà Tế hì hì cười một tiếng,đi đến, trong mắt chớp động ánh sáng biến hóa kỳ lạ.

“Đệ có lòng tốt nói cho ta biết không?” Tề Diễn đảo cặp mắt trắng dã,mặc dù rất muốn biết,cũng không nguyện ý hỏi Hà Tế.

“Huynh cảm thấy thế nào?” Hà Tế nhượng ông mày, đi tới ngồi xuống trên ghế Sở Liệt mới vừa rời đi.

“Phải trao đổi điều kiện gì?” Tề Diễn tức giận nhìn hấn, “Nói đi!”

Hà Tề nghe vậy hài lòng nhích tới gần lỗ tai Tề Diễn nói ra điều kiện của mình: “Khuya hôm nay đến khách *** Duyệt Thăng, chờ ta.”

Khách ***? Tại sao phải chạy đến nơi xa như vậy? Tề Diễn đang định đặt câu hỏi, giọng khàn khàn của Hà Tề lại đang vang lên bên tai hấn——

“Sở Liệt muốn Tư Đồ Trúc Lưu dùng miệng giúp hấn giải phóng, Tư Đồ Trúc Lưu không muốn, cho nên hai người cãi vạ.”

Lực chú ý của Tề Diễn trong nháy mắt bị dời đi, mở to mắt hỏi: “Cái gì?”

Hà Tề cười nói: “Dùng miệng..... Hôm nào có thể tới thử nhìn một chút.” Hấn nhìn về phía Tề Diễn đang sững sờ thở ra một hơi nóng, “Tối nay, đừng quên đó.”

Tề Diễn căn bản không hiểu được Hà Tề rời đi lúc nào, khi hấn từ trong ngư ngư khôi phục, chẳng qua là lẩm bẩm: “Chỉ như vậy?”

Lại vì chuyện như vậy mà khiến cả Khiếu Minh sơn trang nổi sóng?

Nhàm chán!

“A!” Một kích động thần nhiên chơi đùa làm cho Tư Đồ Trúc Lưu nhạy cảm yêu kiều lên tiếng: “Liệt.....ừm.....”

“Nơi này?” Sở Liệt cúi đầu cười một tiếng, đầu lưỡi linh hoạt chà qua đồ tươi trước ngực Tư Đồ Trúc Lưu, sau đó nhẹ nhàng cắn.

“A a ——” Tư Đồ Trúc Lưu nhin không được thở gấp, cả thân thể cũng cong lên nghênh tiếp nằm ở trên người hấn là Sở Liệt.

Sở Liệt răng môi ẩm ướt một đường xuống phía dưới, ở trên người trắng nõn Tư Đồ Trúc Lưu lưu lại một dấu hôn.

Môi của hấn lưỡi đi tới trên rốn Tư Đồ Trúc Lưu nhẹ nhàng vòng một vòng, Tư Đồ Trúc Lưu thân thể mạnh mẽ rung động, giống như là sắp không chịu nổi kích tình quá lớn này.....

Rất nhanh, đôi môi lại đi trượt, đi tới bị chỗ dục vọng bị hành hạ hồi lâu.

“Không nên.....” Tư Đồ Trúc Lưu bỗng nhiên đẩy ra Sở Liệt, cả người ngồi dậy.

Sở Liệt bởi vì động tác của hắn mà có chút cứng ngắc, cho là hắn còn đối với chuyện Ngọc Ly vẫn canh cánh trong lòng. Hắn thở dài đang muốn đứng dậy, Tư Đồ Trúc Lưu đã áp đảo nằm dưới thân thể hắn.

“Lưu Ly oa nhi?” Hắn không giải thích được nhìn hắn.

Lúc này, Tư Đồ Trúc Lưu đã ngồi chồm hổm dưới hai chân hắn, đang đỏ mặt nhìn hắn.

“Ta..... Ta giúp ngươi.” Tư Đồ Trúc Lưu e lệ cúi đầu, tỉ mỉ hầu hạ Sở Liệt.

Thân thể Sở Liệt run lên, còn không kịp vì Tư Đồ Trúc Lưu biến chuyển cảm thấy vui mừng, không nhận được rên rỉ thành tiếng, cũng đem bàn tay to đặt trên gáy Tư Đồ Trúc Lưu, dường như khích lệ vuốt ve.

“Đừng quá dùng sức.....” Sở Liệt bởi vì *** mà giọng nói khàn khàn chỉ bảo Tư Đồ Trúc Lưu không lăm thuận thực, để cho mặt hắn đỏ lên, thay đổi dùng lưỡi lấy lòng.

Nhịn hai tháng dục vọng rất cực phát tiết, Tư Đồ Trúc Lưu vòng quanh sống lưng Sở Liệt, nhẹ nhàng xoa nhẹ vết sẹo trên người hắn, đi thẳng tới hông hắn.

“Còn còn đau không?” Chỉ là đụng vào đã làm cho hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm, nhìn thấy vết thương dữ tợn kia hắn lại muốn rơi lệ.

“Không biết.” Sở Liệt mỉm cười, kéo tay Tư Đồ Trúc Lưu sờ lên vết sẹo trên người, “Cái này tương đối đau.” Lúc này..... Hắn nhướng mày lông mày không đáp lời.

“Ta thật không ngờ tới ngươi đâm vào dùng sức như vậy.”

“Là ngươi đáng đời, trừng phạt đúng tội.” Mặc dù Tư Đồ Trúc Lưu trong miệng nói như vậy, nhưng tay cũng không nhận được ơn trốn vết thương, căn bản không dám suy nghĩ mình ban đầu làm sao xuống tay được.

“Là ta trừng phạt đúng tội.” Sở Liệt nói theo lời hắn: “Ta đầu tiên nhìn đã yêu ngươi, cho nên là trừng phạt đúng tội.”

Bởi vì đầu tiên nhìn thấy không thể dời ánh mắt, hắn mới có thể bắt kẻ tất cả muốn đoạt được hắn.

Nghe vậy, Tư Đồ Trúc Lưu trong lòng nóng lên, nâng mặt Sở Liệt lên cho hắn nụ hôn thật sâu “Ta cũng yêu ngươi.”

Nhiệt độ hơi lạnh bên trong phòng lần nữa được tăng lên, mà bên ngoài hai người nghe lén cũng bắt đầu thì thầm với nhau.

“Nếu người đã sớm phát hiện Ngọc Ly là thích khách, vậy người hẳn là có thời gian có thể ngăn cản hẳn, tại sao còn để hẳn đâm Sở Liệt bị thương?”

“Không làm như vậy, hai người bên trong có thể nhanh tới bước này sao?”

“Ừm..... Nói cũng đúng!” Nghe như vậy hẳn thật sự phải bội phục quân cờ lợi hại của Hà Tế. Nhìn hai người kia nhanh tâm đầu ý hợp, vừa mới trở lại Khiếu Minh sơn trang không kịp đợi đến tối lại bắt đầu khanh khanh ta ta.

” Chuyện Tần Tương không biết làm đến đâu rồi rồi?”

“Hẳn là có thuận lợi tìm được tiểu tử hồ đồ Tần Tiêu kia!”

“Hi vọng như thế.”

“Đúng rồi, tại sao phải đi khách ***?” Tề Diễm còn chưa kịp hỏi nghi ngờ.

Hà Tế lại nở nụ cười gian tà.

“Có thể làm việc riêng tư dễ dàng.”

“Hả?”

Đông đô Đại Lương

“Đau quá!” Một người che mắt đau kêu thành tiếng: “Người tại sao đánh ta?”

Quá đáng, thật là quá đáng!

“Ai bảo người hôn trộm ta!”

“Ta không có!” Người nọ bất bình kêu oan cho mình, nhưng ngay sau đó vừa la hét vừa hỏi: “Người nói người nào hôn trộm người?” Có làm chuyện này không trong lòng hẳn biết rõ, nếu hẳn không có làm, vậy thì là ai?

“Không phải là người còn có ai?”

“Cái gì?”

Hung thủ ghê tởm, nạp mạng đi!

@__@ Toàn Văn Hoàn @__@

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tac-nhan>